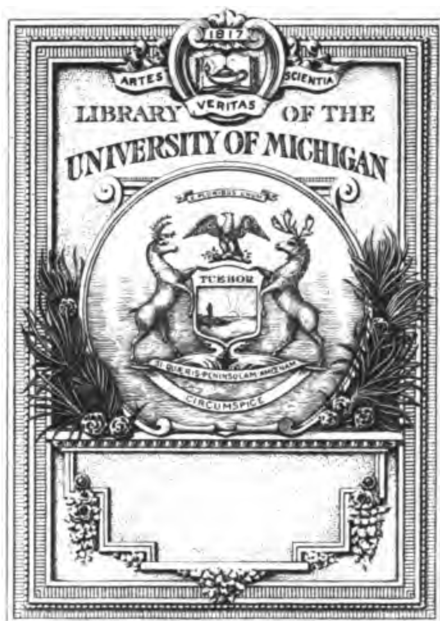

1817
ARTES
SCIENTIA
VERITAS
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
SI QUAERIS PENINSULAM AMOENAM
CIRCUMSPICE

Love from

Martha

SOLSKINSBØRN

VILHELM HØM

HJERTENSFRYD.
En Krønike fra Paryktiden. (1904.) 3. Oplag 1904.

FORAARSHISTORIER.
1909.

VILH. HØM

SOLSKINSBØRN

FORTÆLLING

GYLDENDALSKE BOGHANDEL - NORDISK
FORLAG - KØBENHAVN OG KRISTIANIA
MDCCCCXV

Efter Udgaven 1907.

Gyld. Bibl. Udg.

FR. BAGGES KGL. HOFBOGTRYKKERI
KØBENHAVN

»Den niende Maj springer Skoven ud — saa kommer jeg.«

Saaledes havde Justitsraadinden skrevet, og det lod næsten til, at Skoven i den Anledning havde raadført sig med Almanakken, for den var virkelig sprungen ud, og det endda Dagen før — saa vidste den da, at den var paa den rigtige Side.

Altsaa ikke alene Stikkelsbærbuskene og lignende letsindige unge Fyre, der stikker ud i Foraarstøjet ved den første Solstraale, ligesom Studenter paa Langelinie, men ogsaa rigtig fornuftige gamle Bøge, baade i Charlottenlund og i Dyrehaven, var krøbne i den lysegrønne Trøje, og d e r stod de nu i al deres friske, skinnende Dejlighed og viftede og vinkede med udbredte Arme, som om de indbød baade Justitsraadinden, og hvem der ellers havde Lyst, til at komme og se, hvor vidunderligt det nye Tøj klædte dem. Selv de unge Birke ovre i Ordrup Mose havde faaet kastet et ganske tyndt, lysegrønt Løvsjal over deres jomfruelige Skuldre; det klædte dem nydeligt, men de stod rigtignok og saa' ud, som om de selv syntes, det var temmelig lidt, de havde paa.

Og hvergang Bøgen viftede, dryssede der en hel Regn af lange, gulbrune Knopskæl ned, lige i Øjnene

paa de tusinde smaa, hvide Anemoner, der stod og kiggede aldeles betagne op mellem Grenene, op mod den skyfri Foraarshimmel, kiggede og kiggede som om de aldrig havde tænkt sig, at noget kunde være saa kønt, saa blaat, saa friskt og saa solbeskinnet som d e n var.

Saa var det altsaa, at Justitsraadinden var kommen og havde slaaet sig ned for Sommeren i Fru Nielsens Pensionat i Charlottenlund, hvor hun nu allerede paa tredie Aar var en velset Gæst.

Men det danske Foraar er nu engang ikke saadan at spøge med. Der var kommet baade Regn og Rusk og Kulde bagefter, og baade Justitsraadinden og de andre Pensionærer havde, Dagen igennem, maattet sidde inde i Havestuen og kukkelure, medens Regn og Hagl slog Tappenstreg mod Ruderne for at lade de ærede Landliggere vide, at de endelig ikke maatte bilde sig ind, at Foraaret var lavet for d e r e s Fornøjelse.

Men inden man fik set sig rigtig om, var man naaet ind i Juni, og en skønne Dag — ja saa var det med eet Slag blevet Sommer. Rigtigt, dejligt, straalende Sommervejr. Og fra samme Dag at regne var Pensionatets Have bleven forvandlet til et helt lille Paradis, med Sol i brede Strømme, med alle Sommerens Dufte og alle dens Farver. Der var Roser med unge, bristefærdige Knopper; der var kvidrende Bogfinker og fløjtende Solsorter, og saa var der, midt i det hele, en Græsplæne, saa velsignet grøn og saa indbydende fløjlsblød, at der egentlig ved hver Side af den burde have staaet et Opslag med: »Adgang forbudt!«

Det gjorde der nu imidlertid ikke, og da det i ethvert civiliseret Samfund gælder som Regel, at hvad der ikke er forbudt er tilladt, er der ikke noget

at sige til, at en ung Mand i mørkeblaat Cheviots Jakkesæt en Søndag Formiddag findes liggende paa Maven i Græsset, midt i Solskinnet, med en opslaaet Bog foran sig. Endnu mindre vil Nogen finde paa at undre sig over, at samme unge Mand af og til kigger op fra Bogen og sender et Blik i Retning af Verandaen, foran hvis Ruder den unge Vildvin hænger i yndefulde, lysegrønne Ranker, og allermindst naar man erfarer, at samme Vildvin danner en fortræffelig Baggrund for en nydelig ung Dame, der sidder halvvejs i Skygge af Verandaen, og hvis hvide Kjole skinner festligt i det klare Formiddagslys. Hun sidder tilbagelænet i Havestolen og stirrer tankefuldt op mod det Blaa, medens Hænderne hviler paa et Haandarbejde, der ligger i hendes Skød.

Vist over ti Gange har den unge Mands Blik foretaget Vandringen mellem den unge Pige og Bogen; saa skyder han pludselig denne fra sig, og idet han løfter Hovedet, saa Straahatten glider helt bag ad Nakken, og man ser et friskt og muntert Ansigt med solbrunede Kinder og et lille, lyst Overskæg, kalder han dæmpet:

»Frøken Helgesen!«

Den unge Dame bøjer Hovedet med en lille Ryk. »Ja!«

»Aa, undskyld at jeg vækkede Dem; men —«

»Ih — jeg sov virkelig ikke, Kandidat Muldrup.«

»Nej, men De drømte. Er der Harper i Luften? De saa' ud, som om De lyttede til Tonerne af et eller andet usynligt Englekor, der svævede forbi et Steds nede i Jægersborg Allé.«

»Gjorde jeg? Jeg sad bare og glædede mig over Tilværelsen. Var der noget, De vilde mig?«

»Ja. Jeg vilde have Dem til at vende Deres hulde

Aasyn lidt mere i Retning af det jordiske — og faa Dem til at snakke lidt.«

»Ikke andet. Men De læser jo.«

»Ikke mere, end D e syer.«

»Naa ja — saa værs'god og snak væk!« smilede den unge Pige, idet hun rettede sig i Vejret og greb det graa Klæde med Broderiet. Med Hovedet lidt paa Sned tog hun et Overblik over sit Arbejde, greb derpaa sin Saks og gav sig til at klippe de grønne Garnender af Klædets Bagside.

»Jamen nu har jeg glemt, hvad jeg vilde sige. Jeg ligger for Resten og ærgrer mig,« udbrød den unge Mand, idet han slog Bogen i med et Klask og slængte den hen i Græsset.

»Saa? Det skulde De ikke, Kandidat Muldrup — det giver saadan en grim Teint,« svarede Frøken Helgesen med et skælmsk Smil og børstede med Fingerspidserne et Par Garnstumper af sin hvide Kjole.

»Det veed jeg nok. Men jeg ærgrer mig nu alligevel. Jeg laa nemlig og læste om Alperne —«

»Naa? Og det var nok til at ærgre Dem?«

»Ja netop. Jeg kunde nemlig være kommen derned, skal jeg sige Dem. Tænk Dem: i Stedet for at ligge her og flyde som en flamsk Sild paa et Spækkebræt, kunde jeg nu have vandret omkring nede i det guddommelige Svejts og plukket Alpevioler — og tudet i Alpehorn — og spist ægte Svejtserost . . . hvis jeg bare ikke havde været saa ovenud torskepandedum.«

»Men dog! Hvorledes det da?«

»Jo. Jeg havde for mine mange og store Dyders Skyld faaet Tilbud om en Plads nede i Luzern fra første Juli, og den havde jeg svært Mod paa, kan De nok forstaa. For dels har jeg altid haft Lyst til

at komme ud og se mig om i Verden, og dels er der jo ikke noget overvældende tiltalende ved den Tanke, at en Farmaceut skal gaa og blive henved de Hundrede, før han kan blive til noget her i dette lille, velsignede Land. Og da jeg netop havde faaet min Fædrenearv udbetalt — den udgjorde den svimlende Summa af 600 Kroner — var der jo for saa vidt ikke noget i Vejen for, at jeg kunde have forlagt min udmærkede Virksomhed fra Giraf-Apoteket derinde til Egne, hvor jeg kunde faa min fra Fædrene nedarvede Natursans tilfredsstillet og yderligere udviklet.«

»Naa? Men hvorfor rejste De saa ikke?«

»Nej, for en skønne Dag kom nemlig en af mine bedste Venner — et Bæst af en Løjtnant — og høl gudsjammerlig. Han var kommen paa Knæerne, forstaar De nok.«

»Tak! Og saa laante De ham naturligvis Pengene?«

»Nej — ikke allesammen. Saa ædelmodig var jeg dog ikke. Han fik kun de 500. Ja, hvad vilde De have, jeg skulde gøre? Desuden skulde jeg bestemt have dem igen første Maj.«

»Stakkel! Dem ser De da aldrig mere.«

»Frøken Helgesen — veed De, hvad De er? De er en stor Menneskekender.«

»Nej jeg er saamænd ikke. Men saa meget kan jeg dog forstaa, at selv om det, De der fortæller, i høj Grad taler til Fordel for Deres gode Hjerte, saa — synes jeg nu ikke, De skulde have ladet ham faa dem alligevel.«

»Jeg slutter mig fuldstændig til den sidste ærede Taler. Men sket er sket, og hvad — det kan vel altid være godt for noget. Nu kommer jeg da for Eksempel til at tilbringe min Ferie her i Deres for-

tryllende Nærhed, hvad jeg jo i det andet Tilfælde ganske og aldeles vilde være afskaaret fra.«

»Ja, det sætter De vist stor Pris paa!«

»Amager!« udbrød Muldrup med Højhed, idet han udførte den til Situationen udfordrede Bevægelse med Pegefingeren henover sit Adamsæble.

»Jamen det maa dog være haardt! Ak ja, jeg vilde saamænd ogsaa gerne ud at rejse!« sagde Frøkenen med et lille Suk. »Tænk, jeg har aldrig set et Bjerg.«

»Ikke? Da har jeg set en hel Række. Inde i Tivoli. De var af malet Lærred; men sine Steder var Malingen regnet af, og der, hvor Drengene havde pillet ved dem, stak Pindene igennem! — Naa, hvor vilde De saa rejse hen, Frøken Helgesen?«

»Aa, der er da Steder nok. Svejts, Tyrol, Italien — det skulde jeg saamænd nok finde ud af.«

»Som Drengen sagde, da man spurgte, om han kunde spise Pandekager. Naa, De kan jo da rejse med Deres Moder.«

»Aa, jeg tror, De vil! Det har vi skam ikke Raad til, selv om Moder var rask nok.«

»Tja — saa kunde De jo —« Muldrup lagde sig over paa den anden Albue og langede ud efter en uskyldig lille Bellis, der var saa uforsigtig at staa indenfor hans Rækkevidde, og som han uden Naade rev Hovedet af. »Saa kunde De jo gifte Dem.«

»Ja De snakker,« svarede Frøken Helgesen rolig, idet hun trak en Ende grønt Garn ud af Dukken. »Men for det første bryder jeg mig nu slet ikke om at blive gift, og for det andet kan jeg da ikke tage fra Moder. Endelig er jeg maaske ogsaa allerede for gammel.«

»Aa ja, nu De siger det — der er virkelig noget ved Dem, der minder mig om Methusalem.«

»Ja—a, hvor gammel tror De da, jeg er? Sytten Aar maaske?«

»Bevares nej — mindst atten!«

»Ja, m i n d s t! Nej, læg lige saa mange til, som det hedder i den kendte Tankeleg, og træk lidt fra. Saa passer det.«

Kandidat Muldrup kastede Hovedet af den ulykkelige Bellis langt ud i Havegangen og nappede et Græsstraa, som han gav sig til at tygge langsomt paa, samtidig med at han skævede op med et lunt Smil.

»Jeg veed godt, hvor gammel De er, Frøken Helgesen. De er 24 — det sagde Deres Moder i Gaar.«

»Har hun virkelig betroet D e m det? Hør, det ligner virkelig ikke Moder! Men sandt er det desværre. Og jeg kan heller ikke nægte, at jeg føler mig skrækkelig gammel — somme Tider.«

»Naa — ikke i Dag?«

»Nej, i Dag er jeg bare glad, for i Dag er jo min Ferie begyndt. Og naar det er Solskin, Søndag og Sommerferie, saa har man at være glad — ikke?«

»Jo, det er naturligvis tre gode Esser at have paa Haanden.«

»Ja veed De hvad, naar man hele Aaret rundt skal sidde fire Timer om Dagen paa et støvet Kontor, saa skønner man paa en ti Dages Ferie og saa — ja saa er man naturligvis glad. Jeg kunde gerne falde hele Verden om Halsen af bare Ferieglæde.«

»Aa — saa turde jeg vel ikke bede Dem være saa venlig at gøre Begyndelsen med m i g?« Han lod, som om han vilde springe op.

»Næ — nej, De skal ikke ulejlige Dem,« lo hun. »Nu ligger De jo saa rart.«

»Aa ja, saagu'.« Han lagde sig ned igen og tyggede videre paa sit Græsstraa. »Det er for Resten sandt,

Frøken Anna Louise — jeg kender en Herre, der synes saa ovenud godt om Dem. Jo, han gør. Deres Øjne, sagde han forleden, var der ikke Mage til i hele Kongeriget Danmark med Bilande. Ja, jeg skal ikke kunne sige, om han regnede Stormarn og Ditmarsken med.«

»Aa pyt — tror De ikke, jeg veed, at det er noget, De laver!« svarede hun og glattede med den flade Haand Broderiet over sit Knæ. »Nej, mine Øjne er der saamænd ikke noget ved.« Men den lette Rødme, der i det samme steg op i hendes Kinder, røbede dog, at det ikke havde været hende helt ubehageligt at høre. »Siden vi taler om Øjne,« vedblev hun lidt efter, »hvor var det nu, jeg saa' saadan et Par kønne Øjne forleden?«

»Det har bestemt været i et Spejl.«

»Nej hør, Kandidat Muldrup, De maa virkelig ikke anstrenge Dem saa meget! — Nu veed jeg det for Resten: det var i Sporvognen.«

»Saa har det været en af de italienske Musikere oppe fra Klampenborg.«

»Aarr! Det var naturligvis slet ikke nogen Herre. Det var en ung Dame, som steg ud her ved Charlottenlund. Jo, jeg forsikrer Dem, det var en Dame,« ivrede hun som Svar paa den drillende Tvivl, hun læste i den unge Mands Træk. »Fy, skam Dem, at De ikke vil tro mig!« Hun bøjede sig dybere over Arbejdet og syede tappert løs.

Kandidaten svarede ikke, men laa og iagttog hende i nogen Tid med sit lune Smil. Naa, hun var da for den Sags Skyld ogsaa nok værd at se paa.

Egentlig køn var hun maaske ikke. Aa jo, for Resten — de fleste vilde vel nok sige, at hun var det. Det store fyldige Haar faldt i bløde Lokker ned over hendes smaa, fine Ører, saa man saa' et

Stykke af Panden, der var hvid og smukt formet. Næsen — ja den var hverken græsk eller romersk; den var hun selv meget utilfreds med, og saa gav den dog Ansigtet et eget kækt Udtryk, der klædte hende rigtig godt. Munden, der kunde smile højst indtagende, var frisk og rød, og Hagepartiet, hvis bløde Rundhed ved Hovedets bøjede Stilling formede sig til en lille hvid Dobbelthage, virkelig nydeligt. Og saa gemte hun endda i Øjeblikket bag de lange mørke Vipper det bedste af det altsammen: de store, udtryksfulde Øjne, som var blaa, men som til Tider kunde se saa mørke og dybe ud, at de næsten syntes sorte. Men de skulde jo ogsaa, efter den unavngivne Beundrers Sigende, være uden Lige indenfor det omtalte uhyre Landomraade.

»Det er sandt, Frøken Helgesen,« begyndte Hr. Muldrup, der stadig bearbejdede Græsstraaet med sine kraftige Tænder, »hvem skal egentlig have Hjørneværelset efter hende, den svenske Sangfugl, der rejste forleden?«

»Det siger jeg ikke.«

»Aa, er det en Hemmelighed? Saa maa De endelig skynde Dem at sige mig det.«

»Ja, det kunde De lide! Nej, jeg veed det for Resten ikke; men spørg bare Justitsraadinden! Det er ellers kedeligt, at vi skal have en Ny, synes De ikke? Nu havde vi det saa rart. Naa, jeg er for Resten lige glad.«

»Som han sagde, Skomagerens Frederik — han græd! . . . Naada, uf — hvad er det?« udbrød Kandidaten og fo'r tilbage med et Ryk. »Oh, er det dig, dit sorte Uhyre,« vedblev han og gnubbede sig energisk over Panden med Bagen af sin Haand. »Uhyret« var en sort Pudel, som, uden at den unge Mand havde lagt Mærke dertil, var kommen sprin-

gende ned ad Verandatrappen, var styret lige hen imod Kandidaten og havde trykket sin sorte, fugtige Næse, ligesom et Gummistempel, midt i hans Pande. Efter denne flygtige Hilsen sprang den videre, hen til Frøkenen, og lagde uden Forlov sit uldne Hoved tillidsfuldt i hendes Skød.

»Men god Dag, lille Hektor, min egen, lille Ven!« udbrød Frøken Anna Louise og slap Sytøjet, hvorpaa hun med begge Hænder tog om Hundens Hoved og trykkede det kærligt ind til sig.

»Aa det rare lille Firben,« drillede Kandidaten. »Kan Delle give Damen Poten; den »søde Haand« — saadan!«

»Godmorgen — Godmorgen!« lød i det samme en dyb Røst oppe fra Verandatrappen, hvor der samtidig viste sig en stor, sværlemmet Skikkelse i graat Tøj. Han havde et rundt og rødladent Fuldmaaneansigt, i hvis Midte man saa' en i den ædle, danske Kartoffelstil holdt Næse, paa hvilken en Guldpincenez havde den vanskelige Opgave at holde sig fast, og som for Resten udmærkede sig ved et Par usædvanlig store Næsebor, der bragte En til at tænke paa en Væddeløbshest, saameget mere som Næsens Ejer havde den Vane af og til at puste Luften fra sig med en fnysende Lyd. Det var Hr. Direktør Isidor Storm, Hektors Ejer og hele Pensionatets gode Ven. Hr. Storm havde nok i sin Tid begyndt at studere Theologi, men senere givet sig til at undervise i Historie og var nu Leder af de kendte Lassenske Handelskursus ved Langebro.

Idet Direktøren tog sin bløde Filthat af til Hilsen, saa' han ud som en levende Illustration til Skriftens Ord om, at alle vore Hovedhaar ere talte — i hvert Fald var h a n s ikke flere, end at de tilsyneladende kunde tælles uden altfor stor Anstrengelse.

»Naa, alt saa flittig!« vendte han sig til den unge Dame, idet han langsomt steg ned ad Trappen. »Ja, det er det, jeg siger, De bliver med Tiden et godt Parti, Frøken Helgesen. Og som jeg ser, h a r De allerede begyndt at samle Dem liggende Fæ,« vedblev han og pegede paa Kandidaten. »Men hvad er det — jeg ser, han er ved at æde Græs! Han maa jo være ved at dø af Sult.«

»Det er jeg ogsaa, Hr. Direktør — værs'god, vil De ikke have noget med?« spurgte Muldrup ædelmodig og rakte Græsstraaet op imod ham.

»Nej, Tusind Tak, Hr. Giftblander, jeg misunder Dem ikke Deres vegetariske Tilbøjeligheder. I hvad Anledning ligger De ellers der og lader Dem stege som et Søpindsvin, der er skyllet paa Land?«

»For at Solen endelig en Gang kan have en værdig Genstand at skinne paa. Skal det være en lille Plads ved min grønne Side?«

»Nej Tak. Jeg siger ligesom Leonidas ved Thermopylæ: Herligst er Kampen i de kølige Skygger,« svarede Direktøren, idet han lod sig glide ned i den tomme Stol ved den unge Dames Side. »Naa, lille Frøken, hvad har han saa ligget der og bildt Dem ind, denne elendige Giftblander?«

»Undskyld, Hr. Direktør, men jeg maa en Gang for alle bede Dem tale med mere Respekt om den ærværdige Giftblanderprofession,« udbrød Muldrup og gjorde sig Umage for at se krænket ud. »Den har dog allerede for Aarhundreder siden nydt mere Agtelse og Anseelse, end D'hrr. Theologer kunde glæde sig ved.«

»Saa? Hvoraf veed De det, om jeg tør spørge?«

»Jo, for jeg læste nemlig forleden, at da Prinsesse Anna i Aaret 1548 drog fra København for at holde Bryllup med Hertug August af Sachsen, bestod

hendes Følge af to Vogne. I den første sad Apotekeren, Luthspilleren og Hofskræderen, i den anden Livlægen, Kældersvenden, Trompeteren — og Præsten.«

»Bah — siger ingen Ting! Det kan jo være, at Præsten har vidst, at der var daarlige Fjedre i den første Vogn, og saa har han naturligvis betakket sig for at sidde der og støde Peber flere Uger i Træk. — Nej hør, hov! Pas paa Deres hvide Kjole, Frøken Helgesen; Hektor er skam ikke ægte i Kuløren.«

»Ikke? Aa, han er vist ægte nok —«

»Naa det tror De? Nej, der tager De virkelig fejl. Jeg skal sige Dem, han var oprindelig hvid; men saa døde en gammel Tante af mig, som jeg havde haabet at arve, og saa lod jeg ham farve sort. Men nu til Dags, hvor al Ting er forfalsket —«

»Det er lige meget, Hr. Direktør, det er den dejligste Hund, jeg kender. Hvor gammel er Hektor egentlig?«

»Det kan jeg skam ikke sige Dem, lille Frøken, for han var brugt, da jeg købte ham. Men han kan ikke være meget langt fra Konfirmationsalderen. — Men hør, De der, Giftblander, De glemmer jo rent Deres Søndagspligt! Vil De se, De kommer op med Dem, og det lidt gesvindigt.«

»Hvad er der nu? Aa, Død og Pine — Flaget!« raabte Hr. Muldrup og kiggede op til Toppen af den hvide Flagstang, røg saa i Vejret som en Græshoppe og tog Verandatrappen i to Spring.

»Ih — og jeg, som skal plukke Blomster til Frokostbordet!« udbrød Anna Louise, der nu ogsaa sprang op og begyndte at samle sine Sysager sammen. »Men nu vil jeg først se Flaget blive hejst.«

»Ja, det er saamænd en nydelig Ungdom, man har nu til Dags,« prustede Direktøren. »Nej i gamle

Dage, som han sagde, min fortræffelige Ven med Ægteskabskontoret —«

»Hvad? Har Direktøren virkelig kendt en Mand, der havde Ægteskabskontor?« spurgte den unge Pige, stærkt interesseret, idet hun rullede Broderiet sammen.

»Om jeg har? Brillant Mand, vil jeg sige Dem — kulant lige til Fingerspidserne.«

Anna Louise nærmede sig, ivrig. »Aa, fortæl mig lidt om det, hvad? Sig mig — kunde man uden videre gaa hen og forlange sig en Kone, ligesom en anden — Genstand?«

»Ja naturlig! Og var man ikke tilfreds, saa Gudbevares! Hvis den unge Dame ikke passer Dem, kan De godt faa hende byttet.«

»Aarr, sikke noget! — Er det vel sandt, Hektor?« vendte hun sig til Pudelen, der sad og stirrede op paa sin Herre, ligesom med et overbærende Smil.

»Ja, det har Hektor nu ingen Mening om, for han og jeg har altid holdt os fra de Dele. Nej, der var en anden god Ven af mig, og han sagde altid: Ægteskab, det er det værste Slags Skab, man har — og han maatte vide det, for han var Dyrlæge.«

»Det er rigtignok nogle nydelige Venner, De har, Hr. Direktør,« lo Anna Louise og lagde Sytøjet fra sig i Stolen, for nu maatte hun ned og have fat i de Blomster. I det samme kom Muldrup springende ned ad Trappen med Flaget over Armen og den nyeste Cakewalk paa Læberne. Han greb fat i Flaglinen og kiggede, først til Vejrs og derfra hen paa Hr. Storm. »Ja — vil D e maaske have Fornøjelsen at hale, Hr. Direktør?«

»Nej, hal De bare væk — saa kan De da endelig engang faa Brug for Deres Hale-Hvirvler,« prustede Direktøren.

Kandidat Muldrup vred sig — han taalte ikke godt den Slags Brandere før Frokost! Han havde imidlertid faaet gjort Flaget fast, og nu gled Dannebrog stolt til Vejrs.

»Aa se — se, hvor det ser nydeligt ud!« raabte Anna Louise og fulgte med straalende Øjne Flaget, som, straks da det var naaet op til Toppen af Stangen, foldede sig ud og blev levende i den lette Vind, bredte sig majestætisk med bløde Foldekast og stod nu, med sin prægtige, røde Farve som et lysende Glædestegn mod den klare, sollyse Sommerhimmel.

Et Øjeblik stirrede alle tre op mod Flaget, virkelig betagne af det skønne Syn. Saa spurgte Anna Louise, om Hr. Muldrup vilde med at plukke de Blomster?

Selvfølgelig vilde han det; i Forbifarten samlede han Bogen op fra Græsset og kastede den hen i Stolen til Anna Louises Broderi, og saa fløj de Unge af Sted, til den bag Villaen liggende Del af Haven, hvorfra man lidt efter hørte deres muntre Stemmer.

Direktøren blev siddende. Han fik Ild paa en Cigar og gav sig til at dampe løs. Hr. Storm var en lidenskabelig Røger, hvorfor hans Hoved, som Muldrup sagde, altid var omgivet af en Røgsky, ligesom Vesuvs Top. Derpaa fik han sin Morgenavis frem, bredte den ud over sine Knæ og foldede sine Hænder over Maven med et velbehageligt »Ah!«

Man kunde tydelig se paa ham, hvor han nød sin Søndag Formiddag. Den behagelige Følelse af at være fri for Kontor og Skoleslid og Vrøvl, Stilheden omkring ham, der kun af og til afbrødes med en dæmpet Raslen med Knive og Tallerkener omme fra Køkkenet, i Forbindelse med den friske Luftning, som med smaa Mellemrum drog forbi ham og bragte Bølger af Blomsterdufte med sig, og Synet

af den solbeskinnede Have med de mange brogede Farver — alt det lullede ham ind i den hyggeligste Søndagsstemning af Verden. Han saa' over mod den dejlige, gamle Rødtjørn, der tronede i ensom Majestæt i Hjørnet ud mod Vejen, og han glædede sig over dens Tusinder af smaa rosenrøde Blomsterkugler, der for hans Øjne vævede sig sammen til den prægtigste Purpurkaabe, medens de to Syrener, der stod i ærbødig Afstand nede ved Lysthuset og i rundhaandet Gavmildhed rakte store Klaser ud over Stakittet til behagelig Afbenyttelse for de Vejfarende, mindede ham om et Par kaade, unge Pager i lysviolette Dragter.

Direktøren var falden i Tanker med et fornøjet Smil paa sit runde glinsende Ansigt, og dem var han sikkert bleven i længe, hvis ikke Hektor i et Anfald af Venskabelighed med en energisk Bevægelse havde boret sit Guttaperkastempel ind i hans hule Haand. Dette kaldte Direktøren tilbage til Virkelighedens Verden, som repræsenteredes af Avisen over hans Knæ, og saa begyndte han at læse.

— Ti Minutter efter lød der lette Trin paa Verandatrappen bag ham, og en lille, gammel Dame i graa Silkekjole steg varsomt ned og standsede paa det nederste Trin. Under en omfangsrig, sort Havehat saa' man et tyndt, næsten snehvidt Haar, der laa som et Par luftige Gardiner ned over hver Side af en solbrændt Pande, der var ligesom overbroderet med Rynker, og under den igen tittede et Par venlige Øjne frem, der var helt lyseblaa og klare, ligesom et Barns. Hvis hun i Stedet for den sortlakerede Straahat havde baaret en rød Toplue, havde hun været lige til at sætte paa et Julekort som Nissekone. Det var Justitsraadinden.

»Godmorgen, Hr. Direktør — nej, lad Dem bare

ikke forstyrre,« vinkede hun og blev staaende paa Trappen. Direktøren var imidlertid kommen op med et Spring, der fik Avisen til at dale blidelig til Jorden og Hektor til at tage Poterne til sig i en Fart, og tilbød med et Buk den gamle Dame sin Stol.

»Nej Tak — jeg sidder her,« vedblev hun og flyttede varsomt de Unges efterladte Ejendele fra den anden Stol hen paa Trappen. »Sikken et dejligt Vejr, vi dog har!«

»Aa ja — vi trænger ellers svært til Regn,« svarede Direktøren og stirrede bekymret op i Luften, som om det var hans bestemte Hensigt at opdage en eller anden Sky, der kunde bebude en ordentlig Skylle.

»Saa? Trænger D e til Regn, for jeg tror da ikke, nogen af os andre gør det,« svarede Fruen tørt og tog et Hækletøj frem af en lille Silkepose.

»Nej. Men jeg kan godt lide en lille Modsigelse — det giver saadan et rart Liv i Samtalen,« sagde Direktøren, idet han pillede sin Avis op fra Jorden.

»Staar der noget i den der?«

»Aa. En Smule Banktyveri i London. Smaa halvtredsindstyve Tusinde Pund.«

»Aa Gud — de ulykkelige Mennesker,« sukkede Justitsraadinden og rystede paa Hovedet.

»Hvem? — Tyvene?«

»Ja, netop. Det maa jo være forfærdeligt at have gjort saadant noget.«

»Nej hør nu, Fru Justitsraadinde!« udbrød Direktøren forbavset. »Gemene Tyveknægte —«

»Ja, det er ligemeget. Tænk, at gaa omkring med saadan en Samvittighed!«

»Naa—aa, de Herrer Langfingre har jeg dog just ikke meget tilovers for. Nej, jo mere man lærer Menneskene at kende, jo mere kommer man til at holde af Hundene. Kom her, Hektor!«

»Jo mere man lærer Menneskene at kende, desto bedre forstaar man deres Svagheder,« svarede Justitsraadinden med Vægt. »Og forstaar man dem først og lærer at se med lidt milde Øjne paa dem, ja saa kan man saamænd ogsaa tilgive dem.«

»Fru Justitsraadinde — jeg maa sige Dem, at jeg bestemt venter en Dag at se Vinger vokse ud paa Ryggen af Dem. De er jo fuldtud kvalificeret til at flyve lige lukt ind i Himlen.«

»Nej, aldeles ikke, for jeg er et skrøbeligt Menneske ligesom alle andre. — — Naa, har ingen af de øvrige Pensionærer givet Møde endnu? Det maa vel snart være Frokosttid.«

»Jo. Frøken Helgesen og hendes Tilbeder — han, Giftblanderen — de var her, da jeg kom. Nu er de nok nede at botanisere, tror jeg.«

»Naa, er de det. Ja, de to, det er nu mine Solskinsbørn,« sagde Justitsraadinden og nikkede smilende med sit gamle Hoved. »Har De for Resten lagt Mærke til, hvor de passer sammen? Ikke? Jo, de hører saamænd sammen som Solskin og Sommer.«

»Justitsraadinden h a r altsaa bestemt, at de skal have hinanden? Ligesom i de gode, gammeldags Romaner, hvor de ufravigelig faar hinanden i — Slutningen.«

»Ja hvorfor ikke? Saadan to nydelige unge Mennesker — Herregud, det er jo Naturens Orden. Det vilde min gamle Stits saamænd ogsaa have sagt, om han kunde have set dem. Og hvad Romanerne angaar, ja saa har De Ret i, at jeg holder mest af de gode, gammeldags, for, veed De hvad, jeg synes skam, de er saa triste, de nye. Jeg kan aldrig faa mig til at tro, at det skal være Bøgernes Opgave at gøre Folk kede af Livet — de skulde snarere prøve paa at gøre det en Smule lyst for os, saa blev

det maaske lettere at komme igennem. Og kender jeg Dem ret, Hr. Direktør, saa er det ogsaa Deres Mening, at en lille Latter engang imellem er meget sundere —«

»End at gaa hen og drukne sig? Jo — i hvert Tilfælde behageligere. Men hvad Frøken Helgesen og ham, Kandidaten, angaar, saa tror jeg nu — med Justitsraadindens Tilladelse — ikke, at der bliver noget af det Parti.«

»Ikke? Ja lad os nu se, hvem der faar Ret.«

»Det gør j e g. Og jeg er endda ikke utilbøjelig til at indgaa et lille Væddemaal om den Sag. Se, for det første vil hun jo overhovedet ikke gifte sig —«

»Aa, det siger alle unge Piger — til at begynde med.«

»Maaske. For det andet har h u n ingen Ting og h a n ingen Ting, saa —«

»Han mener nok at kunne tjene noget betydeligt ved sin Opfindelse.«

»Har han gjort en Opfindelse?« Direktøren gjorde store Øjne.

»Ja, en Haarfarve eller saadant noget, tror jeg. Det vil sige han har nok ikke gjort den endnu, men —«

»Naa saaledes. Ja, det gør nu i Regelen en Forskel. Oprigtig talt tror jeg ikke, der er megen Energi i Fyren. Og endelig, for det tredie —«

»Hvad saa?«

»Saa maa hun ikke for sin Moder.«

»Jamen saa egenkærlig har en Moder nu ikke Lov til at være. Det er da m i n Mening.«

Direktøren trak paa Skuldrene. Justitsraadinden sad lidt, bøjet over Hækletøjet; saa saa' hun op til Vinduerne og vedblev dæmpet: »Det er jo i det hele taget en løjerlig En, den Fru Helgesen.«

»Ja, sig mig — veed man egentlig noget om hende?«

»Ikke meget. Selv snakker hun jo ikke om sine Sager, hvad der for Resten kan være meget fornuftigt. Men den Smule, jeg har hørt om hendes Livshistorie, er ellers ret interessant. Hun var nok ikke helt ung, da hun lærte Manden at kende — det var oppe i Kristiania, hvor hun opholdt sig hos en Slægtning. Om hun nu ikke har haft det godt der, eller hvordan — nok er det, han bortførte hende.«

»Død og Pine, bortførte han hende? Se det var da endelig en Smule romantisk.«

»Ja ikke sandt? Men — som det meget ofte gaar ved saadanne Lejligheder — Romantikken slog snart over i sin Modsætning. Efter et Par Aars Forløb var han ked af hende og vilde skilles. Saa sad hun hernede med Barnet.«

»Og de blev skilte?«

»Ja se det veed jeg nu ikke med Bestemthed. Men han rejste nok til Amerika, hvor han saa senere er død. Naa, hvem veed, hos hvem Skylden laa — Ingen kan jo i Virkeligheden dømme et Ægtepar imellem. Videre morsomt har hun jo i hvert Tilfælde ikke haft det i sin Ægtestand; men derfor har hun da ikke Lov til at binde Datteren til sig for Livstid; det kunde da endelig træffe sig, at h u n kunde have mere Held med sig. Ja, det er da m i n Mening.«

»Ak ja, hvis bare Alle var som De, Fru Justitsraadinde, saa vilde da Synd og Sorg her i Verden blive saa sjeldne, at det ikke vilde være overkommeligt for almindelige, borgerlige Folk at anskaffe sig dem. — Naa, nu lader det da til, at det begynder at dages med Frokosten: der har vi jo Fru Bælum og hendes to smaa Bælam,« sagde Direktøren med

et Nik mod Havelaagen, gennem hvilken en mager Dame med et underligt langagtigt og kantet Ansigt, samt to Smaapiger paa ti og otte Aar troppede op i Gaasegang, hver med et Badehaandklæde over Armen.

»Goddag, Fru Bælum! Goddag Børn — naa, var Vandet godt?« raabte Justitsraadinden dem i Møde, idet de dukkede frem af Ælmegangen, der fra Laagen førte op til Villaen. »Nej, sikken en Masse Cykler!« afbrød hun sig selv og pegede ud mod en mægtig Støvsky, der hvirvlede op ude paa Vejen og stod som en Taage ovenover Lysthuset. »Det er dog forskrækkeligt, saa det tager Overhaand med de Cykler! — Naa, nu tror jeg, jeg vil gaa ned at se dem plukke Blomster.«

»Hvem? Cyklerne?«

»Nej, naturligvis —«

»Naa, Solskinsbørnene! Ja, det er vist bedst, vi gaar ned og ser, hvad de to tager sig for.«

— De fulgte Gangen langs Huset og kom ud i Baghaven, hvor Anna Louises lyse Skikkelse øjeblikkelig fangede deres Opmærksomhed. »Se!« raabte hun dem i Møde, »er de ikke dejlige?« Hun stod inde i et af Bedene, midt imellem to blomstrende Æbletræer og rakte glædestraalende sin højre Haand med en mægtig Buket skinnende røde Valmuer op over sit Hoved, som om det var en brændende Fakkel, medens hun med den venstre samlede Kjolen omkring sig, hvad der i høj Grad bidrog til at fremhæve hendes nydelige Former.

»Jo, lille Frøken, virkelig henrivende,« indrømmede Direktøren, der maaske selv ikke rigtig vidste, om det var Formerne eller Blomsterne, han mente. »Hvis De vil blive staaende i den Stilling en lille Timestid, skal jeg være der med en Fotograf.«

»Det skal De ikke, Frøken Helgesen — Direktøren vil bare narre Dem for Frokosten,« lød det fra Kandidaten, der i det samme dukkede frem under Syrenbuskene med bart Hoved og hele Favnen fuld af store, duftende Blomsterklaser. »Se her, Frøken, den er til Dem,« vedblev han og kastede en stor Dusk over til hende, »og her, Fru Justitsraadinde, om jeg maa have den Ære —«

»Tusind Tak, de er ganske vidunderlige. Saa, kom saa herud, lille Frøken Helgesen, og lad mig rigtig se, hvor nydelig De er,« sagde Justitsraadinden og saa' helt forelsket paa den unge Pige. »Nej, hvor den Kjole dog klæder Dem!«

»Ja, Frøken Helgesen er storartet, naar hun møder i Moll — og saadan i den Dur,« nikkede Direktøren.

»Og jeg har selv fortjent den — det er det bedste ved det,« lo Anna Louise og saa' med berettiget Stolthed ned ad sig selv, medens hun fæstede Syrengrenen i sit Bælte. »Det glæder mig, at Justitsraadinden synes om den.«

»Publikum anmodes om ikke at berøre Kunstværkerne,« henvendte Direktøren sig høfligt til den gamle Dame, der med Kendermine havde givet sig til at beføle Stoffet. »Og hvis I saa, lille Børn, vilde være saa venlige at svæve op med det der, at vi kan faa nogen Frokost, for desværre kan man jo ikke som Demokrites opholde Livet flere Dage, alene ved Lugten af friskbagt Brød.«

»Ja — hvem kommer først op med Blomsterne, Frøken Helgesen?« raabte Kandidaten og lod, som om han tog Tilløb.

»Det gør j e g!« svarede Anna Louise kækt og fo'r som en Stormvind susende af Sted tilhøjre omkring Plænen, medens Hr. Muldrup gjorde venstre om, og i næste Nu mødtes Valmuer og Syrener over

deres Hoveder til en eneste mægtig Buket paa det øverste Trin af Dagligstuetrappen.

»Ja Tak,« lo den unge Pige og skærmede med Haanden om sine røde Blomster, »De havde Forspring!«

»— som Ligvognskusken sagde til Sneglen — den sad paa Vognstangen,« svarede Kandidaten, idet de samtidig smuttede leende ind ad Døren.

»Herregud, hvor de dog er glade, de to!« sagde Justitsraadinden. Hun og Direktøren var begyndt at gaa frem og tilbage i Gangen dernede mellem Æbletræerne.

»Ja det tror Pokker! Naar man er ung og rask og har en god Samvittighed, saa har man at være glad.«

»Naa — det kommer dog an paa. Naturligvis, for dem der er født paa Livets Solside —«

»Aa pyt — jeg kender En, der er født i Mørke, og han har til Dato klaret sig stolt.«

»I Mørke!« gentog Justitsraadinden og standsede forbavset. »Hvor kan man vide det?«

»Det staar paa hans Døbeseddel. For det var i Landsbyen Mørke, ovre i Jylland.«

»Aa, De —« sagde den gamle Dame og slog efter ham med Haanden. — »Det er sandt,« vedblev hun, da de igen var begyndt at gaa, »har De hørt, hvem det er, der skal være min Nabo oppe i Hjørneværelset?«

Direktøren standsede igen. »Nej?«

Justitsraadinden svarede noget, men hvad det var, kunde man ikke høre, for nu havde de bægge vendt Ryggen til og vandrede videre, ned imod Baggrunden af Haven.

Da Pensionatets Stuepige, en blegnæbbet, københavnsk Ungmø med Cleo-Frisure — hvorfor Direktøren yndede at kalde hende Kleopatra, skønt hun i Virkeligheden lød det mindst ligesaa velklingende Navn Arabella — et Kvarter senere stod paa Verandatrappen og kimede med en lille Klokke for at kalde Pensionærerne sammen til deres Yndlingssysselsættelse, sad der i en Kurvestol ved det aabne Vindue oppe i Midterværelset paa første Sal en ældre Dame og strikkede paa en Uldtrøje. Hendes stærkt graasprængte Haar og sygeligt blege Ansigt, i Forbindelse med hendes magre, sammensunkne Skikkelse i den tarvelige, sorte Kjole, gav hende Udseende af at være henimod 70 Aar, medens hun i Virkeligheden kun var et Par og halvtreds.

Af og til kastede hun et uendelig tungsindigt Blik ud over Haven, uden at det derfor vendte mere forfrisket tilbage til det ret tarveligt udstyrede Værelse med det gule Tapet, hvori nogle mærkelige Lotusblomster gyngede sig paa lange, mørkegrønne Stilke. Ingen, som for lidt siden havde set Frøken Helgesen nede i Haven, vilde af sig selv være faldet paa, at den gamle Dame her var hendes Moder, saa lidt Lighed var der mellem de to.

Da hun havde hørt den lille, iltre Klokke dernede

kime, saa' hun sig om i Værelset med et Suk, rullede Strikketøjet sammen og lagde det fra sig i Vindueskarmen. Saa greb hun en sort Stok, hun havde staaende bag sin Stol, rejste sig med nogen Vanskelighed og bevægede sig vaklende over mod Kommoden, hvorfra hun tog et gammelt brunt Album, hvis Ryg var graaslidt og paa et Stykke løsnet fra Bindet. Da hun var kommen tilbage til sin Stol, aabnede hun Albummet og gav sig til at betragte et Kabinetsbillede paa dets første Side.

I det samme lød der lette Trin paa Trappen; Døren fløj op, og Anna Louises smilende Ansigt viste sig i den.

»Der er ringet, Moder!«

Fru Helgesen drejede langsomt Hovedet om mod sin Datter og mødte hendes glade Øjne med et koldt, ligesom bebrejdende Blik.

Den unge Piges Ansigt skiftede øjeblikkelig Udtryk, og hun blev kendelig blegere, da hun saa' Albummet.

»Vil du ikke med ned, Moder?« kom det stille, med en underlig tør Klang i Stemmen, idet hun lod Haanden langsomt synke ned fra Dørlaasen.

»Nej. Jeg gaar ikke ned i Dag.«

Datteren nærmede sig. »Har du det ikke godt?«

»Du veed formodentlig ikke, hvad Dag det er i Dag?« spurgte Fru Helgesen med et nyt, smertefyldt Blik paa Datterens unge, friske Ansigt.

»Jo, nu husker jeg det.« — Det var, straks da hun saa Albummet, gaaet op for hende, at det var Faderens Dødsdag. »Jeg havde, ærlig talt, glemt det, Moder.«

»Ja — naturligvis havde du glemt det.«

Der indtraadte nogle Øjeblikkes Tavshed. Udtrykket i Anna Louises Ansigt blev mørkt — nu er

den Dag da ødelagt! tænkte hun. Men saa bøjede hun sig ned over Moderen og lagde sin Haand paa hendes Skulder. »Skal jeg blive oppe hos dig?«

»Nej, gaa du bare. Du morer dig vist bedre dernede.«

Det gav et lille Ryk i den unge Pige, hvis Ansigt sagde, at det kunde der fornuftigvis ikke være Tvivl om. Men hun blev alligevel staaende med sænkede Blikke og famlede med Syrenklasen, der endnu sad i hendes Bælte. Der var jo da noget, der hed Pligt.

»Herregud, Moder,« kom det stille. »At du dog aldrig kan blive glad igen! Det er jo nu saa mange Aar siden —«

»Ja. Og derfor er der Ingen, der bryder sig om mig.«

»Hvor kan du dog være saa urimelig, Moder. Jeg synes slet ikke, du har Ret til at tale saadan.«

Fru Helgesen tav og vendte atter Blikket ud mod Haven med denne sammenbidte Mine, Anna Louise saa godt kendte.

»Jaja, saa er det vel bedst, jeg gaar ned. Nu skal jeg sige til Pigen om at bringe din Frokost op.« Hun gik.

Fru Helgesen blev ved at stirre ud mod Flaget, der nu hang ganske slapt ned omkring Stangen, som om det var blevet træt og vilde sove. Gennem de aabne Vinduer i Spisestuen dernede lød der Latter og munter Tale og Klirren af Knive og Tallerkener op til hende.

— En Time senere kom Anna Louise atter op paa Værelset. Hun saa' til Bakken, der stod paa Bordet. Jo, Ægget havde Moderen da spist, men det meste af Smørrebrødet havde hun levnet, og

Ølflasken var urørt. Paa Bakken var der spildt noget hvidt Pulver, og Teskeen stod i Ølglasset, hvori Pulveret havde været rørt ud.

»Naa, lille Moder, hvordan gaar det saa?« spurgte hun i en opmuntrende Tone, idet hun gik hen til Klædeskabet og tog en mørkeblaa Kjolenederdel frem.

Fru Helgesen lod Strikketøjet synke ned i Skødet. »Skal du skifte?«

»Ja Moder. Jeg fik Lyst til at cykle en Tur. Vejret er saa bedaarende.«

»Naa! Ja siden du har faaet den Cykle, er du da heller aldrig hjemme.«

Anna Louise saa' hen paa Moderen. »Skal jeg da blive?« spurgte hun og standsede midt i Omklædningen. »Hvis du ønsker det, saa —«

»Nej værs'god. Naar du h a r faaet Cykle, skal du naturligvis bruge den.«

Den unge Pige rystede stiltiende paa Hovedet. Det var det sædvanlige. Altid skulde der gøres Ophævelser, og saa var det alligevel ligegyldig, enten hun gjorde det ene eller det andet. Hun havde den største Lyst til at svare, at f a a e t Cyklen havde hun da ikke, eftersom hun virkelig selv havde fortjent den, og saa var det endda først efter en haard og langvarig Kamp, at hun havde faaet Lov at købe den for sine egne Penge.

Men i Dag gad hun virkelig ikke ødelægge sit gode Humør. Hun trøstede sig med, at dernede var der da Mennesker, der baade kunde le og more sig, og det kunde hun selv da Gud være lovet ogsaa. At hun, med sit muntre Sind, ikke kunde gaa og sørge over en Fader, der var død for næsten 20 Aar siden, var da egentlig ikke saa underligt. Hun fik den mørkeblaa Nederdel paa og stod nu med op-

løftede Arme foran Spejlet, i Færd med at spigre en lang Naal gennem den fikse Straahat og det svære, lyse Haar.

»Hvor kører du hen?« spurgte Moderen og lod atter Strikkepindene hvile.

»Aa — til Vedbæk, tænker jeg.« Hun traadte et Skridt tilbage fra Spejlet og rettede paa Bluselivets Folder.

»Alene?« Fru Helgesen sendte hende et mistroisk Blik. Hun levede i stadig Frygt for, at Nogen skulde tage Datteren fra hende. I Øjeblikket tænkte hun paa den unge Mand dernede i Haven.

»Ih, ja. Jeg savner aldrig Selskab, naar jeg sidder paa min Cykle,« svarede Anna Louise, vendt imod Moderen, medens hun trak sine Handsker paa. »Naa, Mor — skal du saa ikke ned i Haven? Der er virkelig saa yndigt dernede i Dag.«

»Nej.«

»Jaja da. Farvel saa længe!«

Herregud, hvor det maa være sørgeligt at have saa trist et Sind! tænkte den unge Pige, idet hun med en befriende Følelse lukkede Døren efter sig.

— »Farvel, lille Frøken,« vinkede Direktøren nede ved Havelaagen. »Kør nu ikke altfor mange skikkelige Vejfarende over. Og pas paa, De ikke falder og slaar Façonen af Næsen!« raabte han efter hende.

Han stod og lænede sit svære Korpus over Laagen, nede for Enden af Ælmegangen. Her havde han sit Yndlingsstade, og især om Søndagen morede det ham at staa her og se paa de forbidragende Skarer, som Klampenborgtogene med korte Mellemrum bragte til Skovs. Der kom for Eksempel en Flok unge Københavnere forbi, med skinnende røde Slips, med Ravrør og høje Hatte og med smaa, glade Kærester, der hang ved deres Arm og pludrede

og lo. De skulde naturligvis ind i Skoven og lege »to Mand frem for en Enke«. Og her kom en hel Familie med Legevogn, Madkurv og talrige Poder raslende forbi med en Larm, som om det havde været en Deling Felt-Artilleri under Udrykning. Medens han stod og saa' efter dem, var der En, der kom fra den anden Side og tog i Laagen med et kort: »Tillader De?«

»Jo, værsaaartig — Haven er aaben med de sædvanlige Forlystelser,« svarede Direktøren imødekommende og lettede paa sig for at give Plads for en usædvanlig lang Yngling, der gravitetisk spankede ind, idet han førte en Cykle ved Styret. Den unge Mand hilste ved at vælte Hatten ned over det ene Øre, som naar man tømmer en Trillebør fuld af Jord, ved hvilken Lejlighed en pragtfuld Nakkeskilning kom til Syne. Han bar sit Hoved meget højt, samme unge Mand, hvilket mulig kunde tilskrives en kvarterhøj Flip, der tvang hans Hage til at indtage en naturstridig, lodret Stilling — det var næsten, som om han gjorde sig Umage for at se sig selv over Hovedet. Ansigtet var ganske kønt, og det var han aabenbart stolt af; kun var det lidt for rigelig besat med røde Knopper af den Slags, man saa ofte træffer hos unge Mennesker i hans Alder — og det var han naturligvis ked af.

Da Direktøren saa' den lange Fyr med ophøjet Værdighed fjerne sig ad Ælmegangen, kunde han ikke lade være at smile. Han kendte ham fra de foregaaende Søndage; den unge Mand hed Skov og var en Søstersøn af Pensionatets Ejerinde, Fru Nielsen. Hr. Skov var ansat paa et Lager inde i Vimmelskaftet og plejede at tilbringe sine Søndage herude, hvor han snart var til Morskab, snart til

Ærgrelse for Pensionatets Beboere. Direktøren havde i Regelen stærkt Mod paa at drille ham lidt.

Oppe ved Verandaen traf han Tanten, i Færd med at vande Roser. Fru Nielsen var en lille, rund Dame med et stort husholderisk Talent og et lille, sort Overskæg. Hun fik et naadigt Nik og et kort men tilfredsstillende Svar paa sin Forespørgsel om hans Befindende; saa væltede han Trillebøren en Smule for Justitsraadinden og Fru Bælum, der havde slaaet sig ned paa den Del af Plænen, der laa i Skygge, medens Hr. Muldrup havde indtaget sin Yndlingsstilling, midt i Solen.

Idet han lod Blikket glide rundt, som om han savnede Nogen, steg unge Skov op ad Verandatrappen og kom paa Vejen forbi en ældre Herre, der sad paa det øverste Trin og røg Pibe. Det var Hr. Particulier Karup, en lille Mand med et graat Skæg, der saa' ud, som om det var mølædt; for Resten var han i grønne Morgensko, hvid Vest, Diplomatfrakke og Lærreds Kasket. Ham værdigede Hr. Skov ikke synderlig Opmærksomhed, og stort bedre gik det ikke Particulierens Ægtehalvdel, der sad ved Bordet oppe i Verandaen, med alle Dagens Aviser foran sig. Fru Karups vigtigste Sysselsættelse var nemlig at studere Feuilletonen i samtlige Blade, hvilket havde til Følge, at hun til Tider kunde have lidt Vanskelighed ved at holde alle de deri optrædende Markis'er og fattige — men dydige — Guvernanter ud fra hverandre.

Gennem Spisestuen og Dagligstuen fortsatte unge Skov sin Vandring ud i Baghaven; men da han stadig ikke fik Øje paa den, han søgte, anbragte han sig paa en Stol midt paa Plænen, saaledes, at han kunde holde Øje med Frøken Helgesens Vindue.

»Naa, Hr. Skov, hvordan gaar det?« spurgte Di-

rektøren, der var vendt tilbage fra sin Udkigspost og havde slaaet sig ned ved Siden af Hr. Karup. »Har De haft Brev fra de Filipenser for nylig?«

Unge Skov blev ildrød i Hovedet og sendte Spørgeren et straffende Blik, hvilket dog ikke generede denne synderligt. »Den, som ikke forstaar Spøg, skal ikke have Lov at gaa løs,« var et af Direktørens Valgsprog.

»Men hør, hvor er vores lille Frøken henne?« spurgte den Mølædte og tog Piben af Munden for bedre at se sig om. Hr. Karup talte med syngende Tonefald, da han var født Langelænder; for Resten havde han nok i sin Tid haft en lille Blikkenslagerforretning i Vordingborg eller Præstø, men efter at have vundet et større Lod i Klasselotteriet var han flyttet til København, hvor det barnløse Ægtepar nu levede af sine Midler.

Direktøren oplyste, at Frøken Helgesen var trillet ad Vedbæk til.

»Den Dame har Hr. Karup nok et godt Øje til,« kom det ovre fra Justitsraadindens Skyggekrog.

»Hys — De ska'tte la'e min Kone høre det,« tyssede Karup og skævede tilbage over Skulderen. »Men hun er en Pokkers sø' Pi'e, er Frøken Helgesen.«

»Det er hun,« nikkede Justitsraadinden afgørende. — »Ja—a, saadan en køn og glad ung Pige er skam lykkelig — hun holder hele Verden i sin Haand.«

»Ach, Fru Justitsraad, hvem siger, hun derfor er lykkelig?« spurgte Fru Bælum, der sad og lyttede efter sine smaa Bælams Leg omme i Baghaven. Fruen var Holstener og gift med en Handelsrejsende, der var borte alle tre Sommermaaneder. »Och hvori bestaar i det hele taget Lykken?«

»Maa j e g?« raabte Muldrup og rakte Pegefingeren

i Vejret. »Lykken bestaar i, ved Anspændelse af alle sine Kræfter at naa til den størst mulige Fuldkommenhed her i Livet, og opnaas derfor kun ved fortsat anstrengende Arbejde. Dog holdes gemenligen alt, hvad der er ud over otte Timers Normal-Lykke om Dagen for at være af det onde.«

»Skal jeg sige Dem, hvori j e g tror, den bestaar?« spurgte Justitsraadinden og saa' op fra Hækletøjet. »Deri, at man har en god Samvittighed. For har vi bare Fred med Vorherre og os selv, saa bider Livets Genvordigheder ikke rigtig paa os.«

Direktøren mumlede noget om, at det naturligvis altid er rarest, naar der ikke er noget, der b i d e r paa En, men tilføjede derpaa højere, at efter de nyeste Teorier var det eneste, der udfordredes for at være lykkelig, det, at man tyggede sin Mad godt. For den, der gør det, er rask, og den, der er rask, er ikke ulykkelig. Færdig!

»Naa er det det,« sagde Justitsraadinden paa sin tørre Maade. »Nej, veed De, hvad min gamle Stits sagde? At den er lykkeligst, som er mest elsket. Og det tror jeg, han havde Ret i.«

Unge Skov, der hidtil havde forholdt sig tavs, slog nu det ene af sine lange Ben over det andet og udtalte med den Sikkerhed, som kun en dyb og grundig Livserfaring giver, at efter h a n s Mening var alt dette her med »Lykken« ikke andet end noget Vrøvl, for han havde s'gu endnu aldrig truffet Nogen, der var lykkelig.

»Hr. Skov har fuldstændig Ret,« indrømmede Direktøren. »Der er virkelig ikke faa Mennesker, der ganske mangler Evnen til at føle sig lykkelige. Jeg tænker f. Eks. paa dem, man kalder »vigtige«.«

»Hihi, nu er den i Land, Lassen — op over Byen,«

kluklo den lille Blikkenslager og gottede sig indvendig.

»Oh — jamen det behøver Hr. Skov da ikke at tage sig af, for han hører jo ikke til dem,« kom det henne fra Muldrup, der laa og dukkede Næsen ned i Græsset. Unge Skov, der igen var bleven sprængrød i Hovedet, fo'r op og tilkastede Muldrup et lynende Blik. »Aa, jeg forstaar meget godt Deres Mening. De tror vist, jeg er Idiot, hvad?«

»De? Nej kære, hvor vil De hen!« vedblev Muldrup og løftede Hovedet med et roligt Smil. »De har jo netop den Egenskab, om hvilken Schiller siger, at mod den kæmper selv Guderne forgæves.«

Schiller? Guderne? — Hr. Skov lod Blikket raadvildt fare rundt i Pensionærernes Kres, som om han ventede, at En skulde løse Gaaden for ham. Men da Ingen lod til at ville — eller kunne — snurrede han sig arrigt rundt paa Hælen og gav sig til at spanke frem og tilbage paa Plænen, med Hænderne paa Ryggen.

»Hør, sige mig,« begyndte Fru Bælum med eet, »hvem er det saa, der skal have den ledige Værrelse deroppe?«

»Det er en Japaner — det siger da Justitsraadinden,« svarede Direktøren og saa' over mod sin Hjemmelsmand.

»En Japaner!« raabtes der forundret i Kor.

»Hvad for noget? Er det saadan en lille gul Rad, der ligger paa den ene Albue og spiser med den anden?« spurgte Muldrup. stærkt interesseret.

»Ja, jeg veed ikke andet, end hvad Fru Nielsen siger,« svarede Justitsraadinden. »Aa — Fru Nielsen!« raabte hun ned mod Lysthuset, hvortil Pensionatsfruen nu var naaet med sin Vandkande. Fru Nielsen nærmede sig og satte Vandværket fra sig.

»Jo, det er rigtig nok. Det vil sige, for bestemt tør jeg ikke sige det, men saavidt jeg forstod, var det en Japaner. Værelset blev bestilt i Telefonen inde fra Dagmarhotellet.«

»Nu stiger den!« kom det fra Muldrup, hvortil Hr. Karup sluttede sig med en Udtalelse om, at nu var den »oppe over Byen«.

»Ja saa kommer jo samtlige Pensionister til at lægge sig efter det Japanesiske,« mente Direktøren. »Jeg foreslaar, at Kr. Karup bliver Ordfører, for jeg har en Mistanke om, at det Sprog maa have noget tilfælles med Langelandsk. Hvornaar kommer Vidunderet?«

Det havde Fru Nielsen heller ikke faaet rigtig Rede paa; men hun troede nok, det blev i Morgen. Saa gled Samtalen hen paa Japan, »det skønne Blomsterland«, og man lovede sig megen Fornøjelse af den interessante Pensionær.

Muldrup saa' paa sit Uhr. »Naa, nu kan der vist lige blive Tid til en lille Tur paa mit hjulbenede Ridedyr,« sagde han, idet han rejste sig og gav sig til at børste Græsstraa af sig. Unge Skov spidsede Ører og standsede sin Vandring. Saa lod han Blikket, som ved en Tankeforbindelse, glide op imod Frøken Helgesens Vindue, hvorefter det tog Retningen henimod Ælmegangen, hvor Muldrups Cykle stod.

»Vil De have en Røgpind med paa Vejen, Giftblander?« raabte Direktøren og tog til Cigarfoderalet. »Men jeg vil sige Dem, at det er en ganske almindelig Asthmacigar.«

»Saa meget desto bedre, skønt jeg da ellers hverken er Lungepiber eller Krybbebider.« I det samme fik han Øje paa et lille, firkantet sammenlagt Papir, der laa paa Jorden. Han bukkede sig ned og tog det op, hvorpaa han gav sig til at folde det ud. Det

var lagt mange Gange sammen, som om det kunde have haft Plads i en Dameportemonnæ, og da han fik det lukket op, saa' han, at der laa en Stump grønt Broderegarn deri. Samtidig blev han opmærksom paa, at der paa Papirets indvendige Side med en lille, fin Dameskrift var optegnet et Vers. Et Øjeblik var han i Tvivl om, hvorvidt han havde Ret til at læse det; men Nysgerrigheden, vor Stamfader Adams uforgængelige Arvegods, overvandt hans Betænkeligheder. Der stod:

Hvis Mismods Taager, hvor du end dig vender,
dit Øje slører, saa kun Graat du ser,
da grib det første Solstrejf, Gud dig sender,
og tab ej Modet — der vil komme fler!

»Hov, hvad er det? En lille Billet d'amour? Den er vist til mig,« formodede Direktøren og strakte Haanden ud.

»Absolut ikke. Efter Indholdet at dømme kan det ikke være henvendt til et saa ugudeligt Menneske som De er,« svarede Muldrup rolig, idet han atter foldede Papiret sammen og stak det i Vestelommen for senere at overbringe det i dets Ejerindes Hænder.

I de faa Øjeblikke, dette gik for sig, havde Skov fjernet sig fra Plænen, uden at Nogen lagde Mærke dertil, og var forsvunden i Ælmegangen. Med Hovedet tilbagevendt for at forvisse sig om, at han ikke blev iagttaget, nærmede han sig Muldrups Cykle, der stod opad Stakittet, fik i et Nu sin Lommekniv frem, bøjede sig ned over Maskinen og jog lynsnart Knivsbladet ind i dennes Bagring. Saa slentrede han langsomt tilbage og passerede Muldrup, netop som denne, svingende med Straahatten mod Selskabet, raabte et fornøjet: »Farvel saa længe!«

Den intet anende unge Mand greb sin Maskine og løb ned ad Gangen med den for at svinge sig

op paa den nede ved Laagen. Med eet standsede han og stirrede forbavset paa dens Bagring. Saa kom der et Udbrud, der just ikke lød som nogen Velsignelse, men som i Henseende til Kraft ikke lod noget tilbage at ønske. Hans første Tanke var: Hvordan Pokker er dette her gaaet til, og den næste: Hvor faar jeg nu en Maskine fra paa en Studs? da han i det samme opdagede unge Skovs. Øjeblikkelig satte han Hænderne for Munden og brølte: »Ohøj, Hr. Skov! Maa jeg laane Deres Maskine? Tak skal De have, det var brillant!« Og væk var han, inden den overraskede Hr. Skov fik besindet sig til at lade ham vide, at han desværre selv skulde bruge den.

Da Frøken Helgesen et Par Timer senere, varm og glad og oprømt, sprang af Cyklen nede i Ælmegangen, mødte hun Justitsraadinden. Hvordan Turen var gaaet? Aa, storartet. Justitsraadinden kunde ikke tro, hvor dejligt der havde været ved Vandet deroppe i Vedbæk.

»Naa. Sig mig: mødte De ikke Hr. Mul . . .?«

»Og saa hilste jeg paa alle de Kongelige. De kom forbi i tre Vogne,« vedblev Anna Louise og stillede Cyklen til Side, medens hun trak sine Handsker af.

»Jamen traf De ikke Hr. Muldrup, spørger jeg?« gentog Justitsraadinden i en Tone som en Forhørsdommer, naar Forbryderen vil smutte udenom. Den unge Pige greb hende, smilende, med bægge Hænder om Livet.

»Jo jeg gjorde, lille Frue, hvis De endelig vil vide det — men det var virkelig ikke min Skyld.«

»Nej, naturligvis! Det anede mig jo nok, at I skulde finde hinanden, I to —!« truede den gamle Dame.

Anna Louise brød ud i en kort, klar Latter, og saa løb hun op ad Gangen med sin Cykle.

Efter Middagen, der om Søndagen altid var lidt finere end til daglig, var Kaffebordet dækket nede i Lysthuset ved Vejen. Værtinden og hendes haabefulde Søstersøn samt Fru Bælum og Ægteparret Karup sad allerede bænkede dernede, og Kleopatra kom, svansende og vrikkende med Bagpartiet som en Gedehams, tværs over Plænen med Kanden og Kopperne paa den store Bakke. Det kriblede svært i Benene paa hende, for hun havde allerede længe hørt Musiken fra Grøndalshuset og havde beregnet, at der nok kunde blive Tid til en lille Trippevals, inden hun skulde hjem og dække Tebord. Saa kom Direktøren, for fuld Damp, omme fra Baghaven.

»Ach, har Direktøren ikke set noget til mine Smaapiger, hvad de tager sig for?« raabte Fru Bælum ham i Møde.

»Jo, Frue, de leger Gartner. De er just i Færd med at bære Jorden fra Radisbedet over, hvor der er saaet Reseda — det skal blive interessant at se d e t komme op.«

»Ach Gud doch!« udbrød den bekymrede Moder. »Oda og Charlotte!« Men Oda og Charlotte vendte det døve Øre til, og det gjorde saamænd heller ikke noget, forsikrede Fru Nielsen — lad dem bare!

»Men saa mangler vi jo Frøken Helgesen og Kandidaten.«

»Ja de har ikke Tid; de er oppe at vadske Øjne,« svarede Direktøren. »Jeg kom,« forklarede han, »gaaende under Spisestuevinduet og hørte deres Stemmer, og saa satte jeg mine Briller paa og kiggede op. »Kom, skal De se, hvor han glor!« hørte jeg Frøken Helgesen raabe, og i den Tro, at det var mig, de mente, krøb jeg op paa Bænken og kiggede ind. Og hvad tror De saa, jeg saa'? Frøkenen og Kandidaten oppe paa hver sin Stol, ivrigt i Færd med at vadske Øjnene paa Olietryksbillederne oppe paa Væggen. Det var højsalig Kong Frederik den Syvende, den unge Dame havde faaet til at »glo«, og nu forsøgte Hr. Muldrup sig med Tordenskjold, hvad der forhaabentlig ogsaa nok er lykkedes ham. Ja, der kommer de, saa nu kan vi jo høre Resultatet.«

De modtoges med muntre Tilraab af dem Alle, undtagen af unge Skov, der saa' ud, som om han var meget misfornøjet med Tilværelsen. Medens man rykkede sammen for at gøre Plads, kom Fru Nielsen med en Bemærkning om, at det somme Tider kunde være svært at faa Folk samlede, hvortil Direktøren svarede, at det sandelig ogsaa til Tider kunde have sine Vanskeligheder at faa dem skilte igen.

Til Støtte for denne Udtalelse fortalte han da en Historie om, hvorledes han engang havde været til Stede ved en Festlighed i Wittmacks Lokale, hvor det var gaaet noget temmelig varmt til. Der var især fire Herrer, der var blevne stærkt anløbne, hvorfor han paa et ret fremrykket Tidspunkt havde maattet bede Opvarteren lade en Droske komme og forestille hver af de fire Herrer for Kusken — een skulde jo nemlig paa Kristianshavn, en anden

paa Vesterbro, en tredie i Store Kongensgade o. s. v. »Men vil De saa tænke Dem,« fortalte Direktøren videre, »lidt efter kommer Kusken min Sandten tilbage og beder mig om, endnu en Gang at skille de fire Herrer ud fra hinanden, da de under Kørslen var blevne saa blandede, at det var ham plat umulig at finde ud af, hvem det var der skulde paa Kristianshavn, og hvem paa Vesterbro.«

Justitsraadinden tillod sig at mene, at den Historie dog vistnok var en af Direktørens egne, men Hr. Storm forsikrede højt og dyrt, at han var et Sandhedsvidne, der aldrig veg af fra Sandhedens slagne Landevej. Fru Nielsen lod Kaffekanden gaa rundt paa ny og bød Fru Karup, der sad og spekulerede paa, hvordan Markis'en egentlig kunde bære sig ad med at fri i Dag, da han dog i Gaar var falden i en Duel med en russisk Fyrste, indtil det gik op for hende, at det var i en anden Avis, han var død, medens han i »Aftenposten« endnu var spillevende. En lille Kop endnu kunde hun nu ikke modstaa, for det maatte man lade Fru Nielsen, hendes Kaffe var god!

»Bedre end den, vi fik i Verona, hvad Mutter!« faldt hendes Ægtefælle ind.

»Ach — har De været i Verona, Hr. Karup?« spurgte Fru Bælum og bøjede sit benede Ansigt helt ned mod den lille Mand, der sad og gnubbede sit mølædte Skæg.

»Jaha — vi har vel nok væ't i Ætallien,« smiskede han, stolt ved Tanken om den vidunderlige Tur, han og hans Ægtemage for to Aar siden havde foretaget med et Rejseselskab. »Ja — hvordan var det nu,« kom det eftertænksomt lidt efter, »var vi ikke i Verona, Mutter?«

»Nej, jeg tror dog ikke. Jeg kan da ikke mindes, hvad vi fik at spise der.«

»Ork jo — vi fik jo den her sære Selat, kan du nok huske.«

Naa jo, den kunde Fruen tydelig huske, og dermed var det altsaa fastslaaet, at de virkelig havde været i Verona. Saa begyndte de at fortabe sig i Rejseminder, der dog for det meste bevægede sig paa det spiseliges Omraade.

»Hør — maa jeg foreslaa noget!« raabte Muldrup med eet og skubbede Kaffekoppen fra sig. »Skal vi ikke Allesammen tage hverandre under Armen og drage ned paa »Fluepapiret«. Der plejer at være Leben Søndag Eftermiddag.«

»Paa hvad for noget?« spurgte Justitsraadinden og saa' sig uforstaaende om.

»Jo—o, lad os gaa ned til Stranden!« faldt Anna Louise ind. »Det kunde være morsomt. Vil De med, Hr. Direktør?«

»Jeg? Naa ja — lad gaa med Fluepapiret,« indvilgede Direktøren. »Og De, Hr. Karup? Naa, De vil maaske hellere blive hjemme og klø Deres Myggestik.«

»Nej, det kan jeg saagu' godt gøre dernere,« svarede Karup og rejste sig.

»Men saa maa jeg først op og se til Moder. Tak for Kaffe!« nikkede Frøken Helgesen fornøjet og ilede over Plænen. Hun var imidlertid endnu ikke naaet op til Verandaen, da hun til sin Overraskelse hørte de velkendte Bump af Moderens Stok deroppe fra, og i næste Øjeblik stod Fru Helgesen i Døren, med Haanden over Øjnene, bleg og graa og sammenbøjet som en af Underverdenens Skygger.

»Anna Louise — jeg maa tale med dig!« kom det med rystende Stemme. »Kom herop.«

»Men Gud — hvad er der i Vejen?« Anna Louise blev angst. Hun gik nølende op ad Trappen — Øjnene veg ikke fra Moderens.

»Kom! — Kom her ind.« Den gamle Kone trak sig tilbage fra Døren og lod sig falde ned i en Stol.

»Er du syg, Moder?«

»Aa jeg — jeg sad og — og blev saa forfærdelig angst,« stønnede Fru Helgesen. Hun trak Vejret med Vanskelighed, hendes Mund skælvede, og den magre, tynde Haand, der knugede om Stokkens Haandtag, rystede stærkt. »Det er Pengene, du . . . jeg tror . . . vi mister dem!«

»Pengene, Moder? Hvilke Penge?« Anna Louise bøjede sig hurtig over den Gamle og stirrede hende spændt ind i Ansigtet.

»Jo. Vore Papirer. Rentepengene. Jeg er bange, at . . . at han ikke betaler mig.«

»Men sikke noget! Hvorfor skulde han dog ikke —?«

»Jeg veed det ikke. Men det kom pludselig over mig, bedst som jeg sad. Det er jo Termin nu, og —«

»Jamen vi har jo først den tiende i Dag, Moder, der er jo Tid nok. I Morgen hører vi nok fra ham. Han har jo aldrig narret os før, vel?«

»Nej det . . . har han jo ikke. Men — jeg føler det paa mig — jeg er bange, at . . . han ruinerer os,« stønnede hun. Hun lænede sig tilbage i Stolen og sad med lukkede Øjne. »Jeg har jo betroet ham alt, hvad vi ejer, saa . . . hvis han spiller Fallit — —«

»Jamen det g ø r han naturligvis ikke, Moder. Jeg forstaar ikke, hvor du kommer paa de Tanker; han har jo altid behandlet os reelt. Nu skulde du virkelig slet ikke tænke mere paa det — det klarer sig nok altsammen, skal du se.«

»Ja, gid du sagde sandt. Aa, jeg fik saadan en skrækkelig Uro — og Hjertebanken.«

»Aa, det er ikke andet end Nervøsitet, kan du tro. Jeg skal nok tage ind i Morgen og hente Pengene. Prøv nu at være lidt rolig.«

Hun klappede Moderen paa Kinden, lagde det graa Sjal til Rette om hendes Skuldre og blev saa staaende hos hende, med hendes skælvende Haand i sin.

Fru Helgesen syntes endelig roligere. Anna Louise saa', at de øvrige Pensionærer havde samlet sig i en Klynge nede paa Plænen og stod og talte dæmpet om, hvad der kunde være i Vejen. Da Justitsraadinden lidt efter nærmede sig Trappen, vinkede Anna Louise hende op til sig.

— Ti Minutter senere kom den unge Pige igen ned til de Andre. Hendes Moders Ildebefindende var nu gaaet over, sagde hun, og Justitsraadinden havde endog faaet overtalt Fru Helgesen til at komme ned til Stranden siden. Det øvrige Selskab kunde godt gaa i Forvejen, saa vilde de to gamle Damer komme langsomt bagefter.

»Brillant! Lad os saa se at komme af Sted,« raabte Muldrup og løftede Hatten overgivent i Vejret paa Spidsen af sin Stok. »Allons enfants!«

»Hør, sig mig De, Muldrup, har De ikke studeret til Tandlæge?« spurgte Direktøren, idet han tog sin Hat af og med Lommetørklædet fjernede nogle klare Perler fra sin skaldede Isse.

»Nej. Hvorfor det?«

»Jo, for De lader til at være vant til hurtig Udrykning,« smilede Hr. Storm op til bægge Ører og prustede hvalrosagtig.

»Jamen hør, skal vi virkelig have ham med, denne lange Lager-Agurk?« hviskede Muldrup lidt

efter og gjorde et Kast med Hovedet mod unge Skov, der som sædvanlig gik og skridtede Plænen af med sine lange Passer-Ben. »Kan vi ikke se at faa ham pudset et eller andet fjerntliggende Sted hen?«

»Aa, lad ham bare dingle med, det friserede Stankelben. — Men hvor er nu min Pulliehund bleven af? Hektor! Vil du behage at melde dig ved Hovedkvarteret.«

Hektor stillede, og Toget satte sig saa smaat i Bevægelse. Forrest gik Fru Bælum og bægge »Bælammene«, saa kom Anna Louise og Muldrup. Direktøren slog sig paa Karup, der i den højtidelige Anledning havde ombyttet Lærredskasketten med en høj Silkehat, som saa' ud til at være kommen til Verden før Automobilismens og den traadløse Telegrafs Aarhundrede, og unge Skov sluttede Truppen.

Han gik og grundede paa, hvad Pokker det kunde være for en Egenskab, der gjorde ham saa uovervindelig.

Kandidat Muldrup fik Ret i sin Formodning om, at der var livligt dernede paa den lille Strimmel Sand, der officielt formodentlig hedder Charlottenlund Strand, men som er bedre kendt under Navn af »De Fattiges Skagen«, »Københavnernes Trouville«, »Fluepapiret«, eller hvilke andre Kælenavne Folkevittigheden har fundet paa at give den. Hver Eftermiddag — og naturligvis især om Søndagen — samles her en stor Del af den københavnske Ungdom, som ikke har Tid eller Raad til at ligge paa Landet; her smutter Cyklisterne ned, naar de kommer tilbage fra Langfarten ad Strandvejen — der er for Resten ogsaa dem, der ikke kommer længere — og her aflægger Grosserer-Villaernes Beboere, efter de allerhøjeste Herskabers Eksempel, et lille Besøg efter Middagen for at se paa Folkelivet.

Langs Stakittet staar Hundreder af Cykler, hvis skinnende Fornikling kaster Sollyset tilbage som et gnistrende Straalebundt, medens deres Ejere, sportsklædte Ynglinge og fikse, smaa Københavnerinder, hvem Butikkerne og Kontorerne til daglig gemmer i trange, solfattige Rum, ligger og strækker de smidige Lemmer i det grove, graagule Sand. Tæt strøede som brogede Blomster ligger de unge Piger der med deres lyse Bluseliv og korte Kjoler, der lader

de høje, nye Støvler komme til Syne, og overalt fra de utallige Smaagrupper lyder der munter Pludren og kaade, smaa Latterudbrud, medens glade, blanke Øjne følger de forbipasserende, silkeraslende Landliggerdamer, hvis Klædedragt mønstres og kritiseres. Her ligger en ung Mand alene og hviler sig paa Albuen, medens Blikket glider roligt ud over Sundets solglitrende Flade, og der har en anden strakt sig paa Ryggen, med Hatten ned over Ansigtet og Hænderne foldede over den lyse Vest, medens han rolig lader sig bage igennem, i Bevidsthed om, at et saadant Solbad faar han ikke hver Dag. Et Stykke derfra er et Par unge Piger ivrig optagne af at sende smaa Haandfulde Sand hen over deres ungdommelige, mandlige Ledsagere, som har lagt sig til Hvile i deres Nærhed; for hver Haandfuld, de kaster, sprutter de af Latter, medens de unge Mænd højmodige lader »Børnene more sig«.

Ude i Strandkanten, der for Resten gemmer mere Mudder end Sand, gaar en henrykt lille Pige, hvem Moderen efter megen Plagen har givet Lov at »soppe«. Ikke ulig en Stork spankulerer hun paa sine tynde, bare Ben forsigtig frem og tilbage, idet hun løfter den hvide, stumpede Kjole højt over Knæene; af og til standser hun og misser mod Solen, idet hun sender et glædestraalende Smil ind mod Bænken, hvor Moderen trofast sidder og vogter paa hendes Strømper og Sko. Og inde under en anden Bænk er det lykkedes en anden Moders ganske lille Tulle at grave sig halvvejs ned i Sandet. Tulle roder, men Tulle morer sig, hvad hun giver til Kende ved smaa Glædeshyl, som hun jævnlig udstøder, til stor Fryd for den unge Kone, der med et lykkeligt Smil følger enhver af Tulles Bevægelser.

De allergladeste af de glade Strandgæster er dog

Hundene, som til Stadighed opfører en større Vandpantomime for de taknemlige Tilskuere. Baade den vældige »Grand danois«, der hvert Øjeblik med lydelig Glammen styrter sig ud i Vandet efter en Gren, som en lille Fyr med stor Ihærdighed stadig kaster ud, og den hvide Foxterrier, der hele Tiden spiller Klovn ved hver Gang bjæffende at følge den store et Stykke ud og saa regelmæssig opgive Ævret paa Halvvejen, fanger Alles Interesse.

Paa en af Bænkene nærmest Vandet har Selskabet oppe fra Pensionatet slaaet sig ned. Et Stykke fra de Voksne staar Fru Bælums Smaapiger, stive som Pinde, i al deres Søndagsstads, og stirrer med længselsfulde Blikke paa den lykkelige Jævnaldrende, der har faaet Lov til at »soppe«, medens Hektor med Dødsforagt har kastet sig i Bølgerne for med en genert Logren at nærme sig den ærefrygtindgydende Grand danois. Unge Skov har fundet det under sin Værdighed at tage Plads paa Bænken mellem de Andre; han staar bagved Anna Louise, lænet til sin Stok, og sender et medlidende Blik ud over alle disse stakkels Individer, der kan finde Fornøjelse i at ligge og bore sig ned i Sandet ligesom Taskekrabber og andet Kryb.

»Veed De hvad, Fru Bælum,« siger Direktøren og vender sig halvt om mod sin Naboerske, »man skal nu lede længe efter en saa fornøjelig Stump Folkeliv, som dette her. Og se nu, hvor kønt ud over Vandet.« Han peger ind mod sin kære By, hvor man ser Marmorkirkens Kuppel og Frihavnens Pakhuse tone frem af Varmedisen, og over mod Middelgrunden, bag hvilken et Par store Dampere skyder sig frem, efterladende lange Røgstriber, der en Tid lang bliver staaende ubevægelige i den stille Luft.

»Ach ja, i saadan et Vejr e r her jo smuk',« indrømmer Fruen, hvis Øjne urolig følger Smaapigerne, der nu har begyndt at flytte paa sig. »Oda og Charlotte — ikke for nær til Vandet, Børn!«

»Ja, Havet er dog Havet,« siger Muldrup med dyb Stemme og korslagte Arme à la Napoleon. »Evigt omskifteligt. Snart bruser og bølger det som en Skum-Ager . . .«

»Hvad siger De? Som en Skomager?« brister det ud af Anna Louise, som med blanke Øjne bøjer sig frem og kigger forbi Ægteparret Karup.

»Og snart ligger det, glat og fladt og blankt — som Tykmælk i Tordenvejr. Det er det, der hedder Bølgeblik før Stormen.«

»Bølgeblik, hihi!« futter det ud af Karup — det er noget, han kender til. »Den er god — op over Byen!«

»Aa, smid den Sten, lille Oda,« kommer det ængstelig fra Fru Bælum. »Husk dog paa din pæne Kjole!«

»For en Masse, Masse Vand,« siger Muldrup, stadig hensunken i Betragtninger af det vaade Element. »Tænk, hvis alt det d e r var — Øl!«

»Se der — Kaproere!« udbryder Anna Louise og peger ud mod en lang, tynd Baad, der piler forbi. Man har allerede længe hørt de taktfaste Bump af Aarerne, og ser nu Mandskabet, der, krumbøjede, i stribede Uldskjorter og med bare, opskudte Knæ, kaster Hovederne bagud for hvert Tag, som om de ønskede at skille sig af med dem.

»Ja, de tager sig ud,« siger Direktøren. »De ligner pillede Rejer. Nej, d e r skal De se noget,« vedbliver han, da i det samme en større Baad langsomt glider frem fra den anden Side. Den er fuld af leende og snakkende Ungdom; det ligefrem skinner af lyse

Kjoler og flimrer med røde og hvide Parasoller. To unge Piger roer; men de hakker skrækkelig Kaal, og de Andres glade Latter lyder trilrende ud over Vandet.

»Aa — bare man var med der!« udbryder Anna Louise i en klynkende Tone og laver Trutmund.

»De siger noget — skal vi tage ud at ro?« raaber Muldrup og springer i Vejret, øjeblikkelig rede. »Baade—Og« kan man jo ikke faa, veed De nok, men Baade kan vi faa hos Bademesteren.«

»Aa ja — lad os!« Anna Louises Øjne straalede; hun sprang ligeledes op.

»Nej, ikke skal j e g,« erklærede Fru Karup bestemt, for hun taalte ikke Søen. Hvorpaa hun gav sig til at fortælle om engang, hun var rejst med Færgen over Store Bælt sammen med en anden Dame, der ogsaa havde været meget søsyg, og hvorledes hun en Maanedstid senere havde mødt den samme Dame i Kongens Have og, bare ved at se hende igen, var bleven saa daarlig, at hun med Skam at melde maatte hen at kaste op bag Musikpavillonen.

»Nej, Sømand — det duer du s'gutte til, Mutter,« vidnede Karup, »for, bare du lugter Saltvand, saa . . . op over Byen!«

»Jamen saa kunde jo vi Andre — ikke?« spurgte Anna Louise ivrig. »Deres Smaapiger maa vel nok være med, Fru Bælum?«

Fruen ser med et bekymret Udtryk efter Smaapigerne; men omsider bliver dog Tilladelsen givet, under Forbehold af omfattende Forsigtighedsregler, som Anna Louise lover at iagttage.

Fru Karup mener ogsaa, at til en Robaad tør man nok til Nød betro sig, hvorimod hun aldeles ingen Fidus har til Sejlbaade, da man jo aldrig

veed, hvor saadan een vil sejle hen; for at den ikke kan sejle imod Vinden, saameget kan hun da forstaa. Og den Mening holder hun fast ved, skønt baade Direktøren og hendes egen Mand forsikrer, at man virkelig har haft Eksempler paa, at noget saadant kunde lade sig opføre.

»Vil De ikke med, Hr. Skov?« vender Anna Louise sig til denne. »De er vel søvant?« — Det skulde Hr. Skov mene, eftersom hans Vugge havde staaet ved Isefjorden.

»Har den det?« spørger Direktøren og vender sig overrasket om imod ham. »Var d e t nu ikke meget uforsigtig af Deres Fru Moder?«

Men unge Skov nøjes med foragtelig at vende den utidige Spørger Ryggen.

Saa kalder Anna Louise Smaapigerne til sig og nikker glad: »Farvel saa længe« til de Tilbageblivende — og i det samme staar hendes Moder og Justitsraadinden foran dem og spærrer dem Vejen.

Fru Helgesen vil naturligvis under ingen Omstændigheder give sin Tilladelse til Roturen; men paa Justitsraadindens energiske Forbøn udvirkes den endelig, og Muldrup løber i Forvejen for at sikre sig Baaden.

Paa den yderste Bænk, oppe ved Stakittet, sidder en Herre med spidst, mørkt Fuldskæg og iført hvid Flonels Dragt. Idet Anna Louise, fulgt af unge Skov og med en Arm om Skulderen paa hver af Smaapigerne, gaar forbi, og hendes Blik tilfældigt strejfer ham, møder det et Par smukke, mørkebrune Øjne, der synes at smile genkendende. Øjeblikkelig farer der en let Rødme op i hendes Kinder; men straks efter bøjer hun Hovedet ned mod den lille Oda, til hvem hun henvender et Par Ord.

Da de er komne forbi, rejser den hvidklædte

Herre sig og tager sit Cigaretetui frem, faar Ild paa en Cigarret og slukker omhyggelig Tændstikken i Sandet med sin Støvlehæl. Saa gør han omkring og slentrer rolig bagefter, uden at tabe Anna Louises ranke Skikkelse af Syne. —

Da Fru Nielsen ved Ottetiden stod og lagde den sidste ordnende Haand paa Aftensbordet og hørte sine Pensionærer komme tilbage, gik hun ud i Verandadøren for at modtage dem.

»Ja saa er Bordet dækket,« sagde hun med sit venligste Husmodersmil og lod Blikket glide ud over Forsamlingen. De var der Alle — undtagen unge Skov.

»Ja De maa undskylde, Fru Nielsen,« sagde Direktøren, der var i Spidsen, »at vi ikke har Deres Søstersøn med. For — han er gaaet til Bunds.«

»Hvad siger De?« udbrød Fru Nielsen forskrækket. »Hvorledes mener Direktøren?«

»Ja, jeg skal ikke kunne sige, om det var overlagt Selvmord, eller om det var for at vise sin Fortrolighed med det vaade Element; men vist er det, at han —« Og Direktøren gjorde en betegnende nedadgaaende Bevægelse med Pegefingeren.

»Men Gud dog — er han faldet i Van . . .?«

»Ja tænk, Fru Nielsen,« udbrød Anna Louise, der havde skyndt sig op ad Trappen og nu lagde sin Haand paa den lille Kones Arm, »vi var tagne ud at ro, og saa —«

»Ih du Forbarmende! Men han k o m dog vel op igen?«

»Ja—a, det gjorde han rigtignok. Men vi fik jo en grusom Forskrækkelse. Tænk, han sprang pludselig op paa Kanten af Baaden —«

»Men det var dog forfærdelig. Han kom dog vel ikke noget til?«

»Jo, han kom jo unægtelig til at blive vaad,« faldt Muldrup ind. »Om det saa var Flippen, tror jeg, at den blev vaad, for han bar ikke sit Hoved nær saa højt, da han gik, som han ellers plejer at gøre. Han tog vist hjem med Sporvognen.«

»Og tænk, han kunde have taget mine Smaapiger med sig i Døden!« raabte Fru Bælum, idet hun slog sine Arme om Odas og Charlottes Hals og drog dem ind til sig.

»Ja — hvad vilde han paa den Galej,« sagde Direktøren. »Han har naturligvis siddet og grundet paa, hvad det var, det Fæ til Schiller havde sagt. — Skal vi s a a gaa op og faa noget at styrke os paa!«

»Det var godt, I havde Muldrup med,« nikkede Justitsraadinden. »Ellers havde I nok ligget der Allesammen.«

— Medens Begivenheden blev drøftet paa ny inde ved Bordet, stod den uheldige Sportsmand og lod sig lufttørre bag paa een af Linie 14's Bivogne. Han var rasende og gav i sin afmægtige Vrede Muldrup hele Skylden.

Den Historie skulde komme den gode Hr. Muldrup dyrt til at staa!

* * *

De lyse Nætters Skumring var begyndt at falde paa, da Direktør Storm ved Halvti-Tiden stod paa sin Yndlingspost nede ved Havelaagen for at se Søndagspublikummet drage hjemad. Han dampede som sædvanlig paa en Cigar, medens han i Ro og Mag stod og iagttog de forskellige Ægtepar, der hastede forbi. Nogle bar deres sovende Børn paa

Armen, og Andre slæbte af Sted med en hel Lænke af trippende Smaafyre imellem sig. Alle havde de Jærnbanen til Maal, og hver Gang man kunde høre et Tog standse nede ved Stationen, medens Lokomotivet med en arrig Hvæsen spyede Dampen ud, satte Forældrene yderligere Farten op og skyndede paa de mødige Smaa i Haab om at slippe for at komme i »Baasene«.

Direktøren stod just fordybet i Betragtninger over Ægteskabets Lyksaligheder, da han hørte lette Trin i Havegangen bagved sig og straks derpaa andre, der traadte fastere i Gruset og kom fra den anden Side af Haven.

»Maa jeg have Lov at gaa med, Frøken Helgesen?« spurgte en Stemme, der af Direktøren genkendtes som Hr. Muldrups. »Det er ikke godt for Mennesket at være ene, som skrevet staar.«

»Ja, det maa De gerne. Men jeg skal ikke længere end hen til Hjørnet.«

»Ah, Ungdommen skal ud at sværme?« vendte Direktøren sig til de Kommende og aabnede Laagen for Anna Louise, hvis hvide Kjole tonede frem af den mørke Gang.

»Nej, jeg skal saamænd bare hen med et Brev for Moder, Hr. Direktør,« svarede den unge Pige og holdt dette i Vejret, som man foreviser et Adgangskort.

»Javel, javel — yderligere Forklaring overflødig, som han sagde, Manden, da de havde lagt Strikken om Halsen paa ham. Det er for Resten en dejlig Aften, ligefrem skabt til at sværme i.

Om lidt saa faar vi Maaneskin —«

nynnede han og akkompagnerede sig selv paa en indbildt Mandolin. »Naa, pas nu godt paa hende, Giftblander, — og tag Dem i Agt for Bøllerne.«

»Det skal vi nok! Aa — Tusind Tak . . . Ærbødigste Tjener!« lo Muldrup og tog Hatten dybt af, idet han gik igennem Laagen, som Direktøren stadig holdt aaben.

»Sikken En! Ja lad bare være at sætte Hatten paa Hovedet, for det er det dummeste Sted, De kan anbringe den! — Naa Farvel og god Fornøjelse. Og skriv snart!« raabte Direktøren efter dem, da de allerede var et godt Stykke hen ad Vejen.

— »Men det kan da ikke være Deres Mening at ville lægge det i paa Hjørnet? Saadan en landlig Postkasse skal kunne være rædsom upaalidelig; sommetider er der hverken Bund eller Sider i dem! Det er meget bedre, vi bringer det ned paa Posthuset,« mente Muldrup og bemægtigede sig for en Sikkerheds Skyld Brevet.

»Mon?« smilede Anna Louise og vendte sig mod sin Ledsager med et af disse skalkagtige Sideblik, som klædte hende saa uimodstaaelig, men som han nu, paa Grund af Tusmørket, mere anede end egentlig saa'. »Jaja da; saa lad os da gaa der ned. — Det er nu for Resten ogsaa meget vigtigt, at det kommer med,« lagde hun til i en helt alvorlig Tone. »Det er Besked til Vekselllereren, at jeg i Morgen kommer ind og henter Rentepengene.«

»Død og Pine — saa maa De da have sat en ekstra Bagagevogn ind i Klampenborgtoget!«

»Aa nej, saa mange er det nu heller ikke. Men tænk, Moder er pludselig bleven saa bange for, at han skal narre os,« vedblev hun i samme alvorlige Tone. »Det er nu ikke fordi jeg tror paa det. Men Moder har nu den skrækkelige Vane at forestille sig alt muligt slemt, selv om der slet ikke er Grund til det. Naa, det vilde for Resten heller ikke være nogen Spøg for os.« —

Muldrup skottede om til den unge Pige. Han var egentlig aldeles ikke oplagt til at snakke alvorligt; men da hendes Ansigt nu havde faaet et helt bedrøvet Udtryk, sagde han:

»Deres Fru Moder er vist til Tider saadan lidt — vanskelig.«

»Aa Gud, hun er jo altid syg, det Skind. Nej, De kan tro,« vedblev hun med et lille Suk, »det er ikke altid saa morsomt for mig. Jeg synes tidt, at jeg har det slet ikke som andre unge Piger — skønt, det er maaske urigtig af mig at tænke saadan. Jeg er da glad ved, at jeg fik Moder overtalt til at tage herud. Det var, fordi jeg selv tjener noget; ellers havde vi saamænd aldrig faaet Raad. Her er virkelig saa dejligt her ude. Naa, om Sommeren saa gaar det jo altsammen, saa er det ligesom nemmere at være til, synes De ikke? — Men om Vinteren! Du gode Gud, hvor Vinteren er trist og lang!«

»Saa kommer De vel ikke meget ud?«

»Nej — meget sjelden. Moder kan jo ingen Steder gaa, og gaa fra hende maa jeg jo ikke. Og gør det naturligvis heller ikke, skønt jeg virkelig ligefrem trænger til lidt Munterhed engang imellem. — Og saa Julen! Tænk Dem: Julen! Det er den allerværste, den allertristeste Tid for mig. Saa sidder vi to derhjemme og kukkelurer, og jeg kan næsten ikke holde ud at tænke paa andre Mennesker, hvor hyggeligt og fornøjeligt de har det. Saa græder jeg —«

»Stakkels lille Frøken Anna Louise!«

»Ja — saadan har jeg det nu,« vedblev den unge Pige med et bedrøvet Smil. »Men tys —!« Hun standsede med et. »De spiller! . . . Aa, det er Carmen!« udbrød hun med pludseligt Liv, og hendes Øjne skinnede. »Er det henne ved Restaurationen?«

»Ja. Bare for at glæde D e m,« nikkede han, helt fornøjet ved at se hendes Ansigt oplivet igen. »Og hvad siger De nu — vor fælles Ven, Maanen!« vedblev han og slog op med Haanden, som om Maanens Tilsynekomst var noget, han velvilligst havde arrangeret for hendes Skyld.

»Aa, hvor den er smuk — nej se, hvor den er dejlig!« raabte hun betaget og løftede sit vakre Aasyn imod Fuldmaanen, der langsomt og majestætisk hævede sig op over Skoven i sin fulde, hvide Glans. »Nej, hvad giver De mig for en Pragt!«

Muldrup var lige ved i sin sædvanlige overgivne Tone at svare, at han ikke agtede at givet noget for en Gang Maaneskin, naar han kunde faa det gratis; men da han saa' paa hendes Ansigt, der, badet i Lysglansen, tog sig ligefrem dejligt ud, nænnede han ikke at forstyrre hendes Glæde. Han stod nogle Øjeblikke og betragtede hende i Tavshed, uvilkaarlig paavirket af hendes poetiske Stemning, og følte sig for hvert Sekund mere og mere draget imod hende.

Saa listede han sin Arm ind under hendes og gav den et varmt Tryk. Hun sænkede Blikket; et kort Nu mødtes det med hans — saa gav det et lille Sæt i hende; hun frigjorde sig lempelig fra hans Arm og smilede.

»Naa — det var nok det Brev,« sagde hun stille, som En, der vaagner af en skøn Drøm.

»Ja, det — var det nok,« svarede han, ligesom lidt forlegen, og saa lo de begge to. Hun gav sig nu til at gaa, og de fulgtes en Stund i Tavshed.

»Hvor kønt det dog lyder med den Musik,« sagde hun lidt efter. De nærmede sig nu Restaurationen. »Aa, jeg elsker Musik!«

»Jeg med. Og saa . . . Ah!« Han standsede og

snusede Luften kraftigt til sig. »Og saa er her jo en Duft af den anden Verden! Af Hø og af Syrener. Bi lidt!«

De stod i Skyggen af en Syrenbusk, der rakte sig, mørk og tung, ud over et hvidmalet Stakit, som skinnede næsten overnaturlig hvidt i Maaneskæret. Han bøjede en Gren ned og plukkede en Klase, som han gav hende, og lod saa Grenen susende svippe tilbage.

»Nej — De stjæler!« truede hun, men tog alligevel imod den. »Det er anden Gang i Dag, De giver mig Blomster.«

»Ja. Betyder det maaske noget?«

»Nej — ikke det, jeg veed af. Um!« Hun indaandede med Velbehag den søde Duft. »Jeg elsker alt, hvad der dufter — og for Resten alt, hvad der er kønt og godt.«

»Ja, og der e r heldigvis meget kønt og godt til. J e g synes da, det er dejligt at leve — gør De ikke ogsaa?«

»Jo, det gør jeg rigtignok. Men vi er jo ogsaa Solskinsbørn, vi to — efter Justitsraadindens Mening da!«

»Det siger hun jo. For Resten maa jeg tilstaa, at jeg ikke aner, hvad et Solskinsbarn er for noget.«

»Aa, jeg tænker, at hun dermed mener et Menneske, der glæder sig ved Livet og forstaar at opdage — og paaskønne — dets gode Sider. Det passer da godt nok paa D e m. Hør nu igen!« udbrød hun og standsede igen.

Hvis ej du elsker mig, du vinder,
men elsker, elsker du, da vogt dig vel!

nynnede hun sagte og nikkede i Takt til Musikken.

»Naa, vil De nu til at være Carmen, Frøken Hel-

gesen?« spøgte han og tog hendes Haand, som hun lod ham beholde, idet de gik videre ad den menneskettomme Villavej.

»Nej; det har jeg just ikke tænkt paa. Men for Resten,« vedblev hun, idet hendes Ansigt igen blev alvorligt, »har jeg virkelig undertiden en Følelse af, at Skæbnen har tiltænkt mig lidt af Carmens Rolle. Jo for — det forekommer mig, at jeg jævnlig træffer Mennesker, der godt kan lide mig, medens jeg selv kun er skabt til at gøre Folk — ja »ulykkelige« er maaske for stærkt et Udtryk . . . jeg mener bare, at de, der maaske kan lide mig, let bliver skuffede. Det maa jo være en Fejl ved mig.«

»Undskyld, men det kan jeg virkelig ikke være enig med Dem i. For det første kan man næppe kalde det for nogen Fejl, og for det andet tror jeg netop —«

»Det nytter ikke noget,« afbrød hun ham og rystede paa Hovedet med et tungsindigt Smil. »Der er aldrig Nogen, der vil blive lykkelig for min Skyld. Tvært imod.«

»Jamen hør nu, kæreste Frøken —.« Han tog fast om hendes Haand; men da de i det samme drejede om ad den stærkt befolkede Jægersborg Allé, tog hun Haanden til sig.

»Saa. Nu er vi paa civiliserede Steder, altsaa har vi at gaa pænt,« smilede hun. »Nu gaar vi over med Brevet, og saa skynder vi os hjem.«

»Mon? Ja, nu er det min Tur til at sige »mon?« For naar Brevet er samvittighedsfuldt besørget, sætter vi os d e r op et Øjeblik« — han gjorde et Kast med Hovedet op mod Restaurationens oplyste Terrasse, der var tæt besat med snakkende og leende Gæster — »og hører et Nummer. Og s a a gaar vi hjem.«

»Ih nej, det kan der slet ikke være Tale om. Hvad tror De, Moder vilde sige?«

— Men da de fem Minutter efter kom tilbage, og Musikken netop begyndte paa en indsmigrende Vals, kunde hun alligevel ikke modstaa. »Jaja da — et ganske lille Øjeblik.«

Der var netop et Par, der rejste sig fra et af de Borde, der ikke var altfor udsatte for Buelampernes stærke Lys. Det tog de.

Muldrup var helt stolt og glad over, at han havde faaet sin Vilje sat igennem. Fra det første Øjeblik, de var standsede derhenne paa Vejen, havde han besluttet, at de skulde sidde sammen her nogle Minutter, inden de gik hjem. Han kastede et medlidende Blik paa de øl- og kaffedrikkende Gæster omkring sig og bestilte Sherry-Cobler. Og da denne kom, og Anna Louise øjeblikkelig borede sit Straa ned imellem Isstykkerne, øjensynlig glædende sig til den uvante Nydelse, stirrede han henrykt paa hendes Ansigt med den lille, spidse Mund, der sugede tappert løs.

»Det smager dejligt,« lo hun kaad og lavede store Øjne, medens hun sugede.

»Ja, ikke sandt? Var det saa ikke en god Idé at gaa herop?« spurgte han, idet han tog Straahatten af og lagde den paa Bordet.

»Udmærket! — — Men hør, veed De hvad, der nu først falder mig ind? At vi to har været sammen hele Dagen, lige fra i Morges.«

»Det har jeg virkelig vidst hele Tiden,» lo han. »Jeg har ogsaa en Følelse af at have kendt Dem ganske forskrækkelig længe.«

»Og saa er det dog kun fjorten Dage siden, vi saa' hinanden første Gang. Men sig mig, hvor kunde det egentlig falde Dem ind at ville bo helt her ude?

Det plejer vist ikke at interessere enlige unge Herrer at bo paa Landet.«

»Saa? Skulde jeg maaske ikke kunne have Lyst til at komme ud og snuse lidt Landluft, naar man har staaet hele Dagen derinde paa et muggent Apotek.«

»Aa jo for Resten. Det er nu dejligt at slippe lidt ud af Byen om Sommeren. Vil De tro, at jeg i dette Øjeblik sidder og glæder mig til, at jeg skal vaagne herude i Morgen igen.«

»Og jeg,« svarede han dæmpet, idet han bøjede sig tættere ind imod hende, »jeg glæder mig til i Morgen Aften. Og veed De hvorfor? For saa skal jeg se Dem igen.« Han saa' sig omkring for at overtyde sig om, at han ikke blev iagttaget; saa rykkede han helt hen til hende, saa Skyggen af hendes Hat strejfede hans Pande. »Lille, kære Frøken Anna Louise!« hviskede han og listede sin Arm om hendes Liv.

»Nænænæ!« Hun tog med et fast Greb om hans Arm og skød den fra sig. »Veed De, at man siger, at naar en Herre tillader sig Friheder overfor en ung Dame, saa er det hendes egen Skyld.«

»Jeg protesterer! Det passer absolut ikke i dette Tilfælde,« udbrød han og snappede Syrénklasen, der laa i hendes Skød. »Og jeg gad nok se Den, der overhovedet skulde vove at sige noget om Dem — jeg skulde besørge ham malet til det fineste Pulver, kan De tro,« vedblev han ivrig og daskede Blomsterne ned i Bordet.

Hun frelste Syrenerne ud af hans Haand. Saa vendte han sig med eet helt om til hende med tindrende Øjne og hviskede:

»For De er den fineste, nydeligste og sødeste unge Pige, jeg kender.«

»De skulde tage lidt mere af Isen, Kandidat Muldrup — jeg tror, De er ved at blive lidt for varm,« smilede Anna Louise og rykkede sin Stol lidt til Siden. »Jeg begynder virkelig at fortryde, at jeg indlod mig paa dette her. Ja—a, hvad tror De, Moder vilde sige, hvis hun saa' mig nu?«

»Hun vilde vel nok korse sig over at se sin Datter hengive sig til saadanne vilde Orgier. Og hvis hun havde en dertil afrettet Kerub ved Haanden, vilde hun lade ham svinge sit Flammesværd over mit syndige Hoved. Hvilket var Synd for min temmelig nye Straahat. Skaal, Frøken Carmen!«

»Tak. Se saa!« Hun skød Glasset fra sig og fæstede Blomsterne i sit Bælte. »Uf ja — nu skal man hjem.«

»Aa nej; det haster jo ikke saa stærkt. Et Øjeblik endnu.«

»Nej, ikke et Minut længere. Nu siger jeg mange Tak,« sagde hun og rejste sig. Idet hun traadte tilbage bag Stolen og gav sig til at rette paa sin Hat, stod hun i fuld Belysning af de elektriske Lamper og skinnede i sin hvide Kjole som en Prinsesse i et Eventyrskuespil.

Ved Bordene rundt omkring var der Nogle, der blev opmærksom paa hende og sendte hendes nydelige Skikkelse beundrende Blikke — blandt Andre en hvidklædt Herre, der sad ved et Bord bagved deres. Idet Anna Louise drejede Hovedet til Siden, saa han fik set hendes Profil, rejste han sig hurtig og lænede sig frem. Han iagttog hende med spændt Opmærksomhed, og da hun et Minut senere ved Muldrups Side gik forbi nede paa Gangstien, stod han endnu op og fulgte hende med Øjnene, saa længe han kunde.

— »Saa, nu gælder det nok om at komme hjem

i en Fart. Gud veed, hvad Moder tænker — hun tror nok, jeg er faldet i Stranden, ligesom Hr. Skov,« smaalo Anna Louise, idet de drejede om ad den stille Villavej, der laa helt hvid i Maanelyset, afstribet med sorte Skygger af Træstammerne. Hun var bleven i godt Humør af Vinen, og Tanken om de Skænd, der rimeligvis ventede hende for hendes Udeblivelse, havde i Øjeblikket ikke noget videre afskrækkende ved sig. »Ak ja — det har været en dejlig Dag.«

»Storartet, Frøken. En af dem, hvor man skulde have Lov at sige, ligesom han i Biblen, hvem det nu var: Sol stat stille i Gideon og Maane i Ajalons Dal. Kan De se, jeg kan min Bibelhistorie?«

»Ja — jeg begynder helt at faa Respekt for Dem. Men hør, vi maa virkelig skynde os.«

»Bevares — jeg iler!« svarede Muldrup og stak uden Forlov sin Arm ind under hendes. »Det er nok ikke saadan, naar man har en »Forælder«.«

»Nej, det har De Ret i. — Har De ingen Forældre, Hr. Muldrup?«

»Desværre, nej. Min Moder døde, da jeg var ti Aar, og Fader for et Par Aar siden. Af Gods og Guld efterlod han mig ikke stort; men han lærte mig af og til noget, som var godt. Han sagde blandt andet: Vær aldrig hidsig og aldrig gnaven; lad dig aldrig kue af Livets Genvordigheder, og husk paa, at alting ordner sig her i Verden, naar bare man selv vil.«

»Aa, h a m vilde jeg sikkert kunnet lide, om jeg havde kendt ham! Jeg har aldrig haft nogen Fader, der kunde give mig gode Raad.«

»Det har heller ikke været nødvendigt. Naar man er saa sød og god, som De er —«

»Jeg? Nej, De kender mig ikke. De skulde bare

vide, hvor jeg kan være styg!« Muldrup vilde sige hende imod, men i det samme rev hun med et Ryk sin Arm ud af hans og standsede. »Nej — vil De nu bare høre!« udbrød hun, aandeløs lyttende.

Ovre fra en af Villahaverne paa en Sidevej — eller maaske det var fra Kirkegaarden — hørtes gennem Stilheden Nattergalesang. Først svage, dæmpede Fløjtetoner, bløde og smeltende, saa en Række kraftige taktfaste Slag og endelig en lang, vemodig Trille, der døde hen, næsten som et Suk. Saa blev der igen fuldstændig Stilhed.

De havde begge staaet og lyttet med tilbageholdt Aandedræt.

Da Sangen var ophørt, drejede Muldrup Hovedet om mod den unge Pige — og blev i høj Grad overrasket over Udtrykket i hendes Ansigt, der i dette Øjeblik forekom ham overnaturlig skønt. Som hun stod der i sin hvide Kjole, belyst af Maaneglansen og ombølget af den lune, duftmættede Sommeraftenluft og stirrede opad med sine store, mørke Øjne, der syntes fulde af Taarer, forekom hun ham mere som et højere, renere Væsen, end en jordisk Kvinde. Den fine Mund, hvis Læber skælvede som et Barns, der kæmper med Graaden, havde aabnet sig halvt, som ønskede hun at indsuge al Naturens vidunderlige Skønhed i et eneste Aandedrag; hendes runde Bryst steg og sank — det var som om hun blev større, voksede for hvert Sekund — —

Betaget stirrede den unge Mand paa hende uden at røre sig af Pletten. Men i næste Øjeblik følte han sig gennemstrømmet af en hed Attraa; hans Kinder blussede, og Hjertet tog til at slaa med voldsomme Slag; han følte en ustyrlig Trang til at drage hende til sig, tale godt til hende, kærtegne hende, kysse hende . . . ja, kysse hende — —

jeg den, og saa skal vi to bo der. Hvad siger De til det?«

»At det lyder meget usandsynligt. Men nu siger jeg Dem god Nat, Hr. Muldrup, og Tak for Følgeskabet. De venter nok et Øjeblik her, til jeg er kommen op?«

»Ja, med Glæde. God Nat, kære Frøken,« sagde han og greb hendes Haand. I det samme følte han sig betaget af en underlig, vemodsfuld Stemning — det var, som om han skulde sige Farvel til hende for stedse, syntes han. Han trykkede hendes Haand, varmt og længe; saa sagde han dæmpet:

»Maa jeg sige det — bare en eneste Gang?«

»Hvilket?«

»Lille, søde Anna Louise!« hviskede han med den inderligste Betoning.

»Aa — Hr. Muldrup!« sagde hun med halv bedrøvet, halv bebrejdende Stemme. Saa rev hun sin Haand til sig og løb op igennem Ælmegangen, uden at se sig tilbage.

Han saa' hendes hvide Kjole blive borte i Mørket, og der kom en underlig Følelse af Tomhed og Forladthed over ham. Saa besynderlig, hun var bleven imod ham, nu til Slut! Var hun bleven vred paa ham? Aa, nej — det kunde han ikke tro. Saa mindedes han, hvor elskværdig hun havde været imod ham hele Dagen, og han begyndte at blive glad igen. Han hørte i Tankerne hendes glade Stemme og saa' for sig de dejlige Øjne, dem han allerede længtes usigelig efter at se igen. Og saa den Mund, denne lille, røde, bedaarende Mund!

Han blev staaende, lænet til Laagen, og saa' over mod den hvide Villa, der virkelig tog sig ganske feagtig ud i Maanelyset.

»Du er forelsket, Johannes Muldrup,« sagde han

halvhøjt til sig selv. »Jo, det veed Gud, du er — knusende forelsket! Og det er dumt af dig. Hvorfor? Ih, fordi du aldeles ikke har Udsigt til at kunne gifte dig. Kan du maaske byde hende bare nogenlunde anstændige Vilkaar?« Nej, han maatte foreløbig se at slaa de Tanker af Hovedet. Hun vilde rimeligvis heller ikke have ham. Men alligevel — —

»Rasende sød, det er hun nu, og hvis man engang med Tiden rigtig kunde blive til noget —«

I det samme lød der igen lette Trin inde fra Ælmegangen. Muldrup vendte sig om. Hvad var det — kom hun tilbage? Ja, min Sandten — —

Han saa' den hvide Kjole tone frem af Mørket, og hans Hjerte tog atter til at banke. Rask aabnede han Laagen —

»God Aften, Hr. Muldrup!«

Bah — det var slet ikke hende! Det var jo Kleopatra!

»Japaneseren er kommen,« hviskede den interessante Ungmø og svansede forbi ham i sin lyse Kjole.

»Naa, er han det. Hov, hov — hvorhen saa hastig?« raabte Muldrup. Men hun var allerede væk.

»Saa, der render hun, som om hun skulde til Bryllup. O, du glade Ungdom!« mumlede han hovedrystende.

Henne fra Grøndalshuset lød de fjerne Toner af Sommerens nyeste Trippevals.

* * *

— »Hvor blev du af saa længe? Det var jo en forskrækkelig Tid,« klynkede Fru Helgesen henne fra Sengen, medens Anna Louise stod og hægtede sit Kjoleliv op.

»Jeg var nede paa Posthuset med Brevet, Moder. Ellers kom det ikke med i Morgen tidlig.«

»Alene?« Fru Helgesen rejste sig halvt op i Sengen og saa' hvast paa Datteren.

»Nej — Justitsraadinden fulgte mig,« svarede den unge Pige bortvendt, idet hun hængte Kjolen ind i Skabet. Det var jo desværre ikke første Gang, hun havde maattet ty til en lille Nødløgn.

»Naa ja, se nu at komme i Seng, og gaa ikke og snøvl for længe.«

— Lidt efter sad Anna Louise paa Sengekanten og løste sine Støvler op. Hun sad og glædede sig til at faa Lyset slukket, saa hun kunde se Maanelyset falde ind. Saa var der en Melodi, der begyndte at summe i hendes Hoved. Det var Carmen.

Hvis ej du elsker mig, du vinder,
men elsker, elsker du, da vogt dig vel —

sang det indeni hende. Hun strøg den ene Strømpe af og sad nogle Øjeblikke med den nøgne Fod i sin Haand og stirrede ind i Lyset.

»Gud veed, om han virkelig skulde have gaaet hen og forelsket sig i mig?« tænkte hun med en lille Forskrækkelse, hvori der dog blandede sig Følelsen af et vist Behag. For han v a r nu anderledes i Aften, end han plejer at være, det er sikkert! Naa, det maa blive hans egen Sag; jeg har jo advaret ham. Det vilde for Resten være Synd for ham. Men jeg veed da, at jeg ikke kan bebrejde mig noget i den Retning.

Saa kom den anden Strømpe af, og hun krøb ned under Tæppet, men blev dog liggende nogen Tid med Haanden under Nakken.

Hun maatte vel være anderledes end de fleste andre af hendes Køn, siden hun jævnlig følte sig

Genstand for Mænds Beundring, uden selv nogen Sinde at føle noget tilsvarende for dem. Naa, for Moders Skyld er det vel bedst som det er, tænkte hun.

Men i det samme følte hun sig urolig. Hun var kommen til at tænke paa ham i Sporvognen forleden, ham med de smukke, brune Øjne. Mærkværdig, at han to Gange i Dag havde krydset hendes Vej! —

Saa rejste hun sig og pustede Lyset ud. Maaneskæret faldt i en bred Stribe henover det gule Tapet og lyste over de mærkelige Lotusblomster, der vuggede sig paa lange, bugtede Stilke. —

— Nede ved Laagen stod Muldrup endnu; han kunde slet ikke bekvemme sig til at gaa op. Hver Gang han hørte Nattergalen slaa i det Fjerne, saa' han i Tankerne Anna Louise staa derhenne paa Vejen, i den hvide Kjole; han saa' hendes søde Ansigt, belyst af Maaneskæret, og hendes lille, røde Mund — og han drømte, at den bøjede sig mod hans . . .

Først længe efter at Lyset deroppe i hendes Vindue var slukket, listede han sig stille op igennem Haven. Men dengang sov hun allerede paa sit grønne Øre.

Som for Resten slet ikke var grønt, men derimod nydelig rosenrødt.

Næste Morgen Klokken syv vandrede Muldrup med sin Frokost i Citytasken ned igennem Haven. Han tænkte paa Anna Louises Ord om, at hun glædede sig til at vaagne herude, og hun havde virkelig Grund til det, for vidunderlig dejligt var her i den friske, kølige Morgenstund. Solen skinnede saa straalende klart, og Syrenerne duftede; oppe i Rødtjørnen sad en Bogfinke og sang saa fornøjet, at man maatte være meget morgengnaven for ikke at glæde sig over det, og hen over Græsplænen pilede to glinsende sorte Solsorter og havde saa travlt med at hakke og prikke og pille til alle Sider, at man skulde tro, de vidste, at de skulde have fortæret tre Gange deres egen Vægt Larver, før Sol gik ned. Fra Havelaagen sendte han et langt Blik op imod Anna Louises Vindue og nikkede dernæst til Mælkemanden, der holdt udenfor, sindig sysselsat med at maale tre Potter halvskummet i ligesaa mange hvide Kander, der stod opmarcherede i Halvkreds omkring Vognen.

Muntert nynnende vandrede han i rask Gang gennem Jægersborg Allé, ned mod Sporvognen. Udenfor Skovløberhuset sad en lille, hvid Hund paa sin Hale og iagttog med dybsindig Mine de faa Morgenduelige, der ilsomt skød Genvej gennem

Skoven, ned til Badeanstalten; men da Muldrup nærmede sig, rejste den sig og kom ham, uvist af hvilken venskabelig Bevæggrund, logrende i Møde. Den unge Mand bøjede sig ned og klappede den i Forbifarten og vandrede derpaa videre, uden at gøre sig det klart, at denne lille Venlighed i Virkeligheden havde glædet ham.

Han naaede Sporvognen, netop som den med en brummende, skurende Lyd standsede udenfor Indkørselen til Skoven, og sprang, med et muntert »Godmorgen« til Konduktøren, op paa Bagperronen. Saa susede Vognen videre indefter. Da han havde kørt nogle faa Minutter, modtog hans Sind igen et behageligt Indtryk, og denne Gang kunde han ikke lade være med at spekulere lidt over Grunden dertil.

Inde paa Gangstien gik, med nogle Bøger i en Rem, en ganske ung Pige. Muldrup kendte hende ikke; men ikke desto mindre forekom det ham, at Synet af hende vakte dunkle Minder hos ham. Og straks efter faldt det ham ind, at hun havde lignet en ung Pige, han engang havde kendt.

Det vil sige, kendt hende havde han Pokker ikke, for han anede den Dag i Dag ikke, hvem hun var; men han havde mødt hende Gang efter Gang for et Aars Tid siden. —

Hun var ganske ung og gik paa Kursus.

Hver Morgen, naar Klokken manglede ti Minutter i otte, havde han gaaet forbi hende ude paa Aaboulevarden, hvor han dengang boede. En Dag havde han lagt Mærke til hende, og siden blev han ved med det, og det var ikke saa underligt, for hun var den nydeligste lille Backfisch, man kunde se. Med Kinder saa friske og røde og et Par Øjne, der var saa store og lyseblaa, at de ligefrem lyste paa

lang Afstand. Men eftersom hun var en dydig og ærbar lille Pige, tog hun pligtskyldigt Øjnene til sig i rette Tid, hvergang hun saa' ham komme — indtil hun en skønne Morgen løb lige paa ham ved Omdrejningen af Ørstedsvej. Saa kom hun — vistnok ganske uforvarende — til at se paa ham, og det saaledes, at det ligefrem gav et Sæt i ham, og han for Skams Skyld maatte slaa sine ned.

Fra den Morgen af kunde han ikke længere sige, at hun tog Øjnene til sig, for nu drejede hun dem saa eftertrykkeligt til den modsatte Side, at det ikke var til at tage fejl af — ligesom man drejer et Par unge Heste bort fra en Mergelgrav, de er komne for nær.

Hende var det, han var kommen til at tænke paa, nu til Morgen, skønt han i Aar og Dag ikke havde skænket den unge Pige med de røde Kinder og de store blaa Øjne en Tanke. Og i næste Øjeblik var hun da ogsaa glemt igen.

— Nogle Timer senere stod han i sin Receptur paa Giraf-Apoteket og arbejdede under Højtryk. Ude i Skranken var der et mægtigt Rykind og en evindelig Summen; uafladelig »knækkede« Dørlaasen, og Kunderne vandrede ud og ind som Bier ved en Kube. Inde i Officinet fo'r Personalet forbi hinanden paa Vejen fra og til Skranken; Støvlesaalerne sleb mod det linoleumsbelagte Gulv med en glidende Lyd som af Dansetrin i en Balsal, Skuffer blev trukne ud og smækkede i igen, Krukker og Flasker hentedes ned fra Hylderne og sattes tilbage med et Smeld, og ovre fra den anden Receptur klang Støjen af en Messingmorter i Virksomhed, næsten som en Dampskibsklokke. I den smalle Solstribe, der, gennem Mellemrummet mellem Markisen og Vinduet, listede sig ind i det næsten halvmørke Apotek, spil-

lede Støvgranene som Millioner af smaabitte, hvirvlende Guldfluer.

Paa Bordet foran sig havde Muldrup en hel Række Recepter liggende til Ekspedition, og hvert andet Minut øgedes Bunken ved, at en ny blev smidt ind. »Ventes!« hed det, og saa fo'r Ekspedienten ud til Skranken igen. »Hun her kommer igen om fem Minutter!« lød det ved den næste. »Her er En, der skal med Toget!« og saa videre i en Uendelighed. Muldrup havde sin Nød med at bevare den Sindsro og den Tankens Klarhed, som er absolut nødvendig for en Receptar under saadanne Forhold — som for Resten under alle andre. Han vejede og bandt over, skrev udenpaa og læste igennem — altsammen skulde det jo gøres, og godt og paalideligt skulde det være.

Saa kom en af Disciplene ind til ham og sagde, at der var en Herre, der vilde tale med Provisoren.

»Aa, vil De ikke rejse ad — Roskilde til,« hviskede Muldrup, »tror De, jeg har Tid til at — — naa, nu skal jeg komme.«

Der stod en lille, gammel Herre derude, med Guldbriller og et tykt, snehvidt Haar, der stod i Vejret som en Hanekam. Han satte sin høje Hat fra sig paa Skranken.

»Aa, undskyld, Hr. . . . . . at jeg forstyrrer Dem. Mit Navn er Nøddelund. Kontorchef Nøddelund.«

Muldrup bukkede. Men idet han atter hævede Hovedet, var han nær gaaet bagover af Overraskelse, for bagved Kontorchefen stod en ung Dame, der aabenbart var i Følge med ham, og i hvem Kandidaten straks genkendte — den nydelige, lille Backfisch, hende, han netop var kommen til at tænke paa i Morges! Idet deres Øjne mødtes i et forundret, genkendende Blik, blev den unge Piges

Kinder endnu rødere, end de var i Forvejen, og samtidig med, at Muldrup gjorde denne Opdagelse, gjorde han een til, nemlig den, at han selv heller ikke endnu var kommen ud over den Alder, hvor man kan rødme.

Selvfølgelig fik den unge Dame ogsaa et Buk.

»Se, jeg vilde gerne spørge Dem, om det ikke var muligt, at De kunde sige mig . . . sige mig . . . hvad dette her er,« sagde Kontorchefen og tog Laaget af en lille Æske, som han rakte Muldrup. Den indeholdt saa meget som en Teskefuld af nogle smaa, hvide Krystaller.

Muldrup tog sin lærdeste Mine paa. Han kiggede paa Pulveret, snusede til det, rystede paa Hovedet, dyppede sin Langemand, smagte med Spidsen af Tungen og rystede atter paa Hovedet.

»Jeg skal sige Dem, det er noget, min Kone fik nede i Schlangenbad sidste Sommer, og det hjalp hende saa udmærket. Men nu er uheldigvis vedkommende Læge dernede død, og min egen Doktor har ikke Begreb om, hvad det kan være. Saa tænkte jeg — eller rettere min Datter — at vi muligvis herinde kunde faa Besked.«

»Ja, det skulde virkelig være mig kært —.« Muldrup prøvede igen med lidt paa Tungen. Smagen var ham ikke ubekendt, men . . . Det var dog ogsaa forbistret ærgerligt — de maatte jo tro, han var en ren Klodrian! »Det er en Smule vanskeligt at sige,« vedblev han undskyldende, men her fik han en lys Idé — »man kunde maaske analysere det —.«

»Aa, kunde De? Det vilde være uhyre elskværdigt —.«

»Ja, det vilde rigtignok være storartet, Fader!« faldt Frøkenen ind.

»Jo—o, jeg tænker det nok. Hvis jeg maa beholde det til i Morgen.«

»Ja, Tusind Tak, Hr. . . . . . Tør jeg spørge om Deres ærede Navn? Ah, Hr. Muldrup. — Jeg vilde være Dem meget taknemmelig; det var som sagt min Datter, der gav mig Ideen . . . ja, det er min Datter — Hr. Kandidat Muldrup,« forestillede Kontorchefen.

»Saa kommer jeg til at gøre mig Umage for ikke at gøre Frøkenens Tillid til Skamme,« sagde Muldrup med et nyt Buk, der lønnedes med et særdeles venligt Smil af den unge Dame.

»Tusind Tak, Hr. Muldrup; saa tillader jeg mig at høre ind en af Dagene,« sagde Kontorchefen og rakte en lille, buttet Haand frem over den høje Hat, hvorpaa han og hans unge Ledsagerske hilste og gik.

Saa d e t var hende! tænkte Muldrup. Det havde han ikke drømt om i Morges, at han saa snart skulde gøre hendes Bekendtskab. Her har du vist igen gjort en Dumhed, Johannes Muldrup, for det bliver nok et rart lille Ekstraarbejde, dette her! Men han havde nu engang ikke nemt ved at sige nej, naar Nogen bad ham om en Tjeneste.

Naa, hvem vidste desuden, om det ikke maaske kunde gavne ham ved given Lejlighed?

Saa fo'r han igen hen i sin Receptur og var snart paa ny i fuldt Arbejde, medens Laasen derude knækkede, og Dansen gik videre henover det brune Linoleum.

Det var et Par Pokkers kønne Øjne, der sad paa det Pigebarn. Men saa dybe og kloge som Anna Louises — nej det var de nu alligevel ikke!

Medens Muldrup stod og sled i sin Receptur, havde Frøken Helgesen været i Byen. Nu kom hun i sin hvide Kjole ilende op igennem Ælmegangen, just som den velkendte Skraben med Stolene oppe i Spisestuen forkyndte, at Pensionærerne var ved at gaa til Bords.

Paa Trappen mødte hun Direktøren, der kom nede fra Haven og standsede paa Verandaen, medens han gjorde et mislykket Forsøg paa at hænge sin Hat paa en Flue, der sad paa Væggen, og som han i sin Nærsynethed tog for et Søm.

»Naa, saa naaede jeg det dog — jeg var bange for, at de var begyndt,« udbrød Anna Louise helt forpustet, idet hun lagde Hat og Handsker fra sig paa Verandabordet og glattede Haaret foran det lille Spejl. »Jeg maatte tage med Toget, for tænk, da jeg kom til Raadhuspladsen og vilde med Sporvognen, var der slet ingen Plads. Konduktørerne vinkede af — de var allesammen fulde.«

»Var Konduktørerne?« udbrød Direktøren og lod forskrækket.

»Nej, Sporvognene mener jeg naturligvis,« lo den unge Pige og standsede et Sekund paa Dørtærskelen til Spisestuen. Det fulde Sollys, mættet med Vildvinens saftiggrønne Farve, strømmede ind gennem

Verandaens Ruder og kastede et Skær af Lysegrønt over hendes hvide Kjole, hvad der, inde fra den halvmørke Stue, tog sig overordentlig nydeligt ud.

»Frøken Helgesen,« lød Fru Nielsens Stemme, da den unge Pige var traadt indenfor, »maa jeg ikke præsentere.« Hun slog ud med Haanden efter en Herre, der sad ved hendes højre Side og nu rejste sig. »Hr. Konsul Smith — Frøken Helgesen.«

Anna Louise saa' op. I det samme flimrede det hvidt for hendes Øjne; det gav et Sæt i hende af Overraskelse, og hun følte til sin Forfærdelse, at hun blev blussende rød. Saa bøjede hun Hovedet til Hilsen og skyndte sig hen til sin Plads, ved Siden af Moderen.

Konsulen, der havde bukket med megen Anstand, satte sig ned igen. Han var en Mand henved de Fyrre, høj og slank, havde blankt sort Haar, lidt graasprængt ved Tindingerne, smukke, brune Øjne, mørkt Fuldskæg og var klædt i hvid Flonels Dragt.

»Naa, traf du ham?« hviskede Fru Helgesen og bøjede sig frem over sin Tallerken med graa, urolige Øjne.

»Nej, Moder,« svarede Anna Louise og trykkede sit Lommetørklæde mod de blussende Kinder. »Han var ikke hjemme. Men Fuldmægtigen lovede, at han skulde komme herud en af Dagene. Han forsikrede mig for Resten, at der ikke var noget i Vejen.«

»Har De hørt, Hr. Konsul,« sagde Direktøren, der allerede nede i Haven var forestillet for den Fremmede, »at Rygtet gik herude, at De var Japaner? Og nu hører jeg, De er Amerikaner.«

»Well, Fru Justitsraadinden har sagt mig det,« smilede Konsulen med en Række hvide Tænder — han talte Dansk med en Smule engelsk Tonefald. »Det maa være en Misforstaaelse fra Hotellets Side.«

»Da gik vi skam her og troede, De var saadan en lille gul En med Pisk i Nakken,« sagde Justitsraadinden paa sin ligefremme Maade. »Bliver De nu her i Danmark?«

»No, no. Jeg tænker, jeg skal blive her for et Par Uger. Naar jeg er færdig med mine Forretninger, gaar jeg tilbage til Amerika.«

»Der skal jo være saadan nogle Fandens høje Huse derovre i Amerika — de her Skyskrabere, de kalder?« spurgte Hr. Karup og borede Snippen af sin Serviet ned under Flippen. »De skal jo være saadan helt — op over Byen?«

»Well, vi har jo en Del, som er ret høje,« indrømmede Konsulen, uden at gaa videre ind paa Spørgsmaalet. Han gjorde Indtryk af at være ret ordknap, og forholdt sig nu tavs, indtil Direktøren spurgte, hvorledes han saa syntes om Nutidens København.

Jo, Byen havde forandret sig meget i den sidste Snes Aar. Han var kommen hertil paa Børnehjælpsdagen og havde faaet et særdeles godt Indtryk af den. Navnlig af de københavnske unge Damer, som han havde fundet meget indtagende. Den sidste Bemærkning ledsagede han med et Blik paa Anna Louise.

Hun var endnu ikke saa lidt forvirret. Skulde det være muligt, at hans Tilsynekomst her i Pensionatet var en Tilfældighed? Eller skulde hun tro, at han virkelig for hendes Skyld — —

»Se dette,« bemærkede Direktøren, idet han rakte Konsulen et Fad med Rabarbergrød, »er som De maaske husker, den danske Nationalret, der, lig en uendelig Slange, bugter sig gennem alle Sommerens Maaneder — under forskellige Navne ganske vist, men er og bliver dog det samme paa en

anden Maade. Ligesom Tjenestefolkene i Randers i sin Tid betingede sig, at de ikke vilde have Laks mere end to Gange om Ugen, burde man maaske overfor den danske Rødgrød —.«

»Aa, Direktøren holder maaske ikke af Frugtmad?« spurgte Fru Nielsen, tilsyneladende overrasket.

»Naa jo; det gaar jo saadan — naar man først har faaet Grød paa Tanden,« svarede Direktøren godmodig og tog sig en dygtig Portion for at vise sin gode Vilje. »Bryd Dem bare ikke om, hvad j e g snakker, Fru Nielsen: Den, som fodrer sine Køer godt og lever retskaffent, skal have den evige Løn, siger Perserne.«

»Var der ikke fürchterligt inde i Byen i Dag, Frøken Helgesen?« spurgte Fru Bælum over Bordet. Hun sad midt imellem Oda og Charlotte, der spiste Rabarbergrød, med fire store, runde Øjne fæstede paa den Fremmede, hvis hvide Tænder og sorte Skæg syntes at interessere dem stærkt.

»Mener De varmt?« spurgte Anna Louise, hvis Kinder stadig havde deres stærke Farve. »Aa jo. Men jeg veed ikke, jeg holder nok af at mærke, at det er Sommer.«

»O, i København er ikke meget varmt,« faldt Konsulen ind. »Nej, jeg kom fra London i Forgaars Morges; d e r var en Hede.«

»I Forgaars?« spurgte Direktøren eftertænksomt. »Jeg mente, Konsulen kom hertil paa Børnehjælpsdagen?«

»Well; men —« Konsulen bøjede sig over sin Tallerken — »jeg var paa Forretningsrejse i London i forrige Uge.«

»Naa saaledes.« Direktøren sad og grundede lidt. Saa sendte han Konsulen et forskende Blik og

spurgte pludselig: »Hørte De ikke noget til det store Banktyveri derovre?«

»No. Jeg har først læst derom til Morgen.«

»Det var underligt. Ja — det bliver vist ikke nemt at finde den Skyldige i en By som London,« mente Direktøren, der stadig saa' vist paa den Fremmede. Denne nøjedes med at trække paa Skuldrene.

»Medmindre han selv skulde røbe sig,« faldt Justitsraadinden ind. »Man har jo altid sin Samvittighed, og det gaar med en daarlig Samvittighed ligesom med Ens Skygge — man skal løbe Pokkers godt til for at løbe fra den.«

— Lidt efter gik man fra Bords; der skulde drikkes Kaffe i Haven. Konsulen vendte sig mod Anna Louise, som om han agtede at slutte sig til hende; men da hun skyndte sig at tage sin Moder under Armen, betænkte han sig og slog sig ned mellem Justitsraadinden og Direktøren.

»Naa? Er her ikke rart?« spurgte Justitsraadinden og lænede sig velbehageligt tilbage i Stolen. »Jo, her er saamænd ikke saa galt i det lille Danmark.«

»Fortræffeligt,« indrømmede Konsulen. »Man skulde virkelig faa Lyst til at bo her til Stadighed. Bliver Fruen her hele Sommeren?«

»Ja. Det vil sige til den femtende August, ikke længere. For saa er der ikke mere noget ved Landet. Det sagde min gamle Stits ogsaa altid. Saa bliver det tidlig mørkt, og saa begynder Ørentvistene at drysse ned i Hovedet paa En.«

»Saa?« faldt Direktøren ind. »Drysser Ørentvistene den femtende August? Saa vilde jeg i Fruens Sted tage ind den fjortende.«

»Aa De — Haarkløver! De skulde hellere gaa over

og se at faa lidt Humør i Sorgens Engel derhenne,« vedblev Justitsraadinden og saa' hen imod Fru Helgesen, der sad, tavs og grublende, i sin Stol i Skyggen af Syrenerne.

»Hun kunde saamænd trænge til at faa sit triste Sind luftet lidt ud i Solskinnet, for, veed De hvad, det er dog den rene Begrædelighed at se paa.«

»Naa ja — Livet er jo ikke nogen første Klasses Forlystelsesanstalt, Fru Justitsraadinde,« sukkede den tykke Direktør, der skinnede og blussede af Velvære, medens han skar Spidsen af en Cigar. »Jorden er en Jammerdal.«

»Nej saamænd om den er,« ivrede den gamle Dame, »man skal bare lade være at hænge med Hovedet. Jeg synes skam, det er Synd for Pigebarnet. — Det er saadan en prægtig Pige, Frøken Helgesen,« vendte hun sig til Konsulen.

»Well, jeg tror det. Den unge Dame er forlovet, ikke sandt?«

Justitsraadinden fæstede sine klare Barneøjne opmærksomt paa ham. »Nej. Hvorfor tror De det?«

Det kunde Konsulen godt have svaret paa; men nu slap han for det, for d e r kom Kleopatra med Kaffen og bagved hende Anna Louise selv, med Sukker og Fløde paa en lille Bakke.

Konsulen var sprungen op med et Buk. Det var ham en stor Ære, at gøre Frøkenens Bekendtskab . . .

Henne paa den anden Side Trappen stod Direktøren og Hr. Karup, hver med sin Kaffekop i Haanden. De stak Hovederne sammen og førte en hviskende Samtale, der syntes at dreje sig om den nye Pensionær.

Eftermiddagen havde bragt Omslag i Vejret. Ved Syvtiden var der faldet en større Byge, der havde jaget Pensionærerne i Hus og afkølet Luften, og nu, ved Halvni-Tiden, stod Fru Nielsen i Verandadøren og saa' op mod de tunge, graa Skyer, der ikke lovede godt for i Morgen.

»God Aften, Hr. Kandidat — se hvor sent De kommer!« Det var Muldrup, der arriverede. »Vil De ikke have noget at spise?«

»Jo Tak, en Bajer — ellers ikke. God Aften, Hr. Direktør, naa, her sidder De! Pyh, det har været en drøj Dag, kan De tro,« pustede Muldrup og lod sig dumpe ned i en Stol. »Først 107 uvidenskabelige Recepter og saa i halvanden Time lade sig gløde igennem af Videnskabens hellige Ild — veed De hvad, det skal der godt Bryst til.«

»Død og Pine, Muldrup, har De været Videnskabsmand?«

»Naa, om jeg har! Der var en Mand, der vilde have, jeg skulde sige ham, hvad det var for Pulvere, hans Kone havde spist nede i Schlangenbad i Fjor.«

»Det kunde D e da ikke lugte?«

»Nej, desværre. For saa havde jeg begribeligvis ikke staaet og reageret mig en Pukkel til hele Efter-

middagen, og endda ikke fundet ud af det. Men det kommer nok — i Morgen er det atter en Dag,« sagde Muldrup og skænkede sit Øl op. »Naa, hvordan gaar det med Japaneseren? Han er jo kommen!«

»Jo, han er kommen. Hvordan han er? Aa, ikke forbavsende. Han siger ikke meget, og det kan være meget rigtig af ham. For Resten lader han til at kunne blive Dem en farlig Rival.«

»Saa? Hvad mener De med det?« spurgte Muldrup og spidsede Øre.

»Ingen Ting. Jeg mener aldrig noget med det, jeg siger.«

»Saa er det altsaa Frøken Helgesen, De sigter til.« Muldrups Ansigt blev alvorligere.

»Maaske. Ja for De tror vel ikke, at De er det eneste Mandfolk, der kunde tænkes at finde Naade for bemeldte unge Dames Øjne? Galenskab, kære,« drillede Direktøren.

»Nej det — tror jeg naturligvis ikke.« Han sad og skrabede med Pegefingerens Negl ned ad Ølflaskens Etikette. »Jeg tror oven i Købet at have lagt Mærke til, at Frøken Helgesen ikke har stærk Tilbøjelighed til at blive forelsket — hverken i mig eller Andre.«

»Hihi — Atter Galenskab! Hvorfor Pokker skulde hun ikke det? — hun er vel ikke mere end et Fruentimmer. Men De tror vel, at ethvert Pigebarn er en Engel eller et andet overjordisk Væsen, bare hun har et glat Ansigt? Galenskab, go'e Ven, lutter Galenskab! Nej, den, der tror det, bliver skam ofte pudset slemt. Hvad siger ikke Aristoteles? Kvindekønnet er et Fejlgreb af Naturen, siger han.«

»Saa? Det var maaske, da han var fyldt halvfems.

Saavidt jeg husker, kaldte Plato Kvinden for et af Naturens Underværker.«

»Det er hun ogsaa — i visse Maader. For Eksempel i Retning af Forstillelseskunst. Jeg læste forleden nogle Linier af en fornuftig Dame, der betegnede den kvindelige Skabagtighed og Forstillelseskunst som det Klædebon, hvorunder Fruentimmerne skjuler deres naturlige Drifter og Tilbøjeligheder. De fleste Mænd, selv de viseste, skrev hun, lod sig narre af dem, fordi de ikke kunde gennemskue dem. Og det er rigtigt.«

»Naa ja, saa lad os blive narrede; det kan være ganske rart engang imellem — saa bevarer vi jo Illusionen. Vi lever jo dog paa næsten lutter Illusioner: Alt, hvad vi kalder Lykke og Glæde her i Livet er jo egentlig ikke andet. Desuden finder jeg slet ikke, der er noget ondt i, at Kvinderne skjuler disse »Drifter«, som De kalder dem — det er jo kun, hvad Blufærdigheden paabyder dem. Og selv om de ingen Blufærdighed havde, ja saa er de jo alligevel nødt til at forstille sig, for det er virkelig ganske umuligt, enten vi er Mænd eller Kvinder, at undvære Forstillelse, naar vi skal leve mellem civiliserede Mennesker. Ja, hvad mener De?«

»At det til syvende og sidst bliver Sokrates, der faar Ret. For han sagde: Mandfolk eller Kvindfolk, det er s'gu lige Hip som Hap — det er eet Rak altsammen. Og var det ikke netop med de Ord, saa var det i hvert Fald Meningen. Naa, drik nu det Øl af, og lad os gaa ind i Dagligstuen. Justitsraadinden er ved at lægge Kabaler, saa det er lige noget for Dem: Kabale und Liebe, hvadbehager!«

. . . .

— — Justitsraadinden var fornærmet paa Graavejret. »Og saa be-læser det!« Blæst var Justitsraad-

indens Arvefjende. Derfor sad hun nu herinde for lukkede Døre, med Sjal over Skuldrene og Pensionatets bedste Petroleumslampe foran sig, og lagde Kort op. Anna Louise sad ved Siden af hende og broderede; henne i Sofaen smaasnakkede Fru Bælum og Fru Karup i Halvmørke.

»Vil De spaaes, Kandidat Muldrup? Heksen er ved sin Gryde,« nikkede Justitsraadinden og blandede Kortene med ivrige Hænder.

»Nej, Tusind Tak, Frue,« svarede Muldrup, hvis Øjne straks havde søgt Anna Louise, og som havde følt sig skuffet ved den lidt kølige Hilsen, han modtog til Gengæld.

»Ja saa maa D e, Frøken Helgesen. Kom nu her, min kære Pige.« Nej, Anna Louise vilde ikke; hun saa slet ikke ud til at være rigtig i Humør. Men Justitsraadinden begyndte alligevel.

»Nej se, her har vi jo allerede en mørk Herre — det er Bejleren. Veed De hvad, han er slet ikke til at kimse ad. Og saa er der et Brev — og Udsigt til en Rejse over et stort Vand. Ja og Penge! Naada — Masser af Penge. Men desværre — det lader til, at der ikke kommer noget rigtig godt ud af de Penge; det var jo trist. Naa, den mørke Herre —« Anna Louise lod til at blive utaalmodig — »han mener Dem det nu godt.«

»Undskyld,« faldt Direktøren ind, »men kan man ikke faa at vide, hvad han er for en Gut, denne mørke Herre? Det kunde dog have sin Interesse.«

Justitsraadinden vendte et Kort. »Tys!« sagde hun og hævede højtidsfuldt Pegefingeren. »Nu skal vi se.« Hun vendte endnu et Kort. »Men dog! Han er os nok nærmere, end vi tror.«

I det samme blev der banket to korte Slag paa

Døren. Anna Louise fo'r sammen — Alle saa' henimod den. Det var Konsulen, der kom ind.

»Undskyld, at jeg forstyrrer,« sagde han og gik hen til Skrivebordet, hvor han tog en Bog. Han aabnede den for at se efter, at det var hans, bukkede saa igen for Selskabet og gik med et høfligt »Godnat«.

Det havde givet et Ryk i Muldrup, da han i den Indtrædende med Forbavselse havde genkendt Manden med det hvide Tøj. Hvad Pokker skal han her? var hans første Tanke, før det var gaaet op for ham, hvem han var. Og med instinktmæssig Uvilje fulgte hans Blik ham nu til Dørs, saameget mere, som det ikke var undgaaet hans Opmærksomhed, at den Fremmedes Hilsen særlig syntes at gælde Anna Louise.

»Hvad for noget? Var det Japaneren?« udbrød den unge Mand. »Det var en sær Patron. Han lignede jo Kommandantens Statue i Don Juan.«

»Aa, han er vist meget flink,« sagde Justitsraadinden og strøg Kortene sammen.

»Ja, jeg for min Part synes nu nærmest, der er noget fordægtigt ved ham,« mente Direktøren.

»Han er jo lidt fremmed her endnu. Nej, nu skal vi alligevel se paa Muldrups Papirer.« Justitsraadinden begyndte at lægge Kortene op. »Ih, du store — det var dog en styrtende Masse Lykke! De skulde da vel aldrig have fundet en Flyve-Røn?«

Direktøren spurgte, hvad det var for en Genstand. »Ja, tror De jeg veed det. Jeg veed bare, at Den, som den første Torsdag efter Fuldmaane finder saadan een, han har Lykken med sig. Det er saa gammelt som Guldet.«

Muldrup saa' sig i Stand til at oplyse om, hvad en Flyve-Røn var. Det var et lille Rønnetræ, som man undertiden kunde træffe voksende i Toppen

af gamle Piletræer — det blev saaet deroppe af Fuglene. Saadan en Fyr kunde man vel nok faa fat paa ved Lejlighed.

»Nej, lad være med det, Giftblander, saa bliver De ikke til at holde ud for Vigtighed. Hvad mener De, Frøken Helgesen?«

»Jeg ønsker virkelig Kandidat Muldrup al mulig Lykke,« svarede Anna Louise i saadan en underlig, klangløs Tone, idet hun rejste sig og rullede sit Sytøj sammen. »Men nu maa jeg nok op at se til Moder. Godnat!«

»Godnat, min kære Pige,« nikkede Justitsraadinden. »Naa, bryd Dem nu bare ikke om, hvad jeg har siddet her og vrøvlet. Saadan en gammel Heks — som ikke engang kan hekse.«

— Muldrup fulgte med Øjnene Anna Louise til Døren. Han havde den største Lyst til at løbe efter hende og spørge hende, hvorfor hun var saa underlig imod ham i Aften, fortælle hende, hvormeget han havde glædet sig til at se hende . . .

Hun var aabenbart bedrøvet, stakkels Pige. Naa, det var vel sagtens Moderen, der havde været urimelig igen!

— Da han lidt efter stod inde i sit Værelse ved det aabne Vindue og saa' ud i den mørke Have, hvor Træerne susede næsten efteraarsagtigt, blev han helt sørgmodig i Hu ved Tanken om Modsætningen mellem i Gaar og i Dag. I Aftes havde hun været saa glad og saa sød imod ham, og nu —! Han kom til at mindes hendes Ord om, at hun kun var skabt til at volde dem Sorg, der holdt af hende — hun havde virkelig sagt det i saadan en underlig, alvorlig Tone! Saa dukkede Justitsraadindens Spaadom op i ham igen: En mørk Herre — en Rejse over Havet — Masser af Penge . . . aa, gid Pokker

havde alle Spaadomme; de gjorde ikke andet, end at sætte En Fluer i Hovedet!

Og nu Direktørens Ytring om, at den nye Pensionær vilde blive ham en farlig Rival! Aa, det hele var naturligvis bare noget Vrøvl, men . . .

Men han var alligevel nu lidt ked af, at han var kommen dumpende, denne udenlandske Fyr i det hvide Tøj.

I det samme naaede nogle fjerne Fløjtetoner, bløde og blide, hans Øre. Med sænket Hoved stod han og lyttede, helt bevæget — det var jo Nattergalen, h e n d e s Nattergal —

Nej h a n s og hendes Nattergal!

— Da Sangen var ophørt, rullede han Gardinet ned og tændte sit Lys. Saa hørte han Nogen gaa frem og tilbage ovenpaa. Det var naturligvis ham — Japaneren.

Skulde det være muligt, at der var noget mellem ham og Anna Louise?

Et Par Dage senere sad Justitsraadinden og Ægteparret Karup nede i Lindelysthuset og ventede paa, at det skulde blive Middag. Vejret var stadig i det urolige Hjørne; hvert Øjeblik drog der tykke, sortgraa Skyer over Himlen, og imellem faldt der en lille Byge. Pensionærerne smaafrøs. Fru Karup var af den Mening, at vi maatte være rykket noget nærmere Nordpolen i den senere Tid, desværre uden nærmere at angive, hvorledes dette geografiske Kunststykke skulde være gaaet til, og da Justitsraadinden bemærkede, at Solen gerne kunde skinne lidt mere, holdt Fru Karup energisk paa, at der burde være mindst to Sole til at skifte med, da det ved Gud var altfor lidt med saadan en Smule Sol til vores store Jord.

»Er der No'en, der har set no'et til vor go'e Konsul Smith i Dag?« spurgte Hr. Karup efter en lille Pause og stemmede sin Ryg mod Bænkens. »Nej, han er vel nok i Byen; han har jo saa manne »Forretninger«.«

»Hvorfor mener De?« spurgte Justitsraadinden. »Og hvad er det egentlig, Hr. Karup har imod Konsulen?«

»Imo' ham? Jeg har s'gutte no'et imo' ham. Men jeg tror nu'tte, han er mere Konsul, end jeg er det.«

»Ikke? Jeg indser egentlig ikke hvorfor.«

»Aa, der kommer saa manne af den Slags u'enlandske Dyr i Pensionaterne. Og en skønne Da', saa fordufter de, ganske stille. Jeg tror nu — og det tror Direktøren da med — at den go'e Konsul er en Vindbeutel.«

»Maa jeg give Dem et godt Raad, Hr. Karup? De skal aldrig tro noget om Nogen,« smilede Justitsraadinden rolig.

»Nej, det kan gerne være,« svarede Langelænderen, og saa blev der ikke talt mere om den Ting.

Lidt efter kom Direktøren fra Byen. Da han opdagede det lille Selskab i Lysthuset, standsede han og proppede sit svære Korpus ind gennem den smalle Indgang — en levende Illustration til Lignelsen om Kamelen og Naaleøjet. Det var tydeligt at se, at han bar paa noget, der trængte til hastig Meddelelse, og det slog godt nok til; for op af Lommen trak han en lille Eftermiddagsavis, som han med en betydningsfuld Mine og et: »Hvad siger De til det?« bredte ud paa Bordet.

Hr. Karup skubbede sin hvide Kasket bag i Nakken og greb forventningsfuld Bladet, og det første, hans Øjne faldt paa, var en Artikel, der med fede Typer havde til Overskrift: Det store Banktyveri i London. Er Tyven her i Byen?

»Hvad er den af?« spurgte Hr. Karup og gjorde store Øjne.

»Ja, nu kan De jo se, hvad De faar ud af det. Man mener i London at være paa Spor efter Fyren, og det antages, at han er kommen her til Byen over Esbjerg i Lørdags Morges. Jeg veed ikke, om De synes, det passer?«

»Men Gud forbarme sig, Hr. Direktør,« udbrød Justitsraadinden forskrækket og lod Hækletøjet synke ned i Skødet, »De mener da ikke, at Konsulen —«

»Jeg mener naturligvis ingen Ting, for jeg veed ingen Ting. Men siden vi taler om det, kunde jeg have Lyst at vide, hvorfor det først hedder sig, at han er fra Japan, naar han bagefter fortæller os, at han kommer fra Amerika? Og hvorfor vil han bilde os ind, at han kom hertil paa Børnehjælpsdagen, naar han bagefter maa indrømme, at han er kommen fra London i Lørdags Morges?«

»Jo den er god nok. Nu er den i Land, Lassen,« udbrød Karup og slog et Slag i Bordet med den flade Haand. »Op over Byen!«

»Aa, han kunde da, som han siger, have været paa en Forretningsrejse,« mente Justitsraadinden.

»Ih Gud — nu De siger det,« faldt Fru Karup ind, »jeg kommer i Tanke om, at den lille Oda sagde i Gaar, at hun havde set, at Konsulen havde prøvet paa at komme ind i Fru Helgesens Værelse.«

»Skulde han virkelig have været saa fræk?« prustede Direktøren. »Maaske oven i Købet gjort Brug af Brækmidler! Men hys — hvad er det?«

Man hørte en Vogn komme rullende og standse udenfor. Alle lyttede. Saa hørte man Vogndøren blive smækket i. Direktøren borede sig ind bag Bænken og lavede med Hænderne en Aabning mellem Grenene, saa man kunde kigge ud. Der stod to Herrer og talte sagte sammen ved Vognen. Saa vendte han sig triumferende om. »Skal jeg sige Dem, hvem det er? Det er Opdagerne!«

Justitsraadinden blev bleg. Alle fire forholdt sig tavse i et Par Minutter. Man ventede.

»Ja, nu tror jeg dog nok,« sagde Fru Karup be-

stemt, idet hun rejste sig, »at jeg vil gaa op at se mit Guldtøj efter.«

»Ja, gør du det, min Pi'e, for nu begynder den li'egodt at blive ulden,« nikkede hendes Ægteherre.

Justitsraadinden rullede sit Hækletøj sammen. Hr. Karup havde ogsaa rejst sig. Alle ventede med spændte Miner.

Men der kom ingen Opdagere. De to Herrer var gaaet ind i den hvide Villa lige overfor.

Naar Direktøren allerede den første Dag, han havde set Konsulen og Frøken Helgesen sammen, kunde spaa Kandidat Muldrup, at »Japaneren« kunde blive ham en farlig Rival, var det ikke helt uden Grund. Allerede ved deres første Møde i Sporvognen, havde Anna Louise uvilkaarligt lagt Mærke til den elegante Mand med de smukke, brune Øjne, og Sandsynligheden for, at Konsulen for hendes Skyld havde lejet sig ind i Fru Nielsens Pensionat, i Forbindelse med den Opmærksomhed, han ved enhver Lejlighed søgte at vise hende, gav hende Vished for, at han nærede en særlig Interesse for hendes Person. Og skønt det ikke faldt hende ind, at hans Tilsynekomst i nogen højere Grad skulde være i Stand til at blive farlig for hendes Hjertero, maatte hun dog i sit stille Sind indrømme, at han havde gjort et stærkere Indtryk paa hende, end nogen Mand hidtil havde gjort.

At han virkelig maatte siges at være en smuk Mand, var dog næppe det væsentlige; snarere var det det mandigt-sikre i hans Optræden, der tiltalte hende og samtidig uvilkaarlig indgød hende en vis Respekt.

Men endnu eet var der — og det var noget, hun ikke kunde forklare sig. Det var, som om han kunde have et eller andet Krav paa hende — hvorfor kunde hun ikke sige. Hun anede, at han bag sit noget

faamælte, reserverede Væsen skjulte en ubøjelig Vilje, og hun havde en Følelse af, at han af en eller anden Grund kunde tvinge hende ind under denne Vilje. At det underlige Træf ved Justitsraadindens Spaadom og selve Indholdet af denne kunde have sin Del i denne Paavirkning, var hun fornuftig nok til at indse; men hun følte i de sidste Dage ligesom en vis Angst for ham. Hun undgik derfor omhyggelig at være sammen med ham paa Tomandshaand, og de faa Sætninger, de hidtil havde vekslet, havde været saa almindelige, som de kan falde blandt en Kreds af Mennesker, hvem Tilfældet har bragt sammen for en kortere Tid.

Nu i Eftermiddag var hun med en Bog, hun havde laant af Kandidat Muldrup — den samme, der i Søndags Morges havde vakt hans Udlængsler — tyet indenfor i Skoven, hvor hun havde taget Plads paa en Bænk ved den alfare Vej, da hun hjemme i Pensionatet hverken fandt Ro oppe eller nede.

Hun havde siddet og læst en Timestid og havde netop lukket Bogen og rejst sig for at gaa hjem, da Konsul Smith i det samme stod for hende og hilste.

»Det glæder mig at træffe Frøkenen — der kan dog undertiden være nogen Lykke ved Tilfældet,« smilede han med sine hvide Tænder. »Hvis Frøkenen skal tilbage til Pensionatet, tør jeg maaske slaa Følge — ja, hvis De da ikke har noget derimod?«

»Nej, aldeles ikke,« svarede hun med en let Forvirring, der ikke undgik hans Opmærksomhed. »Jeg skal netop skynde mig hjem.«

»Frøkenen er som altid den omhyggeligste Datter.«

»Moder trænger saa meget til mig — hun er desværre altid syg.« Anna Louise gik og saa' ned til sine gule Støvler.

»Og saa maa Frøkenen opofre sig — være Sygeplejerske.«

»Det er jo saa naturligt; man skylder dog sin Moder saa meget.«

»Unægtelig. Men jeg tænker mig, at det undertiden maa være svært for en ung Pige i Deres Alder. Ungdommen har dog ogsaa en Ret til at tænke paa sig selv, ikke sandt?«

»Man lærer at resignere.«

»Det lyder smukt; men det er ikke rigtigt — fordi det ikke er naturligt. Resignationen er for de Gamle, ikke for Ungdommen. Det forekommer mig, at de Unge ligefrem har en Pligt til at tænke paa sig selv for Fremtidens Skyld. Hvis f. Eks. jeg i sin Tid havde givet mig til at resignere —«

»Men De er ogsaa en Mand, Hr. Konsul. For os Kvinder gælder andre Love.«

»Ja, mon det dog ikke er en lidt gammeldags Anskuelse. Hos os, i det frie Amerika, gælder det ikke længere. — — Har De for Resten aldrig haft Lyst til at komme over til Amerika, Frøken?«

Nej, det — havde Anna Louise aldrig tænkt over. Hun holdt sine Øjne sænkede og gik uvilkaarlig hurtigere til.

»Og dog tror jeg, at netop De, Frøken, vilde passe fortræffeligt ind i Forholdene derovre.« Konsulen gik nu ind paa en Beskrivelse af, hvor udmærket den gifte Kvindes Stilling var i de højere Klasser der. Men Anna Louise greb, skønt det virkelig interesserede hende at høre, den første Lejlighed til at skifte Emne. Hun gav sig til at tale om Landet her. Om den danske Sommer ikke havde skuffet Konsulen? Her var saa lidt Sol, syntes hun, og hun elskede Solskin over alt.

»Hvor De er, Frøken Helgesen, kan man aldrig

savne Solskin,« smilede han og saa' paa den unge Pige med et saa varmt Blik af sine brune Øjne, at hun blev rød. Gudskelov, nu var de snart hjemme, tænkte Anna Louise — hun øjnede allerede det hvide Stakit ved Hjørnet.

»Vil De tro, Frøken, at fra det Øjeblik, da jeg første Gang saa' Dem i Sporvognen,« vedblev han med stedse stigende Varme i Tonefaldet og uden at tage sine Øjne fra hende, »havde jeg Indtrykket af noget lyst, noget glædebringende — just et Solskinsmenneske, netop saaledes som jeg i de mange Aar derovre har bevaret Mindet om de unge Piger herhjemme — lyse, friske, glade! Forstaar De ikke det, Frøken, at man slider derovre, rastløst, hidsigt — men med Tanken om, at skal man engang søge sig en Hustru, saa skal hun være hjemme fra det gamle Land. For det er dog dem, der var Genstanden for vore Ungdomsdrømme — dem, til hvem vore Manddomstanker gaar! Og den, der faar Lykke til at hente sig en Brud derhjemme — —«

»Aa — der er Justitsraadinden!«

Det lød som et lille Befrielsesskrig — Anna Louise havde set den gamle Dame komme nede ved Omdrejningen. Nu rev hun sit Lommetørklæde op og viftede saa ivrigt, som om hun havde befundet sig paa et Skib i Havsnød.

»Ah ja — saa takker jeg for Følgeskabet, Frøken Helgesen; haaber at jeg ikke har plaget Dem altfor meget —«

»Nej, paa ingen Maade,« svarede den unge Pige, men fik samtidig saa travlt med at løbe sin gamle Veninde i Møde og omfavne hende saa heftigt, som om hun selv virkelig havde været en Skibbruden og denne en frelsende Planke og ikke en lille, levende Justitsraadinde.

»Godaften, Frøken Helgesen! Vil De se en Hund med fem Ben?« raabte Muldrup op til Anna Louise, der stod oppe paa den lille Altan ovenover Verandaen. Han kom lige fra Byen og var i Perlehumør — Straahatten i Nakken og begge Hænder i Jakkelommerne.

»Med fem Ben? Hvor er den?« Hun strakte sig ud forat se Vidunderet.

»Den ligger der henne. Det ene har den i Munden.« Muldrup pegede hen paa Hektor, der laa midt i Gangen, ivrigt gnavende paa et Kødben.

»Aa, ikke andet!« lo hun i sin gamle, fornøjede Tone. »Den har jeg virkelig set før.« Hun lagde Armene over Kors og støttede Albuerne mod Balustraden. »Hvordan har De det?« nikkede hun smilende ned til ham.

»Storartet! Har lige vundet en kolossal videnskabelig Sejr.«

»Er det Opfindelsen?« spurgte Justitsraadinden, der kom farende frem af Verandaen, som en Edderkop, naar der er kommen Flue i Væhet.

»Nej desværre! Min Opfindelse — den er uheldigvis gaaet i Vasken; skønt den var nu udmærket! Jeg havde nemlig til Forsøgskanin udvalgt mig en

agtværdig, ældre Dame med sølvgraat Haar, ligesom Justitsraadindens. Hun vilde jo gerne have, at det skulde faa sin ungdommelige, kastaniebrune Farve igen, forstaar De nok; men den første Dag blev det kulsort, den næste ræverødt og den tredie spinatgrønt. Tilsidst spillede det i alle Regnbuens Farver, ligesom kulørt Straaleild — og saa vilde hun ikke mere. Havde hun bare holdt ud en Maanedstid endnu, var hun nok kommen til den rigtige!«

»Jamen hvad er det saa, De har lavet i D a g?« spurgte Direktøren, der var kommen dampende omme fra Baghaven — det lod næsten til, at Lyden af Muldrups Stemme evnede at kalde Folk frem alle Vegne fra, ligesom Slangebesværgerne i Indien ved deres Musik forstaar at lokke Slanger frem fra de mest overraskende Steder.

»I Dag er det lykkedes mig, efter utallige videnskabelige Forsøg, at fastslaa, hvad det var for et Pulver, Fru Kontorchef Nøddelund havde spist nede i Schlangenbad i Fjor.«

»Naa, hvad var det saa?«

»Jo, se — mine mange frugtesløse Undersøgelser var netop ved at bringe mig til at fortvivle — ja, jeg sagde: fortvivle —«

»Ah! Ligesom Aristoteles, der styrtede sig i Floden Euripus, fordi han ikke kunde udfinde Aarsagen til Ebbe og Flod —«

»— Da det endelig ved uhyre Anstrengelser lykkedes mig at komme efter det. Stoffet viste sig at være Hexamethylentetramin.«

»Hexa—? Naa Tak, ja saa er jeg lige klog. Og hvad sagde Kontorchefen?«

»Han blev himmelhenrykt, forsikrede mig om sin evige Taknemmelighed og belønnede mig naturligvis kongeligt.«

»Saa strøg han vel en Guldring af sin Arm, ligesom de gamle Sagnkonger?«

»Nej. — Men han gav mig en Cigar.«

»Jaja,« faldt Justitsraadinden ind, »det var dog altid noget. Ofte lønner Verden slettere.«

»Og saa, Fru Justitsraadinde, har jeg noget til Dem,« vedblev Muldrup og trak frem af sin Jakkelomme en grøn Gren, som han højtidelig overrakte hende.

»Ja — hvad er det?« spurgte den lille Dame og vendte og drejede den halvvisne Kvist i Haanden.

»En Flyve-Røn! Og da det i Dag er første Torsdag efter Fuldmaane —«

»Men bevares, Muldrup!« udbrød Justitsraadinden, helt forskrækket. »De maa jo være en Troldmand!«

»Har De virkelig selv fundet den?« spurgte Direktøren og gav sig til at oversnufle Grenen, som han førte helt op til sine nærsynede Øjne. »Pokker til Karl — men det er jo den gamle Historie: Jo dummere Bønder, des større Kartofler.«

Kandidaten trak beskedent paa Skuldrene; men Direktøren gjorde ham opmærksom paa, hvor farligt det var at have saa meget Held. Han bad ham mindes Tyrannen Polykrates, der havde kastet sin Ring i Havet og ved et Vidunder fundet den igen, hvorfor en ægyptisk Konge havde opsagt ham sit Venskab, da et saa sjeldent Held absolut maatte paafølges af Ulykke. »Jeg kommer virkelig til at følge hin Konges Eksempel,« vedblev Direktøren og vendte den lykkelige Finder Ryggen.

Nu kom Anna Louise til; hun vilde naturligvis ogsaa se den vidunderlige Flyve-Røn paa nært Hold.

»Tænk, at der venter Dem saa megen Lykke!« smilede hun, idet hun rakte ham Grenen tilbage.

»Veed De hvad, saa kunde De gerne tænke lidt paa mig.«

»Det skal jeg, Frøken Helgesen — jeg skal tænke paa Dem. Jeg skal tænke meget paa Dem,« sagde Muldrup. Men hans Øjne sagde mere endnu — de sagde: Lille, søde Anna Louise!

»Det er sandt,« vedblev han lidt efter, »jeg skal for Resten hilse Dem fra en ung Dame, Kontorchef Nøddelunds Datter. Jeg var nede paa hans Villa i Skovshoved for at bringe ham den omtalte Besked, og traf den Skønne i Haven, hvor hun gik og dansede Scottish med sig selv. Hun hoppede om som en Kanariefugl, der har faaet Gigt i Bagbenene. — De har nok boet i Hus med hende engang, sagde hun.«

»Ja — ude paa Aaboulevarden. Jo, hende husker jeg godt. Som lille Pige gik hun altid og gnavede paa en Gulerod, fordi hun havde Orm. Var hun elskværdig imod Dem?«

»Uhyre elskværdig. Hendes Fader var ikke hjemme, da jeg kom, og saa forkortede hun Ventetiden for mig ved at prøve paa at forgive mig med umodne Ribs. Men hendes rænkefulde Anslag — —«

Her afbrødes Muldrup af Justitsraadinden, der kom og stak sin Arm ind under Anna Louises. »Hvordan gaar det deroppe — med Humøret?« spurgte hun hviskende.

Frøken Helgesen rystede paa Hovedet. »Rigtig daarligt. Han sender stadig ingen Penge.«

»Stakkel. Jeg tror, det er en rigtig slem Fyr, Deres Moder der er kommet i med,« vedblev hun og trak den unge Pige med sig rundt om Plænen. Muldrup fulgte dem med Øjnene.

»Naa, der har vi Langelænderen — op over Byen!« udbrød Direktøren, da Hr. Karups hvide Kasket i

det samme tonede frem af Ælmegangen. »Kom nu her, Giftblander, nu skal vi tre Mandfolk Pinedød op og have os en Kognac med Vand. Jeg har nemlig en meget fin Kognac,« forklarede han, idet han, uden smaaligt Hensyn til, at han nylig havde opsagt Muldrup Huldskab og Troskab, lagde sin Arm om dennes Skulder og vinkede ad den lille Particulier. »En Kognac, ser De,« hørte man ham docere oppe i Verandaen, »skal nemlig ikke brænde ned igennem Halsen som et helt Fakkeltog, men virke mildt og behageligt som en kvægende Sommerregn paa et Jordbærbed, der har begyndt at slaa Revner.«

— Lidt efter kom Konsul Smith hjem fra Byen. Da han fik Øje paa Anna Louise og Justitsraadinden, standsede han og gik hen til dem, og Muldrup var nu, oppe fra Verandaen, hvor han sad godt indeklemt mellem de to ældre Herrer, til sin store Ærgrelse Vidne til, at den nye Pensionær i en halv Time vandrede rundt om Plænen, sammen med de to Damer, i fortrolig Samtale.

Fanden ogsaa! bandede Muldrup indvendig, hvergang de passerede Verandatrappen, og saa rynkede han Brynene, medens han knasede en Tændstikæske mellem Fingrene.

Anna Louise skulde nok ikke have lutter Solskinsvejr i sin Ferie, lod det til. Det havde regnet en Del af Morgenstunden og syntes slet ikke at ville klare op igen. Tunge, knugende, fugtighedsmættede Skyer hang og drev over Haver og Huse, og de stakkels, tidligt udsprungne Roser, der i Gaar gyngede overmodige paa deres Stilke, hang i Dag med Hovederne, sørgmodige og forpjuskede.

Den unge Pige stod oppe ved Vinduet i sin mørkeblaa Kjole og saa' paa Spurvene, der tog Bad i Vandpytterne nede i Haven; i Kurvestolen sad Moderen og grublede med Haanden under Kind. Det var rent galt med Humøret i denne Tid; for hver Dag, der gik, følte Fru Helgesen sig mere og mere ulykkelig over, at Pengene stadig udeblev, hvilket naturligvis igen havde en højst uheldig Indflydelse paa hendes Helbred.

Saa blev der banket paa Døren. Det var Kleopatra, der bragte en stor, flad Papæske til Frøkenen. Den var sendt fra et af de store Magasiner inde i Byen.

»Hvad er det?« spurgte Fru Helgesen og hævede Hovedet. Hun holdt nok af at holde Øje med Datterens Indkøb.

»En Silkebluse, Moder,« svarede Anna Louise og

klippede Sejlgarnet over. »Jeg fik den billigt,« skyndte hun sig at tilføje og nævnede et Beløb, der var noget mindre end det, hun virkelig havde givet.

»Silkebluse? Skal du nu have Silkebluser?« kom det hvast. »Hvad skal d e t betyde?«

»Jeg trænger til den, Moder. Man maa dog virkelig se ud som andre Mennesker.«

»Trænger til den! Andre Mennesker! — Er det nu Tiden til at smide Penge ud til Pynt og Fjas, synes du? Har man kendt Mage! Men det er jo din sædvanlige, forbandede Ødselhed! Du sender den øjeblikkelig tilbage — jeg vil ikke se dig med den paa!«

Den unge Piges Ansigt blev purpurrødt.

»Den kan ikke sendes tilbage. Den er købt og betalt — og det for Resten med mine egne Penge,« tilføjede hun i en harmfuld Tone.

»Egne Penge — egne Penge, nu skal man bare høre! Hvad er i det hele taget d i n e Penge? Kan d u maaske ernære dig selv med det Par usle Kroner, du fortjener? Hvem er det, der har kostet paa dig siden den Dag, du blev født, holdt dig med Klæder og Lærdom, opdraget dig som en Prinsesse, vogtet paa dig, været god imod dig —«

»Aa, din Kærlighed til mig har da aldrig været af nogen overstrømmende Art,« trodsede Anna Louise, idet hun greb Papæsken og kastede den hen paa sin Seng. »De Gange, du har ofret mig et venligt Ord, kan vist snart være talte!«

»Og det vover du at sige din Moder op i hendes Øjne! Men det er det sædvanlige: ødsle din Venlighed paa Fremmede, det kan du; men i dit eget Hjem, d e r — —«

»Mit Hjem!« afbrød Anna Louise hende med et bittert Smil. »Jeg har vist egentlig aldrig haft noget

Hjem. I hvert Tilfælde har jeg da ikke haft nogen tydelig Fornemmelse af det. Ja, boet hos dig har jeg jo, og Maden har jeg da ogsaa faaet — det var vel ikke mere, end der tilkom mig som dit Barn. Men et Hjem, et virkeligt Hjem — nej, det har jeg aldrig haft hos dig, aldrig!« vedblev hun med stigende Harme. »Har jeg nogen Sinde hos dig mødt den Kærlighed og Overbærenhed, som andre Mødre føler for deres Børn? Ukærlig og urimelig imod mig har du været til enhver Tid . . .«

Hun har vendt Moderen Ryggen og igen stillet sig hen ved det aabne Vindue. Med vredefunklende Øjne ser hun ud over Haven, der ligger saa underlig død og stille dernede i Graavejrets Halvlys.

»Nej, det er dog for galt!« skriger den Gamle og bryder ud i heftig Graad. »Altid har jeg opofret mig for dig, al Ting har jeg delt med dig, og saa lønner du mig paa den Maade! Skamme dig maa du,« raaber hun og støder sin Krykkestok i Gulvet, saa det drøner, »ja, skamme dig som . . . som . . .«

»Naa naa, raab dog ikke saadan op,« tysser Anna Louise og lukker Vinduet til. Hun føler sit Blod koge.

»Hvad tror du, jeg bryder mig om hele dit Slæng dernede! Gud er mit Vidne, at jeg har været dig en god Moder —«

Anna Louise vender sig og ser paa sin Moder med luende Blikke.

»Nej, jeg skal for en Gangs Skyld sige dig, hvad du har, Moder. Tyranniseret mig har du, herskesyg og egenkærlig som du er — tvunget mig til Løgn og Fortielse og Forstillelse, saa jeg maa blues, baade over dig og mig selv.« Hun dækker sit Ansigt med begge Hænder — nu bryder ogsaa hun i Graad. »At jeg overhovedet har kunnet holde det ud . . . jeg forstaar det ikke.«

»Holde det ud — holde det ud!« skriger den Gamle, og Krykkestokken vakler i hendes Haand. »Ja, nu kender jeg din Fader igen; det er hans Røst, der taler igennem din Mund, du — Vanartede!«

Den unge Pige hævede Hovedet med et trodsigt Kast.

»Min Fader? Ja, ham har jeg jo ikke kendt. Men jeg forstaar saa godt, at han ikke har kunnet holde det ud. Og heller ikke jeg vil længere finde mig deri — det maatte jo engang komme, dette her.«

»Kan du ikke holde det ud, saa kan du gaa!« raabte den gamle Kone, ude af sig selv. »Gaa kun, gaa — jeg skal ikke savne dig. Om jeg saa aldrig skal se dig mere . . .!«

Anna Louise traadte et Skridt nærmere til Moderen. »Dette vil du komme til at fortryde, Moder!«

Hun kastede et sidste Blik paa den gamle Kone; saa greb hun sin Hat, der laa paa Bordet, og styrtede ud af Døren.

Fru Helgesen saa' efter hende med et Ansigt, der var fortrukkent af Vrede og Sorg. Saa sank hendes graa Hoved dybere og dybere ned mod hendes Bryst; hun støttede Albuerne mod sine Knæ og holdt omkring sin Pande med begge Hænder. Saaledes sad hun længe; saa rejste hun sig vaklende og kastede sig hulkende paa sin Seng.

* * *

Gennem Ordrup Krat var Anna Louise ilet over i Dyrehaven. Langt, langt bort fra Uhyggen derhjemme vilde hun. Nu var hun standset nede ved Fuglesangssøen og stod og stirrede ud over dens sorte Vand. Der var dødsstille omkring hende; Regnen var forlængst ophørt, men Græs og Buske var

endnu glinsende vaade, og ned over Træernes Toppe hang tykke, graa Skyer. Hendes Sind var endnu i heftigt Oprør. Du gode Gud, var der nogen Mening i at leve et Liv som dette? Var det ikke tusinde Gange bedre at være død — fri for al den Kamp, al den Plage, Tilværelsen havde at byde hende? Ingen vilde jo savne hende, Ingen vilde græde for hende; Verden vilde saamænd leve rolig videre, om ogsaa hun ikke var til. Aa, hvor var Livet dog ondt og mørkt og trist! Og saa var hun jo endda et Solskinsbarn, smilede hun bittert. Solskinsbarn! Hun fandt Ordet latterligt; det var jo den mest skærende, bidende Ironi!

Hun stod inde under en af de gamle ærværdige Bøge og støttede sig med den venstre Haand til dens mægtige Stamme. Saa tog hun sit tynde, gennemvaade Lommetørklæde frem og trykkede det mod sine sviende Øjne. Mon der i det hele taget var et eneste Menneske her i Verden, der var lykkeligt? Nej, sikkert ikke. H u n var da i hvert Fald bundulykkelig! Og hun, som havde en saa levende Trang til Glæde og Lykke! Hvad forlangte hun da? Fred — intet andet end Fred.

Naar hun tænkte sig om, havde hun vist egentlig aldrig i sit Liv haft en virkelig lykkelig Time. Hendes Barndom havde været saa graa og glædeløs derhjemme hos Moderen, syntes hun, og senere — — jo, alligevel, i sit Arbejde havde hun dog for det meste fundet en vis Tilfredsstillelse; hun begyndte ligefrem at længes efter sit stille, fredelige Kontor. Naa ja, gode, venlige Mennesker havde hun dog ogsaa truffet paa — Justitsraadinden, for Eksempel. Ak, om h u n havde været hendes Moder!

Saa kom hun til at tænke paa, hvormeget hun havde glædet sig til sin Ferie. Endnu for en Uge

siden havde hun fundet Livet saa lyst og skønt; men da skinnede jo ogsaa Solen. Aa jo, Verden var nu alligevel saa smuk . . .

Med eet hævede hun Hovedet. Hun havde næppe lagt Mærke til, at en frisk Vind var faret henover Trætoppene og havde faaet dem til at suse; nu saa' hun, at der midt ude paa Søen løb en lang Bræmme af smaabitte, blinkende Bølger, der fik de slanke Søgræs til at bøje deres Hoveder og strække sig langt; der fløj en bred Skygge hen over Vandet — og i næste Øjeblik brød Solen frem bag den sidste Sky, der havde skjult den, og kastede et gyldent Væld af Straaler i ødsel Pragt udover Sø og Skov. Det var, som om Naturen vaagnede af en tung Drøm og nu saa' sig om med et undrende Smil. Ovre ved Bredden spejlede de prægtige gamle Bøge sig i det mørke Vand; hun saa' de nydelige blaasorte Svaler stryge pilsnart, blinkende med de hvide Buge, over det i muntre Kast; nu først hørte hun Fuglenes Kvidren omkring sig og Insekternes glade Summen i Græsset ved sin Fod. Og deroppe paa Himlen lyste og straalede den livsalige Sol.

Og pludseligt sang det indeni hende, fortrøstningsfuldt og inderligt:

Hvis Mismods Taager, hvor du end dig vender,
dit Øje slører, saa kun Graat du ser,
da grib det første Solstrejf, Gud dig sender
og tab ej Modet — der vil komme fler!

Uvilkaarlig flyttede hun sig ud fra Skyggen, hvor hun stod, og lod den varme Sol skinne paa sit taarevædede Ansigt. Aa, hvor det gjorde godt! Saa tog hun sin Hat af og fandt et lille Lommespejl frem.

Det trøstede hende at se sig selv i Spejlet. Hun havde næsten ventet at se sit Ansigt gammelt og

grimt; hun havde haft en Følelse af, at det maatte være blevet det. Hun saa' endnu engang; nej, der var virkelig ikke nogen Forandring at se. Saa puttede hun Spejlet i Lommen igen, bredte sit Lommetørklæde over en Træstub og satte sig.

Hvis jeg nu giftede mig, tænkte hun, hvis jeg kom langt bort, saa vilde Moder dog tilsidst vænne sig til at undvære mig. Hun kunde jo bo i et Pensionat inde i Byen — eller blive her ude hos Fru Nielsen; man kunde vist godt bo der hele Aaret — Gud veed for Resten, om der var ordentlige Kakkelovne? Jo, nede i Stueetagen var der en god, stor Ovn, havde hun set; den maatte kunne varme.

Ja—a, savne hende vilde hun nu alligevel — man siger jo saa meget i et ophidset Øjeblik! Og hvis hun — Anna Louise — nu var død, saa maatte hun jo undvære hende; saa var hun jo nødt til det!

Der var vist egentlig ikke noget i Vejen for, at man kunde faa det godt derovre i Amerika — der var jo ingen Steder, hvor en gift Kone havde det saa godt som d e r. Og h a m var der sikkert ikke noget ondt i; tvertimod, han saa' da ud, som om han vilde bære hende paa Hænderne.

Gud veed, om man ikke kunde lære at holde af ham?

— Der lød Stemmer i Nærheden. Et Par store Drenge med Fiskestænger paa Nakken kom styrende ned imod Søen. Saa rejste hun sig og gik langsomt og tankefuld tilbage ad Pensionatet til.

— Idet hun skulde til at gaa ind ad Laagen, hørte hun Nogen komme ned ad Ælmegangen. Hun standsede med et Ryk, angst for, at det skulde være Konsulen. Sæt, hun nu løb lige paa ham!

Laagen aabnedes . . . det var ham.

Anna Louise vilde vende om; men Konsulen havde allerede opdaget hende. Hun følte sit Hjerte banke heftigt. Gud give, han vilde lade være at tale til dig, tænkte hun og søgte at smutte forbi ham. Men det var for silde; Konsulen var standset.

»Saa anede jeg dog rigtigt, at jeg skulde have den Glæde at træffe Dem, Frøken,« sagde han smilende, idet han hilste. »I Dag kommer De jo med Solskin.«

Hun havde allerede grebet fat i Laagen; men han lagde sin Haand tæt op til hendes, som for at holde hende tilbage.

»De har saa travlt,« vedblev han og bøjede sig imod hende. »Jeg har hele Formiddagen haabet paa at faa Dem at se; men De har nok været ligesaa kostbar som Solen.«

»Undskyld mig, Hr. Konsul,« svarede hun aandeløst og trængte paa for at komme forbi ham, »min Moder er syg . . .«

»Virkelig? Det gør mig meget ondt. Har De kaldt Læge?«

»Nej, det — har vi ikke . . .«

»Well — det er forhaabentlig ikke noget slemt. Kan jeg være Dem til nogen Tjeneste, skal det være mig kært. Ja, saa tør jeg jo ikke opholde Dem. Paa Gensyn, Frøken!«

Han aabnede nølende Laagen, og hun smuttede hurtigt ind, som den, der flygter for en Fare.

Han fulgte hendes ranke Skikkelse med Øjnene. Saa vendte han sig langsomt og gik. Smilende, som den, der har Tid at vente.

— Inde i Lysthuset sad Justitsraadinden og hæklede; derhen styrede Anna Louise sin Gang. Nu stod

hun foran den gamle Dame, med sænkede Blikke og bølgende Bryst.

»Kære Fru Justitsraadinde,« begyndte hun med skælvende Stemme, »vil De svare mig paa et Spørgsmaal?«

Justitsraadinden saa' forundret op. »Ja naturligvis, mit Barn.« Hun rykkede længere ind paa Bænken, og Anna Louise satte sig. »Naa?«

»Jeg vilde spørge Dem om — om man kan gifte sig med en Mand, man ikke elsker?«

Den gamle Dame lagde sit Arbejde fra sig paa Bordet og drejede sig helt om imod hende. Saa fæstede hun igen sine lyseblaa Øjne forskende paa sin unge Veninde.

»Ja for — der er En, der vil have mig,« vedblev Anna Louise sagte, uden at se op.

»Det er der nok mere end een, der vil, kan jeg tro. Naa, lad os saa høre. Men Herregud, kære Barn, De er jo saa angst, saa De ryster!«

Anna Louise greb den gamle Kones Haand og knugede den mellem begge sine. »Ja for nu kan jeg ikke længere holde det ud,« kom det tonløst.

»Naa, det er saadan fat; ja jeg tænkte det jo nok,« nikkede den Gamle og klappede hende paa Hænderne. »Ja, se — at man kan gøre det, det har man jo desværre utallige Eksempler paa. Men det vilde jeg dog aldrig raade Dem til. For hvad kommer der ud af det? Hvorfor har man saa mange daarlige Ægteskaber, tror De, og Skilsmisser og Kævl og Spektakler, hvis det ikke var, fordi Folk ikke holder nok af hinanden til at begynde med? Nej, det duer ikke, min Pige — noget maa der dog være at bygge paa, om ikke det hele snart skal ramle sammen. Ak Gud, naar jeg tænker paa, hvormeget min gamle Stits og jeg holdt af hinanden, saa kan

jeg slet ikke forstaa, at Nogen kan tro, at man skulde kunne undvære d e t, der dog er det bedste af alt her i Verden. Nej, man kaster sig ikke ustraffet hen. — — Ja, det er vel ham, Amerikaneren?«

Anna Louise nikkede langsomt.

»Saa har han altsaa friet?«

»Nej, egentlig ikke; men jeg tror, at han tænker paa det.«

»Naa. Ja—a, lad os nu se Tiden lidt an. Det haster vel ikke saa stærkt. Jeg synes nu, De skulde tage Dem Tid til at tænke over det. Men De mener altsaa, at det ikke var helt umuligt, at De vilde sige ja?«

»Som jeg sagde Dem: jeg elsker ham ikke. Men jeg tror godt, jeg kunde føle Venskab for ham. Venskab er . . .«

»Fivelet. Jo Tak, det kender vi. Men der skal som sagt mere til. — Han er vel nok, hvad man kalder et godt Parti; men —« Justitsraadinden kløede sig med Hæklenaalen bag Øret, »dels er han for gammel til Dem, synes jeg, og dels . . . ja, ærlig talt, havde jeg nu tænkt mig, det skulde være en hel Anden.«

Anna Louise svarede ikke. Hun sad og pillede ved Justitsraadindens Ærme.

»Og nu Deres Moder? Skulde hun maaske med til Amerika?«

Den unge Pige rystede paa Hovedet. »Jeg veed ikke. Ingen Ting veed jeg. Jeg veed bare, at jeg ikke holder det ud, som det nu er.«

»Ja—a, man k a n nu holde meget ud, naar man selv vil, og har det gaaet saa længe, gaar det vel lidt endnu. Al Ting ordner sig nu engang her i Verden; man skal bare ikke være for hidsig. Og rejse fra hende — nej, det vilde De jo dog ikke være til-

freds ved alligevel. Og hvis der, som jeg tror, er en Anden, De har lidt tilovers for —«

»Jamen det er der ikke.«

»Naa.« Justitsraadinden sendte Anna Louise et Blik, der sagde, at d e t vidste hun meget bedre. »Da vil jeg sige Dem ganske ærlig, at jeg troede, at De og Muldrup — — naa ja, at I to Solskinsbørn skulde have hinanden. Ja, foreløbig kan der jo ikke blive noget af det; h a n har jo ingen Ting —«

»Nej. Og m i n Formue kan han da virkelig heller ikke gifte sig paa.«

»Det kan han ikke, nej. Men jeg vil nu sige Dem, at da min salig Bedstemoder som ung Bondepige kom herover fra Jylland, bragte hun ikke anden Medgift med sig end en Flaske Fløde — og den var bleven sur paa Vejen. Og dog efterlod hun og min Bedstefader sig noget, for de var jo ingen Fæhoveder, skal De vide. — Nej, som sagt, nu overiler vi os ikke, men ser Tiden ganske rolig an. Og saa, min kære Pige, gaa De op og se, hvordan det gaar med Deres Moder. Ikke sandt?«

Hun trak den unge Piges Hoved ned til sig og kyssede hende paa Kinden. Anna Louise slog bægge Arme om hendes Hals.

»Aa, Gud give, det var Dem, der var min Moder,« hviskede hun.

— Halvt modstræbende gik hun op ad Trappen. Udenfor Døren standsede hun og trak Vejret dybt. Noget roligere i Sindet var hun da blevet, og hendes Uvilje mod Moderen havde lagt sig en Del. Nu forestod der altsaa en Forsoningsscene, der kunde blive drøj nok; men naturligvis tilkom det hende at gøre det første Skridt — det var jo dog hendes Moder. Og forhaabentlig vilde det stedfundne Opgør bidrage

til, at Moderen for Fremtiden vilde respektere hendes Selvstændighedsfølelse mere end tidligere. Hun tog i Døren.

Den var aflaaset.

Anna Louise studsede. Saa tog hun paa ny i Laasen og gav sig til at banke sagte paa. Ingen svarede.

»Det er mig, Moder,« sagde hun dæmpet og bankede igen.

Intet Svar.

Den unge Piges Undren blev til Skræk. Hun følte til Nøglehullet — Nøglen sad i. Døren var altsaa lukket indvendig fra. Du gode Gud, hvad skulde dette betyde?

Nu ruskede hun i Døren i navnløs Angst.

»For Guds Skyld, luk op, Moder — det er mig, Anna Louise!« raabte hun med graadkvalt Stemme. »Hører du ikke, Moder?«

Men Ingen svarede.

»Aa Gud, aa Gud, hvad er der sket!« stønnede hun og sank sammen i Knæene. »Moder, Moder!« raabte hun, sønderknust. »Hører du ikke, din Datter kalder?«

Men ikke en Lyd kom derinde fra.

Da var det, som om hendes Hjerte med eet stod stille; hun sank ned paa Knæ, med Panden hvilende paa sine Hænder, som omfattede Dørgrebet. »Du gode Gud i Himlen,« hviskede hun, »lad ikke det være sket, som jeg frygter for. Moder, Moder, du maa ikke forlade mig, hører du — jeg k a n ikke skilles fra dig paa denne Maade! Jeg skal være god og overbærende — — himmelske Fader, frels mig ud af denne forfærdelige Angst!«

Endnu nogle Sekunder laa hun i denne Stilling, lyttende sig fra Sans og Samling; saa sprang hun

med eet i Vejret og styrtede, som forfulgt af onde Magter, ned ad Trappen og rev Døren til Køkkenet op.

»Fru Nielsen!« skreg hun i den yderste Fortvivlelse, »hvordan skal jeg dog komme ind til min Moder — aa Gud, der maa være sket en Ulykke!«

»Med Deres Moder, Frøken?« spurgte den lille Kone og kom bestyrtet farende ud, idet hun tørrede sine Hænder i sit blaa Køkkenforklæde. »Ih Gud fri os — hvad skulde der være sket?«

»Jeg veed det ikke. Men for Himlens Skyld, hjælp mig at faa Døren op — kan De ikke sende Bud efter en Smed; jeg er ved at forgaa af Angst.«

»Men Gud forbarme sig dog,« stønnede Fru Nielsen og fo'r i Løb op ad Trappen, fulgt af Anna Louise. Nede i Gangen stod Kleopatra og kiggede op efter dem, med aaben Mund og store, nysgerrige Øjne.

»Fru Helgesen! — Fru Helgesen!« raabte den lille Kone og dundrede paa af al Magt.

I det samme hørtes de velkendte Bump af Fru Helgesens Stok; saa blev Nøglen drejet om, og Døren aabnedes. Der stod Anna Louises Moder, graa og bleg i Ansigtet, støttende sig med bægge Hænder til Krykkestokken.

»Aa, Gud være lovet, at du lever, Moder!« raabte Anna Louise og kastede sig hulkende om hendes Hals. »Du veed ikke, hvor forfærdelig angst jeg blev.«

»Hvad er der paa Færde?« spurgte Fru Helgesen, der ikke anede, hvad der var gaaet for sig. En Afmagt, fremkaldt af Sindsbevægelsen, havde for en Tid berøvet hende Sansernes Brug.

»Herregud, De har nok været helt borte i'et, lille Frue,« sagde Fru Nielsen og bragte ved Anna Louises Hjælp den Syge til Sæde i Kurvestolen. Lidt efter kunde hun trække sig tilbage til sin afbrudte Gerning i Køkkenet.

Anna Louise lod sig glide ned paa Knæ ved Moderens Side og hævede sine taarevædede Øjne angergivent op mod hendes forgræmmede Ansigt.

Den Dag kom Anna Louise og hendes Moder ikke ned til Middagen.

Den store Forsoning havde holdt sit Indtog deroppe.

Det lod til, at Vejret havde angret sin Ustadighed i den forløbne Uge og nu skyndte sig at gøre godt igen, hvad det havde forbrudt; i hvert Tilfælde oprandt Sankt Hansdag saa herlig, som det overhovedet kunde tænkes. Solen stod stor og blank og rund paa en kornblaa Himmel; de opblødte Veje og Stier var igen blevne tørre, og Lærkerne — for der e r virkelig Lærker i Charlottenlund — skruede sig til Vejrs med en saa henrykt, jublende Trilren, at det ligefrem kildrede En inderst inde i Sjælen. I Villahaverne var Syrenerne begyndt at drysse, men til Gengæld var Roserne sprungne ud i al deres duftende Dejlighed og sad og gyngede sig paa deres lange Stilke ligesom kaade Børn, og ude paa Markerne stod Rugen — ja for der er ogsaa Rug i Charlottenlund — og strakte sig og var saa lang, at en Mand magelig kunde skjule sig deri, og det er netop det den skal, naar det er Sankt Hans.

Inde i Pensionatets Have sad samtlige Pensionærer før Middag og dasede i Skyggen ved Verandaen. Hr. Karup havde taget sin hvide Kasket af og morede sig med at klø sine Myggestik; Hektor sad og gispede med en lang, rød Tunge ud af Munden — Direktøren forsikrede, at han kunde se, at Hektor ligefrem var bleg af Varme — og Anna Louise lod for et Øje-

blik Broderiet hvile, medens hun underholdt sig med Oda og Charlotte, der hang op ad hende, een paa hver Side af hendes Stol. Konsul Smith konverserede Fru Karup om Walter Scotts Bøger, hvad han dog ikke havde megen Glæde af, da Fruen bestemt erklærede, at hun aldrig havde hørt tale om nogen Forvalter Scott, og at hun overhovedet ikke kunde forstaa, at en Forvalter kunde faa Tid til at skrive Bøger. Om det saa var Fru Helgesen, havde det straalende Sommervejr faaet lokket hende ned i Haven, og hun saa' usædvanlig tilfreds ud i Dag, da hendes Veksselllerer endelig havde sendt hende de længselsfuldt ventede Rentepenge. Fru Bælum var taget til Byen, og Kandidat Muldrup var endnu ikke kommen.

»Naa, hvad har I to Fyre saa bestilt i Formiddag?« spurgte Anna Louise smilende og strøg en Haartjavs om bag Øret paa Oda.

»Vi har leget med Købmand Olsens Drenge,« svarede begge Børnene i Munden paa hinanden.

»Men Købmand Olsen har jo ingen Drenge, lille Oda,« sagde Fru Nielsen oppe fra Verandadøren, hvor hun stod og tog sit Køkkenforklæde af. »Han er jo slet ikke gift.«

»Derfor kunde han da nok have Drenge — ikke, Frøken Helgesen?«

»N—ja . . .«

»Jo—o, han kunde jo have givet dem Flaske — ikke?« foreslog Charlotte.

»Det er sandt, min Stump — det tænkte jeg ikke paa,« lo Anna Louise, og saa fløj Børnene af Sted efter en Bold, som Direktøren kastede for dem. Den havnede imidlertid paa et højst uventet og meget uheldigt Sted, nemlig midt i Panden paa den unge Hr. Skov, der i det samme — for første Gang siden

hans ufrivillige Vandgang forleden Søndag — tonede frem af Ælmegangen. Hans forklarlige Overraskelse over den ublide Modtagelse svækkede jo unægtelig Virkningen af hans Entrée en Del; men da han med den ham medfødte Værdighed havde samlet sin Hat op fra Jorden, til hvilken den som en naturlig Følge af Skytsets Kraft var dalet, fortsatte han, meget gravitetisk og uden yderligere Uheld, sin Vej op mod Huset. Han mindede, som Direktøren senere sagde, paafaldende om den Flod Arar, om hvilken Cæsar fortæller, at den bevæger sig med en saa utrolig Langsomhed, at det næsten ikke er muligt at se, til hvilken Side den flyder.

Faa Minutter efter lod en overgiven Jodlen sig høre ude fra Vejen. Den viste sig at hidrøre fra Kandidat Muldrup, som med et højlydt »Goddag i Stuen og glædelig Sankte Hans!« kom springende ind i Haven med en mægtig Papirspakke under Armen. Hans glædestraalende Øjne søgte straks Anna Louise, hvem han straks efter betroede, at Hovedaarsagen til hans fortræffelige Humør var den, at han uventet havde faaet sine 500 Kroner igen, idet den unge Løjtnants faderlige Ophav, Jægermesteren, personlig havde overbragt ham dem paa sin Søns Vegne. I Pakken havde Muldrup et Dusin kulørte Lamper samt forskellige Fyrværkerisager, hvormed Midsommeraftenen skulde fejres. For, i Aften skulde der være Fest over hele Linien, erklærede han, og Drikkevarer skulde det ikke skorte paa; dem havde han allerede bestilt. Justitsraadinden rystede paa Hovedet af den unge Mands utilgivelige Letsindighed; men Muldrups aldeles ovenud straalende Humør smittede snart samtlige »Pensionister«, og det varede ikke længe, før de, Alle som En, begyndte at glæde sig til Festen.

I Programmet for denne var indlagt et Besøg paa »Bakken«, i hvilken Anledning Aftensmaaltidet indtoges en Time før sædvanlig. Paa dette forholdsvis tidlige Tidspunkt kunde Damerne være med, inden Livet deroppe blev altfor vildt. Gennem de stimende Masser af festglade Københavnere, der ved vittige Tilraab og Blæsen i Tudehorn, Barnetrompeter og Skrigeballoner søgte at give deres gode Humør et saa daarekisteagtigt Udtryk som muligt, banede vort Selskab — med Undtagelse af Konsulen, der var taget til Byen, og Fru Helgesen, der jo ikke kunde være med — sig Vej over Bakken og tilbage igen. Muldrup holdt sig hele Tiden ved Siden af Damerne for at værne dem mod de mest paatrængende Bakkegæster og var henrykt over at se Anna Louise saa munter, som hun ikke havde været i mange Dage. Justitsraadinden, der ikke havde været med til de Løjer før, forsikrede paa Hjemvejen, at saa galt havde hun ikke tænkt sig, at det var; men Muldrup trøstede hende leende med, at det vilde blive meget, meget værre senere.

Efter Hjemkomsten tog den Muldrupske Havefest sin Begyndelse.

Vejret var aldeles bedaarende, varmt og stille — netop saaledes, som en Midsommeraften skal være. Fra Buske og Træer lyste de farvede Papirlygter; midt paa Plænen var et Par Borde stillede sammen; om dem samledes man nu, mens Vinen skænkedes op, og Konfekten blev baaren rundt. Det varede da heller ikke længe, før den hyggeligste og fornøjeligste Stemning herskede blandt det lille Selskab; Direktøren fortalte muntre Historier, Karup kluklo og erklærede Gang efter Gang, at »nu var den i Land, Lassen — oppe over Byen — ligesom i det konge-

lige,« og den Ene overbød den Anden i skæmtende Indfald.

Den eneste, der hidtil ikke havde beæret Festen med sin Nærværelse, var unge Skov. Han havde paa »Bakken« truffet Venner og var ikke fulgt med tilbage. Først da Muldrup, oprømt af Vinen og betagen af den lyse Sommeraftens glædestraalende Stemning, sprang op paa Verandatrappen og herfra med kraftig Røst lod Tonerne af Midsommersangen klinge ud i den stille Luft, indfandt Hr. Skov sig. Han var kendelig paavirket af de i »Bakken«s Telte nydte »Bajere«, men forholdt sig foreløbig rolig.

Da Sangen var endt, og Tilhørerne havde givet deres Tilfredshed til Kende ved et livligt Bifald, rejste Anna Louise sig og gik op ad Trappen for at hente et Sjal til sin Moder. Idet hun passerede Muldrup, standsede hun et Øjeblik.

»Tak!« nikkede hun venligt. »De er jo en fortræffelig Festarrangør. Og jeg, som ikke anede, at De tillige var Sanger! Maaske er det ogsaa Flyve-Rønnen, vi kan takke for den Nydelse?«

»Nej, Frøken Anna Louise,« svarede den unge Mand dæmpet og saa', henrykt smilende, paa hendes vakre Aasyn. »Deri har den dog ingen Del. Nej, det er udelukkende Midsommeraftenens Skyld. For Midsommeraftenen, den har sit eget Trylleri, skal De vide, en vidunderlig Trolddom, der giver Sang paa Læben og Glæde i Hjertet, og som lyser« — her sank hans Stemme ned til Hvisken — »ja, lyser og skinner, Anna Louise, ud af Deres dejlige Øjne!«

I det samme lød der Skridt i Gruset nedenfor Trappen. Det var unge Skov, der, med udfordrende Holdning og Hænderne i Lommerne, besteg denne. Nu var Hævnens Time slaaet.

»Ja, undskyld, at jeg afbryder Deres behagelige

Samtale,« begyndte han i en hoven Tone og stillede sig op foran den forundrede Muldrup. »Men De vil maaske være saa venlig at sige mig, hvad De mente med det, De sagde forleden Dag.«

»Hvorledes siger De? Vil De ikke forklare Dem lidt tydeligere?« spurgte Muldrup, der endnu intet ondt anede.

»Aa, De veed vist meget godt, hvad jeg mener,« svarede Skov temmelig højrøstet. — »Hvad er det for en Egenskab, som Guderne . . . som Schiller . . .«

»Naa, nu veed jeg, hvad De tænker paa,« svarede Muldrup rolig. Han forstod, at det trak op til Spektakler. »Men det kan vi jo tale om en anden Gang.«

»Nej aldeles ikke. Jeg forlanger et Svar, forstaar De. Men De tør maaske ikke?«

Muldrup følte, at han blev hed i Panden. »Tør? Jo, hvis De endelig vil vide det. Den Egenskab, mod hvilken selv Guderne kæmper forgæves, er — Dumheden!«

Unge Skov snappede efter Vejret. Hans Øjne skinnede vildt, og hans Ansigts Bleghed lyste gennem Halvmørket.

»Hvad siger du, din Slave!« raabte han ude af sig selv, idet han med et pludseligt Greb tog Muldrup i bægge Skuldre. »Sagde du Dumhed!« brølede han rasende — og i næste Nu slyngede han sin Modstander med et Kast til Siden ud over Trappetrinenes Stenindfatning. Man hørte en knasende, bragende Lyd . . . det var Muldrup, der styrtede ned imellem Rosenbuskene.

»Men Gud, hvad gør De — Umenneske!« skreg Anna Louise, som, skræmt ved Fyrens truende Tonefald, var smuttet indenfor Verandadøren og nu styrtede frem paa Trappen.

»Saadan en — Slave!« fnyste den Lange, der dir-

rede af Raseri, hvorpaa han gjorde omkring og med Sejerherremine begav sig ned ad Trappen igen.

De øvrige Herrer sprang til for at hjælpe Muldrup op. Han var imidlertid allerede kommen paa Benene igen og borede sig nu ud mellem Rosenbuskene, rede til at sætte efter sin Fjende. Fra hans Pande løb en lang, mørk Stribe Blod ned over hans ene Øje og blændede ham. Ogsaa Hænderne blødte af talrige Tornerifter; men han agtede det ikke; han havde i Øjeblikket kun een Tanke: Voldsmanden skulde tugtes!

Men i samme Nu løb Anna Louise til og spærrede ham Vejen. »Hr. Muldrup!« sagde hun i en bønlig Tone.

Han strøg Blodet bort fra Panden og saa' paa hende med et langt Blik. »Jaja da — for Deres Skyld, Frøken.«

»Nej — for Deres egen!« svarede hun dæmpet.

Saa gjorde han omkring og gik ind for at faa badet Ansigt og Hænder.

— Der var imidlertid En, der ikke tog Sagen saa rolig, og det var Direktøren. I samme Øjeblik, han saa' unge Skov komme ned ad Trappen, vendte han sig imod ham og nærmede sig ham langsomt, frygtelig at skue. Hans svære Skikkelse syntes at vokse til et helt kæmpemæssigt Omfang, og hans ellers saa godmodigt skinnende Ansigt røbede voldsom Ophidselse. Den unge Synder retirerede baglængs, medens Direktøren fulgte efter, og da denne havde faaet trængt ham helt op imod en af Syrenbuskene og nu hævede sin store, knyttede Haand imod hans blege Aasyn, ventede man i næste Øjeblik at se den falde og knuse hans friserede Hovede.

»Nu skal jeg — sige dig — een Ting, din fordømte — Lømmel!« kom det stødvis, »og det er — at hvis

du ikke øjeblikkelig forsvinder herfra, saa skal jeg, den . . .«

Mere havde han ikke nødig at sige, for unge Skov dukkede og krummede sig, ligefrem skrumpede ind, smuttede om bag Busken — og forsvandt skyndsomst ud af Havelaagen.

— Da Muldrup lidt efter kom tilbage, og man flokkedes om ham for at høre, hvordan det gik ham, viste han sit mest smilende Ansigt og forsikrede, at der aldeles ikke var noget i Vejen. Det lille Mellemspil maatte paa ingen Maade virke forstyrrende i Festen — ret nu gik Fyrværkeriet an! Og han fik travlt med sine Raketter og »Skrubtudser«.

— Medens et Ildhjul spruttede ude paa Plænen, og dets sidste Gnister slukkedes i Græsset, stod han inde i Ælmegangen og strøg en Tændstik for at tænde et Blaalys, som han havde sat op i et af Træerne. Saa følte han en Haand paa sin Arm, og da han vendte sig om, var det Anna Louise, der stod.

»De har Smerter, Kandidat Muldrup,« sagde hun ængstelig. »Jo, det nytter ikke, De nægter det; jeg kunde se det paa Dem for et Øjeblik siden. Jeg er saa bange, at De er kommen noget til.«

»Ikke Tale om, kære Frøken!« Han skyndte sig at puste Tændstikken ud. »Og hvis det nu var?« spurgte han sagte og greb hendes Haand. »Vilde D e saa være ked af det?«

»Ja naturligvis — det vilde vi jo Alle være.«

»Tak, fordi De er saa sød og god imod mig, Frøken Anna Louise,« hviskede han, »og Tak, fordi De fik standset mig før —«

»Jeg var bange, De skulde glemme d e t, De havde lovet Deres Fader,« svarede hun sagte, gav hans Haand et lille, varmt Tryk — og væk var hun.

Muldrup vilde have givet meget til, at han kunde

have set hendes Øjne; men dertil var det altfor mørkt. Han vidste for Resten godt, hvordan de havde set ud; han havde følt det gennem det Haandtryk.

Blaalyset fængede, og d e r stod han i bengalsk Belysning — glad og lykkelig.

— Omsider var Lysene i Lygterne brændt ned og Vinglassene tømte. Saa skiltes man og gik til Ro.

Men op over den hvide Villa derovre steg Maanen som en lysende Segl, og Nattergalen sang Midsommernattens og Kærlighedens Pris i det Fjerne.

Da Kandidat Muldrup næste Morgen vilde staa ud af Sengen, greb han sig i Siden og faldt tilbage med et undertrykt Smertenshyl. Og da Kleopatra en halv Time senere bragte ham hans Kaffe, bad han hende skaffe ham fat i den nærmeste Læge.

Der var noget galt.

Lægen, en høj Mand med røde Kinder og Kristus-Skæg og et stort, graasprængt Haar, undersøgte ham. Ja, han havde brækket et Ribben, saa foreløbig havde han at forholde sig rolig i Sengen. Nu skulde han anlægge en Forbinding, og saa vilde han telefonere ind til Giraf-Apoteket, at de ikke maatte vente ham derinde for det første.

Naa! Ja saa vidste Muldrup da, hvor han skulde tilbringe sin Sommerferie!

Saa laa han der og stirrede paa det klare Trækgardin, der blafrede frem og tilbage for Luftningen fra det aabne Vindue. Hvergang Gardinet blæste til Side, kunde han se en solbeskinnet Hyldebusk, der stod ovre ved Stakittet og havde begyndt at slaa nogle af alle sine smaa, hvide Parasoller op; dem laa han og glædede sig over. Af og til kunde han høre Oda og Charlotte tumle sig i Haven, eller Justitsraadinden trave forbi, naar hun var paa Vandring omkring Plænen, og for Resten havde han

nok i sine egne Tanker. De drejede sig næsten alle om en vis ung Dame, som man ikke kunde tænke paa uden at længes ganske forskrækkelig efter hende. Guderne maatte vide, hvorlænge det nu skulde vare, inden man saa' hende igen! Han var paa det rene med, at han hellere vilde undvære Mad i otte Dage —

— Om Eftermiddagen kom Direktøren ind for at se til ham. Han satte sig overskrævs paa Stolen ved Sengen og lod det røde Ansigt skinne om Kap med den blanke Isse.

»Naa, her ligger De jo rigtig rart. De morer Dem, hvad?«

»Ja, jeg er ved at dø af Grin,« svarede Muldrup med en Grimasse, som om han havde slugt en levende Gedehams.

»Det er nok i Tyndstegen, De har det, hører jeg. De er nok ikke vant til at slaa Saltomortaler, hvad?«

Nej, Muldrup var jo løbet lidt op i Sømmene. Naar det endda bare vilde skynde sig at gro til igen.

»Aa hvad, De kan jo give det en Klat Lak,« foreslog Direktøren.

»Nej, jeg har tænkt at prøve med Fiskelim. Klebt, leimt und kittet alles! — Det var ellers pænt af Dem, Hr. Direktør, at se ind til mig. Det er saa oplivende at snakke med Dem.«

»Ja og belærende. De skulde nedskrive Deres Samtaler med mig, ligesom Skomageren Cimon nedskrev sine Samtaler med Sokrates.«

»Jeg skal tænke over det. — Hvordan har min Ven Hektor det?«

»Storartet. Idag har han igen faaet Lov til at gnave alle Pensionærernes Ben. Og Deres anden Ven, Japaneseren —«

»Hvad han?«

»Aa — ikke noget for Resten.« Direktøren rystede paa Hovedet og prustede som en Flodhest.

— Om Aftenen hørte Muldrup Justitsraadinden og Direktøren gaa forbi og standse nedenfor Vinduet i fortrolig Samtale.

»Jeg finder det ganske rimeligt, at hun synes om ham,« hørte han Direktøren sige. »Han er jo unægtelig et kønt Menneske.«

Det maa være mig, de taler om, tænkte Muldrup med klædelig Beskedenhed og gav sig til at lytte.

»Og i og for sig vist et meget fortræffeligt Menneske,« lagde Justitsraadinden til.

Jo, saa e r det mig, tænkte Muldrup og lyttede videre.

»Og rig er han sikkert ogsaa,« kom det fra Direktøren.

Rig? tænkte Muldrup. Tak, nej saa er det absolut ikke mig. Hvem Pokker kan det da være?

»Jeg maa tilstaa, at jeg synes bedre om ham nu. I Begyndelsen forekom det mig, at der var noget fordægtigt ved ham,« vedblev Direktøren, der var en lille Smule flov over sit mislykkede Forsøg paa at spille Sherlock Holmes. »Jeg ser for Resten i Dag af Bladene, at de har fanget Banktyvene nede i Hamborg; naa, naturligvis har jeg aldrig troet at — — Nej, De skal se, Fru Justitsraadinde, at han render af med hende. Han vil jo absolut have en dansk Kone med sig hjem, og det ender naturligvis alligevel med, at Fru Helgesen giver hende Lov at rejse.«

Trods Smerterne i Siden havde Muldrup rejst sig halvt op i Sengen for bedre at kunne høre. Han laa og lyttede med tilbageholdt Aandedræt. Hvad var dog dette? Var det virkelig Anna Louise, de talte om? Skulde det være muligt, at . . .

Han vilde have givet meget til, at han havde hørt, hvad Justitsraadinden svarede; men de to dernede havde allerede fjernet sig igen. Muldrup var bleven hed over hele Kroppen; overvældet sank han tilbage i Puderne. Det var altsaa virkelig sandt, at denne halvgamle Amerikaner, denne Fyr, der gik omkring og saa' ud, som om han var Skilt for et Vaskeri, vovede at fri til Anna Louise, til hans lille, søde Anna Louise? Maaske han allerede havde gjort det! I gode Guder — hvis hun nu tog ham! Aa nej; det gjorde hun ikke, det var han sikker paa.

Ja — sikker var han nu for Resten ikke. For, var det egentlig saa urimeligt, om hun gjorde det? Og hvem veed, om hun ikke netop vilde blive lykkeligst ved det; det var jo noget helt andet, end hvad han, Muldrup, kunde byde hende. Og havde han i saa Tilfælde Ret til at prøve paa at hindre det?

Han saa' hende allerede i Tankerne drage af Sted med Amerikaneren — Rejsen over det store Vand! Nej, alligevel — den Tanke kunde han ikke udholde. Det bedste i Verden kunde han unde hende; men ikke det — ikke det. Nej, nej, det maatte ikke ske. Først skulde her da i hvert Fald staa en Kamp, saa fik vi se, hvem der sejrede. »Nej, Søren smække mig, om han faar Lov!« raabte han og slog den knyttede Haand i Sengekanten.

Men hvad skulde han gøre? Nu laa han her . . .

Han maatte for enhver Pris se at komme til at tale med hende. Ja, det maatte vel kunne lade sig gøre. Maaske igennem Justitsraadinden. — —

Fru Helgesen sad næste Formiddag oppe ved sit Vindue og strikkede. Hun var alene; Anna Louise var taget til Byen, da hendes Ferie nu var forbi. Saa blev der banket paa Døren, og Kleopatra traadte ind. Den ellers saa blege Ungmø mødte i Dag med et Myggestik paa hver Kind, hvad der gav hendes Ansigt et usædvanligt fyldigt og blomstrende Udseende.

»Konsul Smith spørger, om han kan komme til at tale med Fruen?«

»Med mig?« spurgte Fru Helgesen forundret. »Jo, han kan godt komme.«

Konsulen kom. Han begyndte med at gøre Undskyldninger, fordi han forstyrrede; men da han stod i Begreb med at foretage en Forretningsrejse til Sverrig og Norge, var det hans Pligt først at forebringe et Ærinde, som han ved sin Afrejse fra Amerika havde paataget sig. Han havde udskudt det noget længe; det var ham, oprigtig talt, ikke helt behageligt . . . desuden havde han allerede en Gang tidligere gjort Forsøg paa at komme til at tale med Fruen — —

Fru Helgesen saa' paa ham med et sky Blik. Om Konsulen ikke vilde tage Plads.

Konsul Smith satte sig. »Ja, Fru Helgesen,« vedblev han, idet han sad og drejede en Diamantring om sin smalle, hvide Lillefinger, »jeg har en Hilsen at overbringe Dem. Fra — Deres Mand.«

Den gamle Dame greb om sin Stok og fo'r i Vejret med et Ryk. »Fra — min Mand?« gentog hun, ikke sikker paa at have hørt rigtig.

Konsulen nikkede. »Ja, Frue — fra Deres Mand.«

Saa blev Fru Helgesen ligbleg og sank sammen i sin Stol.

»Han lever altsaa?« stammede hun og krammede Strikketøjet sammen i sin skælvende Haand.

»Well — han lever. Han har i de sidste tre Aar haft Ansættelse i min Forretning. Jeg har kendt Mr. Helgesen i næsten tyve Aar, saa jeg er, som Fruen kan forstaa, ganske godt inde i Sagerne. Mr. Helgesen begyndte sin Løbebane i Amerika paa det samme Kontor, hvor jeg som ungt Menneske var ansat. Han blev der imidlertid kun et Par Aar; saa var det, han grundede sin egen Forretning. Efter Skilsmissen giftede han sig, som De veed, Penge til. For fem Aar siden døde hans Hustru; men da var det allerede gaaet tilbage for ham.«

Fru Helgesen saa' ud, som om hun var ved at falde i Afmagt. Men et Øjeblik efter rettede hun sig atter i Vejret; hun greb sit Lommetørklæde og tørrede et Par Taarer af sine furede Kinder. Saa nikkede hun til Tegn paa, at Konsulen kunde gaa videre.

»Efter at have mistet Resten af sin Formue kom han til mig. Det er nu tre Aar siden. Han havde i Aarenes Løb vedvarende staaet i Forbindelse med vor Forretning; well — jeg tog ham an og har for

Resten aldrig haft Grund til at angre det. De veed jo, hvordan han var — en lidt svag Karakter, men havde mange gode Sider. Og nu er det det, Fru Helgesen: han har i den lange Tid ikke glemt, at han havde gjort stor Uret ved at svigte Dem, sin første Hustru. Og heller ikke, at han havde en Datter herhjemme, som han længes mere efter at gense for hver Dag, der gaar. Han bad mig sige Dem, at han vilde være lykkelig ved Tanken om, at De kunde tilgive ham, og at det vilde være den skønneste Dag i hans Liv, den Dag han kunde byde Dem og Deres Datter velkommen derovre. Ganske vist er hans Kaar i Øjeblikket forholdsvis beskedne; men j e g tør garantere Dem og Deres Frøken Datter — —«

»Jeg — skulde vende tilbage til h a m!« udbrød Fru Helgesen med harmdirrende Stemme. »Veed De, Hr. Konsul Smith, hvad det vil sige, at være bleven forsmaaet, at være bleven forladt og forglemt i tyve Aar? Nej, aldrig skal det ske — a l d r i g!«

Konsulen trak paa Skuldrene.

»Jeg forlanger naturligvis ikke Deres og Deres Frøken Datters endelige Svar straks. Selvfølgelig ikke. Men jeg vil bede Dem overtænke dette Forslag. Deres Datter har jeg lært at kende og skatte i den Tid, jeg har opholdt mig her, og jeg maa udtrykkelig betone, at jeg gør Mr. Helgesens Forslag til mit. Hvis det skulde vise sig, at Frøken Anna Louise maatte bifalde dette, vilde det ogsaa være m i g en stor Glæde.«

»Hr. Konsul Smith,« sagde den gamle Dame og rejste sig med Besvær. »Jeg haaber, at De ikke har omtalt noget af dette for Anna Louise?«

»Endnu ikke, Frue.«

»Saa er det godt. De skal vide, at min Datter tror, at hendes Fader er død for tyve Aar siden.

Selv har jeg jo i mange Aar ikke vidst, om han var levende eller død — han lod jo aldrig høre fra sig — og den Dag, da jeg indvilgede i Skilsmissen, har jeg for hende betegnet som hans Dødsdag. De maa derfor love mig, heller ikke i Fremtiden at nævne et Ord til hende om det, De her har betroet mig. Lover De mig det?«

Konsulen betænkte sig et Øjeblik. »Well; det lover jeg — indtil videre. Men jeg forstaar ikke, hvorledes De har kunnet holde det virkelige Forhold skjult for Deres Datter. Mr. Helgesen maa dog have sendt Dem Penge —«

»I de første tre Aar, ja. Dengang sendte han mig 800 Kroner om Aaret. Men da han ønskede Skilsmisse, raadede man mig til at forlange en bestemt Sum — tredive Tusind Kroner — udbetalt. Af Renterne af disse Penge har min Datter og jeg levet, og fra den Dag at regne har min Mand været død for mig og for hende. Og saaledes, Hr. Konsul Smith, vil det vedblive at være herefter.«

»De mener altsaa ikke foreløbig at kunne gaa ind paa vort Forslag?«

»Aldrig, Hr. Konsul! Hvad De der forlanger, kan og vil jeg ikke gaa ind paa. Det maa blive, som det er,« svarede Fru Helgesen med mere Kraft, end man skulde have tiltroet den gamle, svage Kone. »De har lovet mig at holde Anna Louise udenfor dette. Og naar De nu rejser bort, kunde De saa ikke . . . vilde De saa ikke — lade være at komme igen?«

»Det første kan jeg love, som sagt indtil videre,« svarede Konsulen, idet han rejste sig. »Det sidste derimod ikke. Heri maa jeg have min frie Vilje. Om tre eller fire Uger skal jeg have den Ære at hilse

paa Dem og Deres Frøken Datter igen; indtil da, Frue — lev vel!«

Dermed bukkede han og gik. Den gamle Dame sank sammen i sin Stol og dækkede hulkende sit Ansigt med Hænderne. Mindet om tyve lange Aars Sorg og Forsmædelse havde overvældet hende.

Den følgende Formiddag var den længste, Muldrup i sit Liv havde tilbragt. Justitsraadinden havde lovet, at hun og Frøken Helgesen om Eftermiddagen vilde komme ind at se til ham. Med en Utaalmodighed som et Barns, der tæller Timerne til Juleaften, laa han og ventede paa, at Klokken skulde blive seks. Han havde gjort et Toilette, saa omhyggeligt som overhovedet muligt under disse Forhold, og de sidste to Timer tilbragte han med Uhret i Haanden.

Endelig blev der banket paa Døren, og Justitsraadinden traadte ind, fulgt af Anna Louise, der bar en Buket dejlige Roser, som hun med et Par venlige Ord overrakte ham. Han greb hendes Haand, og det ængsteligt spørgende Blik, hvormed han havde mødt hendes, veg for et lykkeligt Smil.

»Ja, vi bliver kun et Øjeblik, for De har vist slet ikke godt af at snakke med os,« sagde Justitsraadinden, idet Damerne tog Plads paa de eneste to Stole, der var. »Men vi maatte da se, hvordan De havde det.«

»Aa ja, De kan tro, vi har været angest for, hvordan det gik Dem,« sagde Anna Louise, og der var noget af en Moders Ømhed, den, der er enhver Kvinde medfødt, i det Blik, hvormed hun betragtede den

unge Mand. »Hvor kunde det ogsaa falde det skrækkelige Menneske ind, at bære sig saadan ad!«

»Hr. Skov mener De? Aa jeg er ham ligefrem taknemmelig. Det er jo ham, jeg kan takke for den Glæde, De skaffer mig med Deres Besøg — og for dem der,« smilede Muldrup og pegede paa Roserne.

»Ja det var en fæl Drengestreg af ham,« sagde Justitsraadinden. »Men det er kønt af Dem, at De tager det paa den Maade. Man skal jo aldrig bære Nag; det lønner sig ikke. — Naa, vi kan hilse Dem fra Amerikaneren; han rejste nu.«

»Konsul Smith? Er han rejst?« spurgte Muldrup overrasket og saa' om til Anna Louise. Men da denne ikke lod til at være videre optaget af denne Begivenhed, drog han uvilkaarlig et Lettelsens Suk og saa' om mulig endnu mere oplivet ud.

»Men han kommer igen om nogle Uger,« tilføjede Justitsraadinden og saa' vist paa den unge Mand. Det var aabenbart, at denne Meddelelse ikke var ham slet saa behagelig som den foregaaende.

»Han lader til at have fundet meget Behag i dette Sted,« sagde han i en lidt spydig Tone, hvortil Justitsraadinden svarede, at her jo ogsaa var meget rart. Saa blev der en lille Pause, som Muldrup omsider brød ved at spørge til Fru Helgesen.

»Moder har desværre igen en af sine triste Perioder«, sagde Anna Louise og saa' bekymret ud. »Og jeg, som troede, at Landluften skulde gøre hende saa godt.«

»Saa maa De være rigtig god imod hende; saa bliver hun nok glad igen,« nikkede Muldrup.

Lidt efter brød Justitsraadinden op og ønskede den unge Mand snarlig Helbredelse. Han takkede hende i den hjerteligste Tone, og da Anna Louise nu rakte ham Haanden til Afsked, trykkede han den

saa varmt og saa' paa hende med et saa taknemmeligt og lyksaligt Blik, at den unge Pige blev rød af Bevægelse. I Døren vendte hun sig endnu engang og nikkede.

Da de var gaaet, lagde Muldrup sig tilbage i Puderne og saa' paa sine Roser med et henrykt Smil. Fra Roserne gled Blikket ud over Haven — han syntes, at Solen skinnede dobbelt saa kønt derude som nogen Sinde.

— — Der var gaaet en Uge. Patienten sad nu ude i en af Havestolene ved Siden af Justitsraadinden, der havde slaaet sig ned hos ham med sit Hækletøj. Med hemmelig Glæde havde hun set, hvorledes Forholdet mellem hendes to Solskinsbørn daglig blev mere og mere fortroligt. Og samtidig var der kommen en Glans over de to Unges Aasyn, som hun ikke tog fejl af.

»Sig mig nu engang — hvor gammel er De egentlig?« spurgte hun. Det lød, som om hun havde i Sinde at holde et rigtigt Forhør.

»27 Aar og ikke tidligere funden straffet,« svarede Muldrup og tog militarisk til Hatten.

»Naa. Og hvornaar venter De at kunne faa et Apotek?«

»Tja — hvis jeg er meget heldig, kan jeg maaske, naar jeg bliver halvtreds, opnaa et lille Landapotek. Saadan et ganske lille bitte et,« sagde han og viste med Haanden en halv Alen fra Jorden.

»Hum. Ja, saa maa De altsaa slaa d e t af Hovedet. De maa tage fat paa noget andet,« vedblev hun i en afgørende Tone.

»Noget andet? Ja — hvad skulde d e t være?«

»Det maa De virkelig selv vide. De maa være energisk, min gode Mand. Søg Dem en Stilling, som De kan tænke Dem til at blive til noget paa. Og

kan De ikke tilstrækkeligt, maa De se at lære noget mere. En virkelig dygtig Mand vil der altid være Brug for. Rejs ud og lær noget.«

»Rejse? Ja det har jeg jo nok tænkt paa tidligere. Men nu —«

»Men nu ?Nu har De tabt Lysten?«

»Næ — det vil jeg just ikke sige; men —«

»Ja, jeg forstaar Dem jo nok; men det kan nu ikke nytte noget. Rejs De kun trygt; der er ikke noget at være bange for.«

»Hvorledes »bange« mener Justitsraadinden?«

»De er tungnem i Dag. Jeg troede ellers, vi forstod hinanden.«

»Ja, Gud velsigne Dem, det gør vi saamænd ogsaa. Men . . . han kommer jo igen, denne Amerikaner?«

»Saa lad ham komme! Er det Dem eller ham, der er et Solskinsbarn? Var det maaske ikke Dem, der fandt Flyve-Rønnen?«

»Ja, hvad den angaar, Frue, skylder jeg rigtignok Sandheden at tilstaa — —«

Justitsraadinden klappede sin unge Ven paa Armen. »Vær De bare rolig; hun tager ham saamænd ikke. — Hys!«

Muldrup saa' til Siden. Det var Anna Louise, der sprang af Cyklen inde i Ælmegangen. Han viftede til hende med Haanden og sad derpaa nogen Tid og saa' ud for sig med et lykkeligt Smil, indtil han med eet hævede Hovedet og nikkede langsomt.

Han saa' ud, som om han havde taget en stor Beslutning.

— Et Kvarter senere holdt Direktøren sit Indtog, stærkt transpirerende og med Hatten i Haanden, medens Hektor dansede en vild Indianerdans af Glæde foran ham.

»Naa her sidder De ? Død og Pine, De ser jo ud

som Oluf Hunger efter en bedre Middag!« pustede han og standsede.

»Og De, Hr. Direktør, ligner Harald Haarfager efter Brugen af kun tre Flasker af Frøken Sørensens ufejlbarlige Haarfjernelsesmiddel.«

»Ja — mange ere de Kaldede, men flere ere de Skaldede. De skulde ellers ikke sidde der og gøre Nar ad Folk, men hellere tage Dem noget nyttigt for.«

»Det er lige akkurat det, jeg har i Sinde,« nikkede Muldrup.

Samme Eftermiddag skrev han til Byen efter »Kemien i dens praktiske Anvendelse«. Tre tykke Bind.

* * *

Den følgende Morgen Klokken syv vaagnede Anna Louise ved Følelsen af, at Nogen stod ved hendes Seng. Da hun slog Øjnene op, saa' hun Moderen i Færd med at gøre Toilette.

»Er du oppe, Moder? Allerede? Men Klokken er jo ikke saa mange. Hvor kan det være?«

»Jeg tager til Byen,« kom det tonløst. Hun stod og lod med skælvende Hænder Kammen glide gennem sit tynde Haar. Hendes Ansigt var askegraat.

»Gør du? Til Byen? Men hvorfor dog?«

»Vi er ruinerede. Jeg har drømt det.«

Den unge Pige fo'r i Vejret. »Hvad siger du? Hvad er det, du har drømt?« spurgte Anna Louise og stirrede hende ind i Ansigtet.

»Jeg drømte, at jeg var inde hos Vekselllereren. Skurken har bedraget mig; han har svindlet mine Penge bort. Jeg saa' ham lukke sit Pengeskab op . . . det var tomt. Og det er saaledes, skal du se.«

»Hvor kan du dog tro paa slige Drømme, Moder. Du kan tro, der er ikke noget i Vejen,« trøstede hun, skønt hun hemmelig skælvede for, at det skulde være sandt.

Fru Helgesen svarede ikke. Hendes Ansigt var stivnet og dødt; det mindede om et Uhr, der staar.

Saa skyndte Anna Louise sig op. Der blev næsten ikke vekslet et Ord imellem dem, før de var paa Vej til Jærnbanen.

— To Timer senere stod de i Vekselerer Elbæks Kontor. Der sad en ældre Fuldmægtig ved Pulten og skrev.

»Maa jeg tale med Hr. Elbæk,« sagde Fru Helgesen, der havde ondt ved at faa Vejret. I det samme gled hendes Blik hen til Pengeskabet. Det stod aabent — — tomt. Anna Louises Blik fulgte Moderens. Hun blegnede.

Fuldmægtigen lod sig glide ned fra sin Stol. »Hr. Elbæk er — ikke til Stede,« svarede han med et sky Blik paa de to Kvinder.

»Det er det samme. Jeg er Fru Helgesen — jeg ønsker mine Papirer tilbage,« sagde den gamle Kone. Hun stod henne ved Skranken, støttet til sin Stok.

»Deres Papirer, Frue? Ja — jeg beklager meget, det — gør mig ondt, Frue, men . . . Hr. Elbæk har i Gaar standset sine Betalinger.«

Anna Louise havde grebet en Stol og skød den hen under Moderen, som sank ned i den med et halvkvalt Skrig.

»Jeg maa derfor bede Fruen henvende sig —«

»Mine Papirer, giv mig mine Papirer!« skreg Fru Helgesen og hamrede Stokken med en Række hurtige Slag mod Gulvet.

»Jeg kan desværre ikke, Frue — det er umuligt —«

»Jeg vil have mine Papirer, hører De, Mand — hvor er de?«

Fuldmægtigen trak paa Skuldrene og rystede med en fortvivlet Mine paa Hovedet. Saa pegede han paa det tomme Skab. »Ja, hvor er de? Det er en Ulykke, der har ramt os, Frue; men som sagt —«

»Skurke — Kæltringer — Tyvepak!« raabte Fru Helgesen, ude af sig selv, og truede ad Manden med sin Krykkestok, medens Taarerne løb ned ad hendes Kinder. Anna Louise bøjede sig ned over hende og holdt hendes spinkle, rystende Legeme omsluttet af sine Arme.

Den gamle Fuldmægtig vendte sig fra dem og gik hen til Vinduet. Han stod med bøjet Hoved og vred sine Hænder, saa man kunde høre dem knage.

»Skaffer De mig saa mine Papirer, eller jeg gaar til Politiet,« raabte Fru Helgesen med Opbydelse af sine sidste Kræfter. »Tror I, at I ustraffet kan bedrage mig stakkels, svage Kone for alt, hvad jeg ejer?«

Fuldmægtigen vendte sig atter mod Damerne, bredte sine to tomme Hænder ud og rystede atter paa sit graa Hoved. »Her er desværre ikke noget at gøre,« svarede han med fugtige Øjne. »De maa henvende Dem til vor Sagfører.« Han opgav Adressen paa en Mand i Skindergade.

Fru Helgesen rejste sig vaklende, med Haanden for Øjnene, og lod sig lede mod Døren af sin Datter.

Nede paa Gaden fik Anna Louise raabt en Droske an, og de to Damer kørte nu, ikke til Skindergade, men til en Sagfører, hvem Fru Helgesen havde hørt omtale som en særdeles dygtig og retskaffen Mand.

Ogsaa han — en midaldrende, alvorlig udseende Herre med et langt, lyst Skæg — rystede paa Hovedet, da Fru Helgesen havde forelagt ham Sagen,

og han havde gennemset de Kvitteringer, hun havde medbragt. Det var nok desværre en meget tvivlsom Affære. Elbæk havde, saa vidt han havde erfaret, altid haft Ord for at være en meget uduelig Forretningsmand; blandt sine Kolleger regnedes han vist heller ikke for at være rigtig Vekselllerer. Han havde længe spekuleret vildt og var nu, efter hvad der sagdes, i Bund og Grund ruineret. Saa Sagføreren var meget bange for, at Pengene var uigenkaldeligt tabte.

»Jamen hvor er det muligt!« udbrød Fru Helgesen grædende. »Papirerne er jo dog mine — Herregud, er der da ingen Lov og Ret i Landet?«

Sagføreren trak beklagende paa Skuldrene.

»De er jo naturligvis Deres, det er rigtigt. Og jeg mener i Virkeligheden ogsaa, at Historien er kriminel. Selvfølgelig er Papirerne kun leveret Elbæk som Haandpant — det har naturligvis aldrig været Fruens Mening, at han skulde have Lov at gøre med dem, ganske hvad han vilde. Men desværre« — han vendte Kvitteringerne om og viste paa nogle trykte Linier paa Bagsiden af dem, »forbeholder han sig Ret her til at disponere over de ham betroede Effekter efter eget Skøn. Det er Fruen altsaa af Ukyndighed gaaet ind paa, og derfor — —« ja, han var virkelig bange for, at det vilde blive en meget vanskelig Historie.

Han foldede Kvitteringerne sammen og lagde dem fra sig paa Skrivebordet. Mulig vilde — hvis der overhovedet var noget som helst at faa — en Henvendelse til Politidirektøren kunne gøre Nytte; han skulde nu se, hvad han kunde gøre.

Ved denne Meddelelse faldt Fru Helgesen fuldstændig sammen. Syg af Sorg kørte hun tilbage til Toget, ledsaget af Anna Louise. »Dette overlever jeg ikke,« stønnede hun og faldt tilbage i Vogn-

hjørnet, med Lommetørklædet for Øjnene. »Nej, nej, jeg overlever det ikke. Og hvad skal der blive af dig, naar jeg er død? Saa fattige som vi er nu — fattige og ulykkelige! Du maa jo sælge de fleste af vore Møbler for at kunne dække min Begravelse. Og saa i Fremtiden? Hvem der nu havde dig godt forsørget!«

»Tal ikke om at dø, Moder; jeg tror nu, at Vorherre hjælper os nok. Det kunde jo dog være, at Sagføreren kunde gøre noget for os. Vi kommer nok ud over det, skal du se,« trøstede hun, »og jeg skal nok pleje og passe dig, saa du bliver rask igen.«

Og i Takt med Vognhjulenes Rullen arbejdede en Versrhytme sig frem i hendes Hoved:

Da grib det første Solstrejf, Gud dig sender —

Aa ja, gid — gid han vilde sende det snart!

Tre Dage senere. Muldrup var ude paa sin første Spadseretur efter sin Sygdom. Han havde taget Vejen igennem Skoven og gik nu langs med den forstbotaniske Have nede ved Jernbanestationen. Han gik og tænkte paa, hvor underlig stille der var derhjemme i Pensionatet i disse Dage; der blev virkelig viist Fru Helgesen og hendes Datter megen Deltagelse. Ogsaa han var naturligvis ked af det paa deres Vegne, og han forstod, at selv om det ikke gik slet saa galt, som man frygtede for, selv om der kunde reddes n o g e t for dem, vilde de to Damers Stilling for Eftertiden blive vanskelig nok. Men saa kom han med eet i Tanker om, at h a n jo egentlig godt kunde hjælpe dem lidt — hvis de da selv vilde! Fem hundrede Kroner var ganske vist ikke nogen større Sum; men selv havde han jo i Øjeblikket egentlig ingen Brug for dem, medens de maaske for Anna Louise og hendes Moder kunde være til stor Nytte. Hvis nu bare . . . jo, han tænkte nok, han vilde kunne overtale dem til at modtage Pengene — som rentefrit Laan, naturligvis. Saa snart han bare kunde faa Anna Louise i Tale, vilde han saa hensynsfuldt som mulig foreslaa hende det.

Sikken et dumt Bæst, han havde været, at han ikke havde tænkt paa det i Middags, da han talte

med hende! Hun havde for Resten set saa alvorlig ud, det lille Skind, trods sine umaadelig tapre Forsøg paa at synes ved godt Mod; men naturligvis — det er jo ingen Sag at være Solskinsbarn i de gode Tider . . .

Han gik og blev helt glad ved sin gode Idé og huggede med sin Stok til Nælderne, der stod og knejsede langs med Hegnet, ligesom om han vilde vise, hvorledes han agtede at rydde alle Vanskeligheder af Vejen.

Men et Øjeblik efter blev han igen urolig. Det var Tanken om, at Konsul Smith om nogle Dage ventedes tilbage. Sæt nu, at Anna Louise for at frelse sin Moder og sig selv fra Fattigdom nu vilde slaa til, naar Amerikaneren meldte sig som Frier!

Pludselig gav det et Ryk i ham. Han fo'r sammen, opskræmt ved Lyden af et Skud lige i hans umiddelbare Nærhed. Det lød, som om det ikke var mere end en Alen fra ham, saa det maatte være kommen inde fra den anden Side af Tjørnehækken. Han standsede. Hvem mon det var, der gik og skød derinde? Aa, det var vel ikke noget af Betydning. Ja, for det skulde da vel ikke være . . . ?

Et Sekund stod han raadvild. Skulde han gaa videre og lade, som om det ikke kom ham ved, eller — —

Men i næste Øjeblik havde han taget sin Beslutning. Han løb, alt hvad han kunde, hen til Indgangen, masede lidt med Laagen, som ikke straks vilde gaa op, fordi Laaseværket var noget rustent, og ilede saa ned ad den Gang, hvorfra han formodede, at Skuddet var kommet. Han saa' sig om til alle Sider — der var intet at opdage. Besynderligt — skulde han have taget fejl af Retningen?

Han var lige ved at dreje om ad en anden Gang,

da han i det samme til sin store Bestyrtelse saa' Benene af et Menneske, der laa paa Jorden, inde mellem Buskene. Han standsede og bukkede sig ned, idet han bredte Buskene til Side — og fo'r tilbage med et Ryk. Der laa en Mand udstrakt paa Jorden, med Hovedet støttet mod Tjørnehækken. I sin højre Haand holdt han en Revolver fastknuget, og i den højre Tinding var et lille, rundt, sort Hul, hvoraf et Par Draaber Blod var piblet ud. Manden rørte sig ikke — han saa' ud til at være død.

Uhyggelig til Mode betragtede Muldrup den Dødes gulblege Ansigt, hvorfra et Par brustne Øjne stirrede ham i Møde. Han kunde ikke udholde Synet og lod Buskene svippe tilbage.

Hvad nu? Han kunde dog ikke forsvare at lade Mennesket ligge. Nej, det var vist hans Pligt at skaffe sig Vished, om han virkelig var død. Han vilde just for anden Gang bane sig Vej gennem Buskene, da han til sin store Lettelse hørte Nogen komme løbende ned ad Gangen. Det saa' ud til at være en Opsynsmand eller Skovbetjent.

»Hvad var det? Jeg syntes, jeg hørte Skud?« raabte Manden, endnu i nogen Afstand.

»Ja.« Muldrup pegede ind mellem Buskene.

»Satan ogsaa!« udbrød Manden og kløede sig ærgerlig i Nakken. »Er han død?«

»Jeg tror det.«

Manden borede sig ind igennem Buskadset.

»Ja — han er nok færdig.« Han stod et Øjeblik og stirrede paa den Døde, med Hænderne i Siderne. Saa gav han sig til at lytte, rejste sig paa Tæerne og kiggede op over Hækken. »Aa, Christensen — kunde De ikke komme lidt herind, hvad?«

Det var en Jærnbaneportør, der kom fra Sta-

tionen med en firkantet Blikæske i Haanden. Han kom ind i Haven. »Jeg syntes, I skød herinde?«

»Ja, det var ham her.« Portøren blev sat ind i Situationen. »Hvis Herren vilde være saa venlig at hente Politibetjenten — han er vist omme i Alléen. Saa kunde Christensen og jeg blive her imens.«

Saa løb Muldrup efter Betjenten og var ogsaa saa heldig at finde ham.

— — Næste Morgen stod det allerede i Bladene, at Vekselerer Elbæk, der for et Par Dage siden havde standset sine Betalinger, i Aftes havde skudt sig i Charlottenlund.

Fru Helgesens lille Formue var uhjælpelig tabt.

Efter den sidste voldsomme Sindsbevægelse maatte Fru Helgesen holde Sengen. Anna Louise var kommen hjem fra Kontoret og sad nu paa Kanten af Moderens Seng med hendes Haand mellem begge sine.

»Ja, lille Moder,« sagde hun stille, »det var jo et frygteligt Slag for os. Men det nytter jo ikke at klynke og græde. Sket er sket, og saa er der jo ikke andet for, end at vi maa tage Kampen op og se at gøre os Livet saa udholdeligt som muligt. Jeg skal nok arbejde for os bægge, det veed du jo nok, at jeg gerne vil; og saa kommer vi vel nok Verden igennem uden de Penge. Jeg har i Dag faaet Lov til at tage to Timer til paa Kontoret og faar ogsaa nok noget Hjemmearbejde; det har de lovet mig derinde, saa det gaar nok. Men her kan vi jo ikke blive længere; jeg har talt med Fru Nielsen, og hun siger, at hun kan faa lejet Værelset ud fra paa Søndag. Saa vi kommer til at flytte ind een af de første Dage, Moder.«

»Og Lejligheden inde i Byen kan vi jo heller ikke beholde,« klynkede Fru Helgesen.

»Nej, det kan vi jo ikke, Moder. Men naturligvis kan vi jo ogsaa klare os med to Værelser.«

Fru Helgesen sukkede. Hun laa stille nogen Tid,

saa vendte hun sig halvt om mod Datteren. »Sig mig — han, Amerikaneren, han vil jo gifte sig med dig, ikke sandt?«

Anna Louise blev rød. »Det veed jeg ikke noget af.«

»Jamen j e g veed det. For han har været her hos mig en Formiddag, da du ikke var hjemme. Jeg har tænkt over det — jeg tror, det er bedst, du tager ham.«

»Men hvad mener du, Moder? Skulde jeg rejse fra dig? Nu, efter dette?«

»Ja. Det — bliver alligevel det bedste. Saa bliver du rig og kunde maaske støtte mig lidt — med Penge, mener jeg — i den korte Tid, jeg har tilbage. Det bliver ikke saa længe, du.«

»Nej, Moder,« svarede Anna Louise bestemt. »Vi maa blive sammen. — — Har han da ligefrem sagt til dig, at . . .«

Fru Helgesen vendte sig igen om paa Ryggen og lagde Hovedet tilbage paa Puden. Saa lukkede hun Øjnene.

»Nu skal jeg fortælle dig noget, Anna Louise,« sagde hun langsomt og øjensynlig med Overvindelse, »noget, jeg havde tænkt mig skulde være en Hemmelighed, som jeg skulde taget med mig i Graven. Du veed, at din Fader for et Par og tyve Aar siden rejste til Amerika og lod os to blive tilbage. Da han havde været der i tre Aar, gik han hen og forelskede sig i en rig Amerikanerinde.«

»Hvad siger du, Moder!«

»— Og foreslog mig, at jeg skulde lade mig skille fra ham.«

»Skille?« udbrød Anna Louise bestyrtet. »Det gjorde du ikke, vel?«

»Nej. Ikke straks. Jeg v i l d e ikke, for jeg var

oprørt over hans Troløshed, og jeg holdt ikke af — ogsaa for din Skyld — at gaa omkring og være fraskilt Kone. Dengang var det en Skam, forstaar du. Jeg satte mig imod det. Men efter et Aars Forløb forestillede min Sagfører mig, at din Fader maaske vilde ophøre at sende mig Penge, og raadede mig derfor til at gaa ind paa hans Forslag, imod at han udbetalte mig den Sum, som . . . som vi nu har mistet. De Penge, som nu snart skulde være dine.«

»Stakkels lille Moder! Og jeg, som troede, du først havde arvet dem ved hans Død!«

Fru Helgesen slog Øjnene op og fæstede dem stift paa sin Datter.

»Anna Louise! Din Fader er — ikke — død. Det var det, Konsul Smith kom for at fortælle mig.«

Den unge Pige sprang op med et Skrig. »Ikke død? Er det muligt? Min Fader lever endnu?«

»Ja. Han lever. Han giftede sig med hende. Men han fik ingen Glæde af sit Ægteskab; nej, jeg vidste det jo nok, der kunde ikke komme Glæde af det. Saadan som de har pint mig . . . ja, pint mig!« stønnede den gamle Kone og hævede den knyttede Haand mod Væggen.

»Stakkels, stakkels lille Moder!« udbrød Anna Louise og kastede sig om hendes Hals.

»Men nu er han fattig — det er Straffen! Maaske ligesaa fattig som jeg. Og hans Kone er død —«

Fru Helgesen bed Munden sammen, med dette forpinte Udtryk, som Anna Louise kendte saa godt.

»Og nu længes han efter sin Datter,« vedblev hun i en haanlig Tone. »Hører du det, min Pige — nu længes din Fader efter dig. Og derfor har han nu sendt sin Ven, Konsulen, herover. Han vil gifte sig med dig og tage dig med hjem til ham.«

»Nej Moder, nej det kan jeg ikke. Jeg forlader dig ikke. Stakkels lille Moder, kan du tilgive mig, at jeg undertiden har været styg imod dig — jeg vidste jo ikke, hvormeget du har maattet gaa igennem. Nej, jeg rejser ikke fra dig.«

»Jaja, Anna Louise, nu kan du jo tænke over det. Lad det da blive saaledes, som Vorherre vil have det.«

* * *

Næste Morgen ved Otte-Tiden sad Muldrup allerede nede i Lindelysthuset og studerede flittig i sit Værk over praktisk Kemi. Saa lød der lette Trin i Gruset; han kendte dem straks og sprang op.

»Godmorgen, kære Frøken. Alt saa tidlig? Skal De til Byen?«

»Ja. Jeg skal med Toget.«

»Med Toget? Har De ikke Cyklen herude?«

Anna Louise smilte svagt. »Jeg har ingen Cykle mere.«

»Hvordan? De har solgt den?«

Hun nikkede.

»Herregud,« sagde han bedrøvet og saa' paa hende med inderlig Medfølelse. »Det er nok slemt for Dem, dette her. Maa jeg følge Dem et Stykke?«

»Tak — hvis De har Lyst. Ja — nu er de forbi, de glade Dage herude. I Morgen flytter vi ind.«

Muldrup standsede forskrækket. »Det er ikke muligt?«

»Det er nødvendigt.«

»Og i Morgen begynder jeg igen paa Apoteket! Det var rigtignok meget uheldigt. Saa er jeg her jo ikke engang, naar De rejser.« Han gik og grundede lidt; saa begyndte han:

»Hør nu, Frøken Helgesen — der er noget, jeg vilde bede Dem om. De veed, jeg har de Penge liggende, som jeg ingen Brug har for, og saa tænkte jeg . . . jeg vilde bede Dem, om det ikke var muligt, at De . . . modtog dem som Laan — ja, rentefrit, naturligvis.«

Anna Louise standsede og greb hans Haand. Hun havde Taarer i Øjnene. »Tusind Tak, kære, gode Hr. Muldrup, hvor det er kønt af Dem; men det kan jeg virkelig ikke tage imod.«

»Aa jo, det kan De godt. De trænger jo til dem, ikke sandt? De kan jo give mig dem igen, engang naar De synes, De kan undvære dem. Det haster slet ikke.«

»Jeg skal aldrig glemme det Venskab, De har vist mig — Moder og mig; og jeg er Dem meget taknemmelig derfor. Men jeg kan ikke gøre Brug af Deres elskværdige Tilbud. Endnu engang Tak.«

»Jamen . . .« Han vedblev længe at trænge paa; men Anna Louise var standhaftig. Det var virkelig slet ikke nødvendigt. »Saa taler vi ikke mere om d e t.«

De gik ind gennem Skoven, ad Stien langs Jærnbanen. Der var saa sollyst, saa morgenfriskt derinde, og under Hylden, der prangede i fuldeste Flor, stod Duften tæt og stærk. Jo nærmere de kom Stationen, desto mere beklemt følte Muldrup sig.

»Naar De nu er rejst, Frøken Helgesen — ser jeg Dem saa aldrig mere?«

»Jo, jo — vi ses vel nok. De kunde da komme ud at besøge os en Gang.«

»Ja Tak, men — der er saa meget, der kan forandre sig,« sagde Muldrup og tænkte paa Amerikaneren. »De rejser dog vel ikke bort?« spurgte

han pludselig og greb hendes Haand, idet han saa' ængstelig paa hende.

»Nej, det gør jeg sikkert ikke.«

»Ja for — jeg holder saa uendelig meget af Dem, kære Frøken, kan slet ikke undvære Dem mere. Frøken Anna Louise, tror De ikke at . . .«

»Hvad vilde De have sagt?«

Muldrup trykkede hendes Haand stærkt. »Lille, søde Anna Louise!«

»Min kære, gode Ven,« svarede hun og saa' paa ham med vaade Øjne. Et langt, varmt Blik, der fik hans Hjerte til ligesom at vende sig opad. »Se saa — nu løber jeg helst det lille Stykke alene. Tak, fordi De fulgte mig, og rigtig mange Tak for alt godt. Farvel!«

Hun skyndte sig af Sted. Han fulgte langsomt efter og tog ikke Øjnene fra hende, før han havde set hende smutte ind i en tredie Klasses Damekupé.

* * *

Hele Pensionatet, med Undtagelse af Muldrup og Direktøren, der var i Byen, fulgte Fru Helgesen og hendes Datter til Vogns. Det var altid en lille Begivenhed, naar Nogen forlod Pensionatet; men denne Afrejse, hvortil hver Enkelt kendte den sørgelige Aarsag, fremkaldte den oprigtigste Deltagelse. Alle Damerne havde Taarer i Øjnene, Oda og Charlotte tudbrølede, og Karup — det eneste Mandfolk, der var til Stede — stod og trippede, helt ulykkelig, med den hvide Kasket i Haanden.

Anna Louise omfavnede Børnene, kyssede Justitsraadinden paa bægge Kinder og tog en hjertelig Afsked med de øvrige Tilstedeværende. Fra Vognen sendte hun et sidste, bedrøvet Blik ud over Ha-

ven op til Verandaen, som laa næsten skjult af Vildvinens grønne Frodighed — aa, hvor gjorde det hende dog ondt at skulle forlade dette Sted, midt i al Sommerens Herlighed! Saa satte Vognen sig i Bevægelse; de sidste Hilsener veksledes — —

— »Du, Mutter,« hviskede Karup og trak sin Kone i Ærmet, idet de fulgtes ind bagefter de Øvrige. »Jeg er fanneme' bange, at jeg har lavet noget galt. For jeg sagde til Frøken Helgesen, at hvis hun ikke kunde nære sig andre Steder, og hvis det ellers skulde knibe for hende, saa skulde hun bare komme til os. Ja, det skulde jeg maaske ikke have sagt, for — hvis du nu ikke skulde synes om det . . .«

»Jo, hvorfor skulde du ikke det, Karup. Hun var jo saadan en sød Pige,« svarede Fru Karup og pudsede sin Næse.

Justitsraadinden vendte sig om imod dem. »Det var hun,« nikkede hun. »Rigtig et Solskinsbarn.«

Det var i de følgende Dage ligefrem en Overvindelse for Muldrup at tage hjem til Pensionatet, naar han var fri. Hvor han gik og stod, savnede han Anna Louise; det var ham hver Gang en ny Skuffelse, at han ikke skulde se hende derude. Han cyklede ensomme Ture og drømte at have hendes ranke Skikkelse ved sin Side; han savnede hende ved Bordet, hvor hun havde haft sin Plads ligeoverfor ham, og naar han de lune Sommeraftener stod ved det aabne Vindue i sit Værelse, grebes han af en hed, fortærende Længsel efter hende. Han var bleven helt alvorlig i Sindet i den senere Tid, pønsede kun paa, hvordan han skulde skabe sig en Stilling, som han kunde være bekendt at byde hende. Og en Dag kom han til Justitsraadinden og sagde, at han agtede at følge hendes Raad — han vilde rejse, se at blive til noget.

»Se, det var rigtigt. Ja, jeg vidste jo nok, det vilde give Dem Energi, det der. Naa, hvor agter De Dem saa hen?«

Han havde skrevet til en stor kemisk Fabrik nede i Dresden, hvorfra der averteredes om en Assistent. Han troede nok, at det maatte være Vejen. Hans Principal havde stillet sig særdeles elskværdig overfor Spørgsmaalet om at rejse i Utide; naa, der

var jo Nok, der vilde have hans Plads. Saa, hvis han fik Stillingen —

»— Mister vi en elskværdig Pensionær. Men naar det er Deres Fremtid om at gøre, ja saa rejs De i Guds Navn.«

— Tre Dage senere havde Muldrup Pladsen, at tiltræde første August.

Det maatte han ud at meddele Anna Louise; nu kunde han vel være bekendt at efterkomme hendes Opfordring til at se ud til dem. Han fandt Stedet ude i Blaagaardsgade og stod nu med bankende Hjerte udenfor en Dør, paa hvis Messingplade han læste Navnet: F. Helgesen. Han glædede sig til at se Anna Louise i hendes Hjem og forestillede sig Gensynet. Hun vilde naturligvis først spørge til sine Venner derude i Charlottenlund; han vilde aflægge en spøgende Beretning derudefra og saa tilsidst — det blev et stolt Øjeblik — fortælle hende, at han var bleven Assistent ved et Verdensfirma. Og saa —

Ja, saa begyndte han forfra igen med, at hun kom og lukkede op og modtog ham med et glad Overraskelses Udbrud. Han kunde ligefrem høre hende raabe: Næ — er det Dem, Hr. Muldrup!

Endelig ringede han. Han hørte den elektriske Klokkes Snerren i Entreeen; den gav Genlyd et Steds inde i Lejligheden.

Han ventede nogle Øjeblikke — der kom Ingen. Saa ringede han igen, lidt kraftigere. Heller ikke denne Gang kom der Nogen. Saa ringede han »langt«, flere Gange efter hinanden, og mellem hver Gang følte han sig mere og mere skuffet. Der var aabenbart Ingen hjemme. Noget slukøret listede han ned ad Trappen igen med Beslutningen om at komme igen en af de nærmeste Dage.

Men heller ikke da havde han mere Held med sig.

Han blev forstemt; der er altid noget nedslaaende i at gaa forgæves, og især hvis man venter at træffe En, som man længes meget efter at faa at se. Nu havde han kun tre Dage tilbage før sin Afrejse; den sidste Dag før denne vilde han se at træffe Anna Louise. Saa vilde det nok lykkes ham.

Han gik derud en Time efter hendes Kontortid; paa den Tid vilde hun sikkert være hjemme. — Nøjagtig det samme Resultat som de foregaaende Gange! Han blev virkelig bedrøvet. Saa skulde han altsaa tage bort uden at faa sagt hende Farvel, den søde, kære Pige! Han forstod det ikke. Hvor var hun dog?

Han købte en Buket smukke Roser og sendte den derud.

Næste Formiddag rejste han.

Fru Helgesen laa syg inde paa Kommunehospitalet.

Straks efter hendes Hjemkomst var hendes Tilstand bleven forværret, og Dagen efter havde Lægen erklæret, at hun uopholdelig maatte paa Hospitalet. Paa Anna Louises ængstelige Spørgsmaal, om han troede, hendes Moder snart kunde komme sig, havde han trukket paa Skuldrene: Vi maa jo haabe, at det i det mindste maa kunne give en Bedring. Hver Eftermiddag gik den unge Pige lige fra Kontoret derud og sad ved Moderens Seng. Fru Helgesen havde mange Smerter; men hun bar dem taalmodigere, end man skulde have ventet. Der var i det hele foregaaet en stor Forandring med hende i den sidste Tid; det var som om Tabet, hun havde lidt, havde gjort hende ydmygere, og som om hun havde foresat sig at vise Datteren al den Kærlighed, denne hidtil havde maattet savne. Anna Louise undrede sig hver Dag over den Ro, der var kommen over Moderen.

Men maaske var det Morfinen — —

En Dag i September kom Anna Louise og fortalte, at hun havde faaet Brev fra Amerika — fra Konsulen. Det var omadresseret fra Charlottenlund. Han skrev, at han ved et Telegram var bleven kaldt

hjem fra Norge; det havde derfor været ham umuligt at komme tilbage til Danmark, saaledes som han havde tænkt.

»Og hvad saa mere?«

»At han næste Aar vil komme herover igen. Og hvis jeg saa skulde være tilbøjelig til at knytte min Skæbne til hans —«

Fru Helgesen nikkede. »Hvad agter du saa at svare paa d e t, min Pige?«

»Ja — at jeg i hvert Tilfælde foreløbig ikke tænker paa at gifte mig. Andet kan jeg da ikke svare, vel?«

»Aa nej, det kan du vel ikke. Men jeg synes nu ikke, du helt skulde afvise ham; man kan jo aldrig vide . . .« Hun laa og grundede noget. Saa vendte hun sig igen til Datteren. »Og hvad skriver han saa om . . . om din Fader?«

»Ikke et Ord.«

»Naa. Nej, han lovede mig jo at tie. Han veed ikke, at jeg har fortalt dig . . . d e t.«

— Det var med en underlig Følelse, Anna Louise sendte Konsulen sit Svar. Hun følte, at hun her havde haft sit Livs Skæbne i sin Haand; nu havde hun kastet Tærningerne — brudt Broen af efter sig. Men ikke uden stor Ængstelse saa hun Fremtiden i Møde. Hvad vilde Moderens Hospitalsophold ikke koste! Sæt nu, det blev et langt Sygeleje, hvor skulde hun saa skaffe det fra, altsammen? Unægtelig — det saa ud til Graat i Graat, hvor hun end vendte sig. Men saa var det jo, hun skulde haabe paa det Solstrejf, Vorherre vilde sende hende. Mon hun nu ogsaa turde stole paa, at det kom?

— Hendes Haab blev ikke skuffet. En Dag, da Anna Louise kom ud paa Hospitalet, sad Justitsraadinden ved Moderens Seng.

»Nu har vi rigtig faaet snakket saa godt, Deres Moder og jeg,« smilede hun og trak den unge Pige hen til sig. »Og vi er blevne enige om, at naar vi bare er taalmodige, saa ordner det sig nok altsammen.«

»Det gør det sikkert,« nikkede Fru Helgesen og saa' fra Datteren til Justitsraadinden med et Blik, der baade var mildt og taknemmeligt.

»Jeg skal sige Dem, vi har lagt Planer op — om Dem. Og de gaar ud paa, at De flytter hjem til mig, indtil Deres Moder bliver rask. Hvis De da tror, De kan holde ud at bo hos saadan et gammelt Vrøvlehoved, som jeg.«

»Kære, gode Fru Justitsraadinde,« udbrød Anna Louise og omfavnede og takkede sin gamle Veninde med Taarer i Øjnene. Der var intet i Verden, hun hellere vilde.

Et Par Dage senere flyttede hun ind i sit nye Hjem, nede ved Vestre Boulevard.

— — Da hun en Aften kom hjem fra Hospitalet, lagde Justitsraadinden sin Avis fra sig og saa' op paa hende med sit venlige Smil. »Naa, hvordan gaar det saa i Dag?«

»Jo Tak, Gudskelov, nu gaar det bedre. Moder har sovet saa godt i Nat.«

»Naa, det var jo rart. Jeg har for Resten en Hilsen til dig — kan du gætte fra hvem?«

»Nej?« Anna Louise havde løst sin Hat af og stod med den i Haanden. Hun sendte sin nye »Tante« et forventningsfuldt spørgende Blik og opdagede straks efter et Brev, der laa oveni Justitsraadindens Sykurv.

»Saamænd fra din gode Ven, Muldrup! Han slider ordentlig i det paa sin Fabrik dernede, skriver han; arbejder fra Klokken seks om Morgenen til seks

om Aftenen, og saa gaar han derfra hen og lærer Bogholderi. Ja værs'god, du kan jo selv læse.«

Anna Louise skyndte sig at lægge Hat og Overstykke fra sig og greb Brevet, som hun gennemløb med et Smil. »Han har da i hvert Tilfælde ikke sat sit gode Humør til dernede.«

Og da hun kom til det Sted, hvor der stod om »Deres andet Solskinsbarn, den uforglemmelige Frøken Anna Louise, hvis Øjne der — efter Undertegnedes personlige Erfaring — heller ikke er Mage til udenfor Danmarks Grænser —« aandede hun hurtigere, medens hendes Kinder, der var blevne en Smule blege i den senere Tid, farvedes af et varmt Skær.

Justitsraadinden sad og glædede sig og syntes, det klædte hendes Plejebarn svært godt. Og saa tænkte hun paa, at det vilde hendes gamle Stits ogsaa have sagt, om han kunde have set det.

Hele September havde været varm og smuk. Nu var Oktober kommet, og med den var fulgt Kølighed og Blæst. Naar Anna Louise gik til Kontoret om Morgenen, hvirvlede der allerede adskillige gule Blade fra Kastanietræerne ovre ved Tivoli langs med Boulevarden, og tidt maatte hun stride sig frem med Haanden paa Hatteskyggen. Hun var igen begyndt at blive ængstelig for Moderen; det var blevet værre i den senere Tid — hun laa tidt saa underlig stille hen, somme Tider helt sløv og aandsfraværende. Men det var vel nok den megen Morfin. Og hun maatte jo have den — for Smerterne.

Forleden, da Anna Louise havde spurgt Sygeplejersken, havde denne svaret, at hun troede ikke, Fru Helgesen havde ret længe igen. Det var jo ligefrem en Lykke for hende, hvis det skulde ske, som hun frygtede, at hun havde Justitsraadinden!

Saa en Morgen, netop som Anna Louise var kommen paa Kontoret, ringede Lægen op i Telefonen. Det var hans Pligt at meddele hende, at Fru Helgesens Tilstand i Nat var bleven højst betænkelig, og han troede at burde sige hende, at hvis hun vilde se sin Moder endnu engang, skulde hun komme derud med det samme.

Anna Louise blev segnefærdig ved den Medde-

lelse. Med skælvende Hænder fik hun Tøjet paa og styrtede i største Hast til Sporvognen. Da hun kom derud, rystede Sygeplejersken paa Hovedet og saa' om til Patienten med et talende Blik. Anna Louise kastede sig ned paa Sengekanten og greb Moderens Haand. Den var fugtig og kold.

»Er det dig, Anna Louise?« spurgte Fru Helgesen og slog Øjnene op.

»Ja, Moder,« hviskede den unge Pige og stirrede hende angst ind i Ansigtet.

»Hvem har sendt Bud efter dig?« spurgte hun stille.

Anna Louise vidste ikke, om hun burde sige Sandheden; men paa Moderens gentagne Spørgsmaal svarede hun endelig: »Lægen«.

Hun laa nu længe uden at tale; saa begyndte hun at smaaklynke. Paa Datterens Spørgsmaal, om hun havde Smerter, svarede hun ikke.

Pludselig rejste hun Hovedet og saa' stift paa Anna Louise. »Skriv til ham, at — at jeg — tilgiver ham,« hviskede hun og trykkede krampagtig hendes Haand.

»Ja, ja — det skal jeg, Moder.«

Saa begyndte hun igen at klage sig. Men med eet tav hun, aabnede Øjnene vidt og stirrede tomt ud i Rummet. Saa drog hun et dybt Suk — — Hovedet faldt tilbage paa Puden . . . .

Anna Louise var moderløs.

Hun brast i hæftig Graad. Sygeplejersken kom hen og klappede hende deltagende paa Skulderen og lukkede saa den Dødes Øjne til.

I Døren mødte Anna Louise Justitsraadinden. De to Kvinder faldt hinanden grædende om Halsen.

Vinteren kom og gik. Anna Louise følte sig nu fuldstændig hjemme hos Justitsraadinden, der paa sin Side var lykkelig ved at have hende om sig. De havde det saa rart sammen, syntes hun. Om Aftenen, naar den unge Pige sad hos hende, i sin sorte Kjole, og syslede med et Haandarbejde eller læste højt for hende af Aviser eller Bøger, lod den gamle Kone sine Øjne hvile paa hende med et Udtryk, der ikke kunde have været venligere og kærligere, hvis hun havde været hendes egen Datter, og den unge Pige viste hende til Gengæld den inderligste Hengivenhed.

Til sin Fader havde Anna Louise skrevet og sendt ham Moderens sidste Hilsen. Om at komme derover skrev hun intet.

Hun fik aldrig noget Svar, saa hans Længsel efter hende var vel næppe saa stor, som Konsulen havde sagt.

— Den niende Maj flyttede de som sædvanlig ud til Fru Nielsen. Med Undtagelse af Direktøren — og Hektor, naturligvis — traf de lutter nye Gæster derude.

En Søndag Formiddag, da Stamgæsterne havde slaaet sig ned i Skyggen af Verandaen, kom Fru Bælum derud med sine Pigebørn. Ork, hun hafde

været saa syk, fortalte hun paa sit Tyske. Det var saamænd ikke mere end fjorten Dage siden, saa troede hun »wirklich«, at hendes Næse var gaaet til Vejrs. — Hun mente, at hun havde været ved at ligge med Næsen i Vejret. — Og nu var hendes Mand igen ude at rejse; ach, han var jo altid saa »besat«.

Direktøren indskød, at naar Manden var »besat«, var Hustruen juridisk berettiget til at tage fra ham; det var vel defror, hun var kommen herud?

»Ja, ikke sandt?« smilede Fru Bælum, der ikke forstod, hvad han mente. »Alle Kneb gælder«.

»Undtagen Mavekneb,« prustede Direktøren og skar Spidsen af en frisk Cigar.

Anna Louise udtrykte sin Glæde over at se de gamle Venner fra i Fjor igen. Det var pænt af Direktøren, at han ikke havde svigtet.

»Ja, jeg maa nu tilstaa, at jeg først havde nogle forræderske Anfægtelser i Retning af Skodsborg. Men ligesom der altid var en Stemme, der tilraabte Alarik: Gaa og indtag Rom! saaledes lød der stadig for mit Øre en Stemme, der hviskede: Tag til Fru Nielsen! Der træffer du de elskværdigste Damer — og den rigeligste Rødgrød.«

»Og jeg, som næsten troede, De havde gaaet hen og giftet Dem,« sagde Justitsraadinden spøgende.

»Jeg? Akkenej! Cæsar kunde dække sin skaldede Pande med Lavrbær; men hvad kan jeg?«

»Da kunde jeg virkelig godt tænke mig Direktøren med en Lavrbærkrans om Panden,« smilede Anna Louise.

»Og en Citron i Munden? Ja det kunde De lide at se, hvad? Nej, det skal vi ikke have noget af, vel Hektor?«

Hektor svarede ved at bore sit Guttaperkastempel ind i sin Herres hule Haand.

»Har De virkelig aldrig tænkt paa at gifte Dem, Hr. Direktør?« spurgte Justitsraadinden og saa' op fra Hækletøjet med sit troskyldigste Blik.

»Jo, Frue. Engang i Tidernes Morgen — dengang da Hesten paa Kongens Nytorv var et lille Føl. Men af de forskellige Slags Galenskab, hvoraf jeg i Aarenes Løb har været angrebet, blev jeg hurtigst kureret for d e n. Hun giftede sig med en Klokker.«

»Det var Skade. For jeg tror, De har siddet inde med Muligheder for at blive en fortræffelig Ægtemand.«

»Fru Pastoren takkes for den ved Baaren holdte trøsterige Tale,« svarede Direktøren og tog sin Hat dybt af. Han skulde lige til at fortælle en Historie om een af sine mange Venner, der ogsaa havde siddet inde med Muligheder, da Kleopatras Efterfølgerske, en stor, solid Bondepige paa 150 Pund, levende Vægt, viste sig paa Trappen og ringede Middagen ind.

»Se det er nu een af de Muligheder, jeg bøjer mig for,« udbrød Direktøren og rejste sig. »Og her er ikke alene en Mulighed, men ogsaa en stærk Sandsynlighed for — Rødgrød.«

* * *

Engang i Begyndelsen af August kom der et tykt Brev fra Amerika til Anna Louise. Det var fra Konsulen. Han meddelte hende i faa Linier, at hendes Fader var afgaaet ved Døden. Vedlagt fulgte et Fotografi af den Afdøde samt en Anvisning paa et lille Beløb, han havde haft til Gode hos Firmaet. Skrivelsen sluttede med, at Konsul Smith desværre

ikke fik Lejlighed til at komme til Danmark i Aar, saaledes som han havde tænkt; men at han maaske næste Sommer vilde kunne gæste sit gamle Fædreland. Det skulde være ham kært, om han da maatte finde Lejlighed til at hilse paa hende.

Anna Louise blev vemodig ved Tanken om den Fader, som hun aldrig havde kendt, og som vel i Virkeligheden aldrig havde brudt sig videre om hende. Billedet satte hun ind i sit Album ved Siden af Moderens. At Konsulen ikke vilde komme i Aar følte hun nærmest som en Lettelse.

Luzern, d. 2den Oktober.

Kæreste Frøken Anna Louise!

Som De vil have set af Poststemplet, har jeg nu opnaaet at faa Foden indenfor det forjættede Land; i Aftes hilste jeg for første Gang mine mangeaarige Længslers Maal, de herlige Alper. Jeg kunde naturligvis ikke modstaa det omtalte Tilbud om Stillingen ved Fabrikken her, saameget mere, som den er fordelagtigere for mig end den, jeg havde i Dresden. Kan De huske, da jeg i Fjor talte om at rejse til Sveits? Se nu er jeg her og vilde bare ønske, at De kunde se Udsigten fra mit Værelse. Nedenunder mit Vindue skummer Reussfloden af Sted med en Utaalmodighed, som om den — ligesom jeg — længtes efter at se mere af dette dejlige Land, og stikker jeg Hovedet ud af samme — jeg mener Vinduet, ikke Landet — kan jeg se Vierwaldstättersøens grønne Flade, omkranset af blaanende Bjerge.

Lige over for mig hæver Stanserhorn og det stolte Pilatus deres prægtige Profiler — hvor de lokker og drager mig med deres takkede Tinder, og hvor jeg glæder mig til at komme derop en Gang!

Saasnart jeg i Morges havde meldt mig paa Fabrikken, gik jeg ud for at se mig om. Luzern er en herlig By, kan De tro! Min første Gang var natur-

ligvis ud til Thorvaldsens dejlige Løve, et gribende Mindesmærke over 800 tapre Svejtsergardister. Det gør en egen, højtidelig Virkning at se den spejle sig i det lille Vand, der, omgiven af mørke Graner, breder sig ved dens Fod.

I Eftermiddag var jeg oppe paa Gütsch, hvorfra man har den prægtigste Udsigt over Byen, Floden og Søen. Gid De kunde have været med; jeg veed, det vilde have glædet Dem! Medens jeg sad deroppe, gav Orkestret sig til at spille — hvad tror De? Carmen! Saa tænkte jeg naturligvis paa Dem. Husker De endnu den dejlige, lyse Sommeraften i Fjor derhjemme i Charlottenlund?

Og bagefter spillede det en lille Melodi, jeg har faaet kær hernede:

Muss ich denn, muss ich denn zum Städtele hinaus,
und du, mein Schatz, bleibst hier —

I Sachsen hørte man den alle Vegne: Soldaterne spillede den paa Marschturen, Børnene trallede den, naar de gik fra Skole, og Postillonen truttede den, naar han kørte ind imellem Bjergene.

Og da Slutningsstroferne lød —

Wenn ich komm, wenn ich komm', wenn ich wiederum komm',
kehr ich ein, mein Schatz, bei dir.

saa blev jeg saa underlig blød om Hjertet, for det var, ligesom Melodien udtrykte mine egne, lønligste Tanker.

Ja for jeg tænker paa Dem hver eneste Dag, og mange Gange i Sommer har jeg følt Hjemve, naar jeg gik og drømte om Dem og i Tankerne saa' Dem i Deres hvide Kjole i Haven derhjemme.

Lille, kære Frøken Anna Louise!

— Kan De huske det lille Gruppebillede, vi lod Fotografen tage i Fjor foran Verandaen? Det, hvorom De sagde, at alle Damerne saa' saa alvorlige ud, medens Herrerne smilede, hvortil Direktøren svarede, at det kun var paa Negativen, medens det paa den positive Plade vilde være omvendt; der blev det Damerne, der smilede, og Herrerne, der var alvorlige! Det staar paa mit Bord, og det ser jeg paa hver Dag — saa har jeg Dem dog i min Nærhed.

Ja for jeg længes — længes — længes!

Men nu skal jeg arbejde, kan De tro, og tjene Penge!

Og saa, lev vel for denne Gang! Hvis De bryder Dem en lille Smule om mig, saa ser jeg snart et Par Ord fra Dem, ikke sandt?

De hjerteligste Hilsener til vor kære Justitsraadinde. Hun har vel ikke helt glemt sit »andet Solskinsbarn«?

Deres hengivne
Johannes Muldrup.

— Da Anna Louise havde læst Brevet igennem, opdagede hun, at der helt nede i den nederste Kant af Brevet stod skrevet noget med ganske smaa bitte Bogstaver.

Der stod:

Lille, søde Anna Louise!

Saa gled der et lykkeligt Smil hen over hendes Ansigt, og hun trykkede Brevet mod sit Bryst.

Det Brev var der ingen Andre, der fik Lov at læse.

Det var ikke blot og bart Mundsvejr, naar Muldrup havde skrevet, at han tog dygtig fat. Hele Vinteren igennem, fra den tidlige Morgen, skinnede det elektriske Lys ud fra de hundrede Vinduer i alle Fabrikkens tre Etager, medens Hjulenes susende Snurren, Damphamrenes dumpe Drøn og de vældige Tromlers Buldren smeltede sammen og fyldte Huset med et fossende Brus af Lyd. Om Formiddagen kunde man se »Danskeren« inde i det analytiske Laboratorium, ivrig sysselsat med Prøver og Undersøgelser af forskellig Art: Titrering, Smeltepunktsbestemmelser, mikroskopiske Analyser og meget andet; om Eftermiddagen var han snart i det ene, snart i det andet af Fabrikslokalerne, i Færd med at kontrollere Krystallisationer, paase Vægtfyldebestemmelser og udtage Prøver til næste Dag, og ofte kunde man, længe efter at den sidste Arbejder havde forladt Fabrikken om Aftenen, træffe Muldrup inde paa hans Kontor, bøjet over Beregninger og Indberetninger.

Han var afholdt af Arbejderne, da han aldrig havde nødig at skælde ud for at sætte sig i Respekt og aldrig blev hidsig, og om han end havde forandret sig noget i det sidste halvandet Aar — han havde

blandt andet lagt sig Fuldskæg til — havde han i hvert Tilfælde beholdt sit gode Humør. Mange Gange, naar han nærmede sig Folkene med en Spøg, kunde de bryde ud i en hjertelig Latter; saa saa' de med et langt Blik efter ham, naar han gik, og nikkede til hverandre. Pokkers flink Fyr, »der Däne«!

Han kom ikke ret meget ud. En Aften om Ugen sad han gerne inde i Vagten paa Engle-Apoteket, hvor en dansk Kollega, Kandidat Petersen var ansat. De sad og snakkede ved et Glas Øl og en lang Pibe. Petersen var et lille Menneske med rødt Haar, rødt Slips og røde, udstaaende Ører. Han var ivrig Oppositionsmand indenfor Faget og sad hernede og omkalfatrede hele den danske Farmaci, bandede Overproduktionen og den langsomme Forfremmelse, gav de privilegerede Enker Fur og vilde se hele det kongelige Sundhedskollegium hængt i et meget langt og ualmindelig stærkt Reb. Til Slut fik »Bestyrelsen« derhjemme gerne en Omgang, og det een med Næb og Kløer.

Muldrup nikkede og smilede, stødte sit Krus mod Petersens og sagde: »Skaal Petersen, — hvornaar er det saa, vi skal op paa Pilatus?«

Ja, Petersen vilde naturligvis gerne derop engang, naar det blev Sommer; men det var en forbandet dyr Tur — Tandhjulsbanen alene var vist næsten en Snes Francs.

»Tandhjulsbanen! Blæse med den. Selvfølgelig spadserer vi. Fra Alpnach Stad og op er fire Timer — det var jo da bare en Morgentur.« Turen blev saa fastsat til en Søndag i Juni.

Hver Dag, naar han gik fra Fabrikken, sendte Muldrup længselsfulde Blikke over mod Pilatus. Han gik og glædede sig uhyre til at komme derop; det vilde blive hans første egentlige Bjergvandring; dem

i sachsisk Svejts og i den nærmeste Omegn her regnede han ikke med.

Om Eftermiddagen før den paagældende Søndag gik Muldrup lidt tidligere fra Fabrikken. Det var det vidunderligste Vejr. Allerhelst vilde han have taget af Sted allerede i Aften og overnattet i Alpnach Stad for at kunne begynde Opstigningen ved Morgengry; men Petersen kunde ikke før Søndag Morgen tidlig.

Muldrup gik ad den morsomme, gamle, overdækkede Kapelbro over til Schweizerhof-Kaien, hvor alle Pragthotellerne ligger. Udenfor eet af disse holdt Omnibussen, rede til at køre til Stationen. En Hotelkarl læssede Kofferter op. Saa steg de Rejsende ind; den sidste af disse var en Herre i hvid Dragt. Idet han bukkede sig for at stige ind i Vognen, genkendte Muldrup ham — det var Konsul Smith.

Saa var han altsaa i Europa igen! Formodentlig paa Vej til Danmark. Muldrup blev urolig; han tog sit Uhr frem — jo det stemmede, han skulde med Ekspressen Nord paa. Muldrups Uro steg; han fik en Følelse af, at han burde gøre noget — men hvad? Sende Anna Louise et Telegram? Nej, det var for dumt. Men siden, i Aften, vilde han dog skrive hende et Par Ord til.

Ad Nationalkaien vandrede han ud til Tivoli og videre langs Søen ud ad Seeburg til. Turen gav ham igen Ro i Sindet; han nikkede til alle Stengiganterne, der randede Synskredsen; nu kendte han de fleste — paa Afstand. Der, længst til venstre, ligger det berømte Rigi, hvor alle engelske Misser skal op og tage en Plade; lige for knejser den mægtige, skovklædte Bürgenstock, og mod Syd i det

Fjerne hæver Kæmpen Uri-Rothstock sit ærværdige, snedækte Hoved.

Saa glider Blikket tilbage til de nærmeste Omgivelser. Langs Stien, ludende ud over den sivkransede Brink, staar mægtige, ældgamle Pile. Een af Stammerne har forneden spaltet sig i to, og — hvad er det? Han standser overrasket og gaar nærmere. Op fra den mosgroede Spalte hæver sig et lille, slankt Træ med fine, lyse Blade, der bæver let for Brisen fra Søen. Det skulde da ikke være . . . jo, min Sandten er det ikke en Flyve-Røn! Der staar den jo, lyslevende, som om den bare havde ventet paa h a m!

Hurtig baner han sig Vej gennem Brombærkrat og Burrer ud paa Brinken, varsomt kryber han paa Hænder og Fødder ud ad Pilens ludende Stamme, og varsomt plukker han et Blad, bare et eneste Blad — Resten skal faa Lov at staa. Ganske vist er det hverken Torsdag eller Fuldmaane; men han har en Følelse af, at den kunde bringe ham Lykke alligevel. I hvert Fald har han da noget at vise Justitsraadinden, naar han engang kommer hjem.

Ja . . . naar han kommer hjem!

Han staar igen nede paa Stien. Inde over Luzern er Solen ved at dale; han skimter to slanke Spir, der tegner sig mod den gyldne Grund — —

Han bliver staaende — alt er stille. Ikke en Lyd omkring ham!

Hans Tanker er derhjemme i Danmark.

De to slanke Spir derinde bliver til Spirene paa Ordrup Kirke, der tegner sig mod den danske Sommeraftens lyse Himmel; han ser i Tankerne den bølgende Rug bøje de tunge Vipper, som Smaabørn bøjer de trætte Hoveder, og falde til Ro; han mærker Duften af Kløverblomsterne og hører Kirkeklokkens

stemningsfulde Slag ringe Aftenens Fred ud over den sommergrønne Jord. Saa bliver der stille, ganske stille — ligesom her. Men naar Skumringen er falden paa, lyder Nattergalens Sang ovre fra Ordrup Krat og vækker Elskovslængsler i unge Hjerter.

Og hans Hjerte giver sig til at banke i glødende Længsel.

* * *

Næste Morgen Klokken otte.

Solen straaler og blænder udover Vierwaldstättersøens grønne Flade, hvor smaa, kaade Bølger danser, med sitrende Blink. Luzern er vaagen; den er smuk og smilende som en Verdensdame i elegant Morgentoilette. Oppe paa Gütsch lyner og gnistrer det i et Par Ruder, som var de et Par uhyre Diamanter. Ved Schweizerhofkaien ligger Damperen og venter. Hele Agterdækket er fyldt med Stole og Bænke, ligesom i et Teaterparket; næsten hver Plads er optaget. Hvide Parasoller vugger over elegante Pariserhatte; engelske Misser i gulgraa Silkefrakker fører Stanglorgnetten op til Øjnene, og brede, rødmossede Tyskere med Sejlsportskasket og brune Slængkapper eller med Knæbenklæder, Tyrolerjakker og bløde Filthatte med Hanefjer, har travlt med afvekslende at kigge i den røde Bog og i den mægtige Rejsekikkert, hvis Foderal hænger i en Snor midt paa Maven. Rejseglæden og Forventningen om de kommende Herligheder staar at læse paa de fleste Ansigter.

Dampskibsklokken lyder anden Gang. Med den ene Fod paa Landgangen staar Muldrup og smaabander, medens han spejder og spejder efter sin Rejsefælle. Petersen kommer ikke, for Petersen har

naturligvis sovet over sig. Gudbevares, hvor det ligner Petersen!

Saa ringer det tredie Gang; der gøres los, og Landgangsbroen trækkes ind. Muldrup springer om Bord i sidste Øjeblik. Et Brøl af Dampfløjten, der faar alle Misserne til at fare sammen af Nervøsitet; Skruen begynder at piske Vandet til perlende Skum — saa glider vi.

Et Blik tilbage opad Kaien . . . jo Tak; der kommer Petersen halsende! Ja, nu kan det være det samme, for nu er det for sent.

Muldrup vinker til ham, og saa gaar det ud paa den friske, grønne Sø, ud i den lyse, dejlige Morgen. —

— — Muldrup kan naturligvis ikke holde sig i Ro paa samme Sted ret mange Minutter ad Gangen. Han skal jo se paa det altsammen, baade Luzern, der trækker sig mere og mere tilbage i den inderste Del af Bugten, og Seeburg, hvor han fandt Flyve-Rønnen i Gaar; han nikker til Fiskerne, der glider forbi i smaa, sorte Sejlbaade, og han hilser paa Rigi, som nu dukker op forude, og mod hvilket en anden fuldt lastet Damper styrer. Og endelig er der jo Rejseselskabet, der aldeles ikke er uinteressant at iagttage.

Der staar en ung Englænder, glat barberet, med Shagpiben i Munden og med korslagte Arme, og skuer rolig ind mod Kysten; og her tripper en lille Franskmand henad Dækket, med Æreslegionens Roset i Knaphullet; han knapper kuldskært Jaketten om sig for Morgenbrisen. Lænet til Rælingen sidder en fyldig Svejtserfrue, i sort Silkekjole og med mange Guldsmykker; hun har travlt med at passe paa en lille Fyr, der hele Tiden vil have Hovedet ind i Maskinrummet, hvad han naturligvis ikke maa.

Og saa er der de unge Piger. Der sidder En, med gulligt Lød og kulsort Haar, og følger med store, drømmende Øjne de hvide Skyers Sejlads omkring Bjergtoppene; hun er Italienerinde aabenbart. Saa er der en Anden, der halvvejs vender Ryggen til; hun har en tyk, mørkeblaa Plæd over Skuldrene og et lyst, lokket Haar — hun ligner en Skandinav. Muldrup, der sidder et Par Pladser fra hende, bøjer Hovedet tilbage for bedre at se hende. Men hvad Pokker . . .

Han hæver sig lidt i Sædet og kigger endnu engang. Jo — han synes ganske bestemt —

Saa rejser han sig og gaar et Par Skridt henad Dækket, gør derpaa omkring — og saa har hun ogsaa rejst sig og staar og ser ud over Vandet. Nu kan han slet ikke komme til at se hendes Ansigt.

Jaja. Han sætter sig taalmodig ned og venter. Hun kan da ikke blive staaende der i al Evighed!

Et Øjeblik efter ser han en lille, gammel Herre komme ud fra Spisesalonen. Søgende staar han og ser sig om og faar saa Øje paa den unge Pige. Saa gaar han hen og faar hende med sig; de gaar tæt forbi Muldrup, henimod Salonen, hvor de forsvinder.

Muldrups Ansigt er eet, stort Smil. Jo vist var det hans gode Ven, Kontorchefen — han syntes jo nok, han skulde genkende den unge Dame. Hvor hun for Resten var bleven nydelig, hans lille Backfisch fra Aaboulevarden! Hvor gammel kunde hun vel nu være? Lad os se . . . tyve Aar omtrent. Ja saa var det jo ikke saa underligt. Frisk og nydelig!

De kendte ham aabenbart ikke igen. Skulde han hilse paa dem? Ja, hvorfor ikke. Det kunde være helt morsomt.

Dampskibet nærmer sig Kehrsiten, hvorfra man bestiger Bürgenstock. Saa falder det Muldrup ind,

at hans Landsmænd maaske skal af her, og saa maa han jo benytte Øjeblikket. I det samme kommer de ud fra Salonen; de har Tasker og Paraplyer i Haanden.

»Jeg maa maaske tillade mig at hilse paa Kontorchefen og Frøkenen.«

Den lille Mand med Guldbrillerne hævede Hovedet med et Ryk og tog til Hatten, øjensynlig uden at genkende ham.

»Kontorchefen husker mig vist ikke. Mit Navn er . . .«

»Aa jo,« udbrød den unge Pige glad, »nu kender jeg Dem. Det er jo Kandidat Muldrup, Fader! Du husker nok . . .«

»Naa—aa, jo vist saa, jo vist saa! Naa, er De her?«

»Jeg saa' nok, at hverken Kontorchefen eller Frøkenen vilde kendes ved mig. De gik lige forbi mig før.«

»Naa, undskyld! Men jeg skal sige Dem, vi kom saa hovedkulds af Sted i Morges, saa —«

»Ja vi var ganske fastende og maatte derfor nødvendigvis ind og have noget at leve af,« lagde den unge Pige til med et Smil, som Muldrup fandt klædte hende henrivende.

»De vil da ikke i Land her?« spurgte den unge Mand, helt ked af allerede at skulle skilles fra dem.

»Jo,« svarede Kontorchefen og saa' sig om efter Kofferterne. »Vi gaar i Land her og saa over til Rigi. Der skal jo være saa kønt.«

»Pilatus er m e g e t bedre.«

»Saa?« Kontorchefen saa' usikkert op. »Virkelig?«

»Absolut. Det mener man da her i Luzern.«

»Vil . . . vil D e da til Pilatus?« Ja, det var da Muldrups Hensigt.

»Aa — skal v i saa ikke ogsaa hellere tage til Pilatus?« bad den unge Pige og stak sin Arm indsmigrende ind under Faderens.

»Ja — næ — naa ja, hvis du synes det, min Pige —«

»Bravo! Saa kan vi altsaa foreløbig ganske rolig sætte os ned,« foreslog Muldrup og satte Stole frem til sit nye Rejseselskab.

Kontorchefen spurgte nu Muldrup, hvad han tog sig til for Tiden, og da denne havde givet en kort Skildring af sine Oplevelser, siden de saaes sidst, fortalte Hr. Nøddelund, at han havde haft den Sorg at miste sin Hustru forrige Vinter. Hans Datter havde saa været et Aar i Genf, og nu havde han været nede at hente hende. Saa nu gik det hjemad.

»Og Frøkenen har haft det godt dernede?«

»Aa — altfor godt. Men nu længes jeg alligevel efter Danmark. Man har jo næsten glemt, hvordan en dansk Bøgeskov ser ud. Længes De slet ikke hjem?«

»Ærlig talt — jo, lidt. Men man faar jo lade, som om man ikke mærker det,« smilede Muldrup og saa' ind i den unge Piges store, lyseblaa Øjne. Der var noget, de Øjne mindede ham om . . .

»Hvis jeg tør give Kontorchefen et Raad — jeg tror, det gælder om at være lidt rask med at komme over i Tandhjulsbanen. Der plejer at være stærk Rift om Pladserne, har jeg hørt sige.« Han saa' sig om mellem de mange Passagerer.

»Vi følges vel ad?« spurgte den unge Pige med et Blik som tydeligvis sagde: Jeg stoler paa D e m.

Nej, Muldrup havde da tænkt sig at g a a derop. Men da han saa' det skuffede Udtryk i Frøken Nøddelunds Ansigt og desuden selv var ked af at skilles fra sine nye Ledsagere saa snart, bestemte han sig til at ofre de 16 Francs paa Landsmandskabets Alter.

— En Time senere sad de i det morsomme Tog, der saa' ud som to Æsker, der er stillede skraat ovenpaa hinanden, og steg nu langsomt til Vejrs. Opad, stadig opad gik det, langsomt, men sikkert. Til venstre havde de Fjeldvæggen med dugvaade Bregner, med saftiggrønt Mos og brogede Alpeblomster, der stod i det gule Sand under mørke Graner og ludende Birke, hvis Blade af og til strejfede Kupédøren. Og til højre en Udsigt, der blev prægtigere og prægtigere for hver Alen, de kom til Vejrs. Snart laa Vierwaldstättersøen under dem som en grøn Plet, hvorpaa Damperne tegnede sig som bitte smaa Legetøjsskibe. Op gennem sorte Tuneller borede Toget sig, og hvergang det kom ud ovenover en saadan, saa' det solbeskinnede Landskab dernede endnu dejligere ud.

Den unge Pige var henrykt, og Muldrup greb sig den ene Gang efter den anden i at bilde sig ind, at det var Anna Louise, der sad ved hans Side. Hvor hun vilde have glædet sig, om hun havde været med her!

Endelig landede de deroppe ved Hotellet, hvorfra de straks begav sig op paa den nærmeste Top, »der Esel«. Udsigten deroppe fra var overvældende. Som et uhyre Landkort, tegnet med friske Farver. laa Landskabet dybt, dybt nede for deres Fod. med glasgrønne Alpesøer og med vidstrakte Enge, henover hvilke hvide, lette Skyer rullede som gennemsigtige Bomuldstotter. Og saa' man ud for sig, laa der i en uoverskuelig Rundkreds talløse Bjergtoppe, der, blændende hvide af solbeskinnet Sne, tegnede sig skarpt mod den kornblaa Sommerhimmel. Derovre laa Wetterhorn og Wellhorn og alle Berner-Oberlands dækkede Toppe, her pegede Mun-

ken og Jomfruen med deres hvide Tinder lige ind i Himlen, og helt ude til højre øjnede man Jurabjergene som en graablaa Klippemur . . .

De stod alle tre tavse, overvældede, besejrede af Naturens umaadelige Storhed. Muldrup følte sig gennemstrømmet af en mild, taknemmelig Glæde — saa havde han da naaet eet af sine højeste Ønskers Maal!

— Der blev ikke vekslet ret mange Ord mellem de tre Landsmænd i den Times Tid, de opholdt sig deroppe. Først paa Vejen ned mod Hotellet hævedes Fortryllelsen, og de Unges Tungebaand løstes. Selv den gamle Kontorchef følte sig ung igen heroppe i den lette, rene Luft, og ved Middagen, ved hvilken Muldrup var hans Gæst, blev Stemningen saa munter og fortrolig, som den maaske næppe vilde være bleven under mindre usædvanlige Forhold.

»Men det er sandt, Hr. Muldrup, hvordan har min Veninde, Anna Louise, det?« spurgte Frøken Nøddelund med eet. »Hende har jeg ikke set i mange Aar.«

Muldrup blev rød af Glæde ved at høre Navnet Anna Louise udtalt; det var nu to Aar siden, han havde hørt det sidst. »Vil De se hende?« spurgte han og tog det lille Gruppebillede fra Haven frem af sin Tegnebog.

»Aa — De kan vist godt lide Anna Louise?« spurgte den unge Pige smilende og fæstede sine store, lyseblaa Øjne forskende paa ham.

Nu vidste han, hvem det var, de Øjne mindede ham om — det var jo Justitsraadinden!

Muldrup kunde ikke nægte det — han satte Frøken Helgesen overordentlig højt.

»Saa drikker vi hendes Skaal,« nikkede den unge

Dame og klinkede med ham. Han drak Glasset ud til Bunden.

— Efter Bordet satte de Unge sig hen for at skrive Prospektkort. Frøken Nøddelund laante Muldrups Klatpapir og snød sig til at se Adressen. Saa smilede hun underfundigt; Muldrup opfangede hendes Blik og blev igen forbavset over hendes Øjne — det var lige præcist, som om han saa' Justitsraadindens.

Inden de forlod Hotellet, havde Frøken Nøddelund en lille, privat Samtale med sin Fader ude i Forstuen.

Klokken seks gik Damperen tilbage til Luzern. Nede paa Agterdækket sad de tre Rejsefæller; Muldrup slog omhyggelig Kraven paa den unge Piges Kappe op om hendes Hals for Kølighedens Skyld. De var i Dagens Løb bleven saa fortrolige, de tre, som om de havde været Venner i mange Aar.

Saa tog den gamle Herre sin Hat af, fo'r med Haanden igennem det tykke, sølvhvide Haar, klemte Hatten fast ned paa Hovedet igen og rømmede sig.

»Sig mig engang, Hr. Muldrup — De kender vel Aktieselskabet »Danmark«s kemiske Fabrikker i København, ikke sandt?«

»Ja. Det er jo Gulstad, der er Direktør?«

»Mnja, se . . . Gulstad gik jo hen og døde i forrige Uge, og det uheldigvis netop, som vi havde bestemt os til at udvide Virksomheden temmelig betydelig. Jeg fik Telegram om det, samme Dag jeg kom til Genf. Paa Torsdag skal vi have Bestyrelsesmøde i den Anledning —«

»Kontorchefen er altsaa i Bestyrelsen?«

»Ja, det har jeg været i mange Aar. Se, nu har jeg i Dag gaaet og tænkt over, om De muligvis kunde have Lyst til at overtage hans Plads. Jeg veed ikke, hvorvidt De er bundet her; men hvis De maatte ønske at komme i Betragtning, kunde jeg jo foreslaa Bestyrelsen at vælge Dem. Jeg har stor Tillid til Dem, vil jeg sige Dem. Men Sagen er, vi skulde jo gerne have en Mand til første August i det seneste . . .«

Muldrup spærrede Øjnene vidt op og stirrede først paa Kontorchefen og dernæst paa hans Datter, som om han ønskede Stadfæstelse paa, at han ikke havde hørt fejl. Men det havde han aabenbart ikke, for den lille Frøken nikkede, opmuntrende, ivrigt.

»Ja, Tusind Tak, Hr. Kontorchef; det vil jeg naturligvis ganske overordentlig gerne. Jeg tænker nok, jeg kan ordne mig med Fabrikken her, saa —«

»Hvad Gagen angaar, vil De, efter hvad De forklarede mig i Morges, sagtens kunne staa Dem ved Byttet; og for Resten beror det jo meget paa Dem selv — Tantiemen er ganske respektabel. Saa hvis De bestemmer Dem til det, tænker jeg næsten, Sagen vil kunne lade sig ordne.«

»Jeg veed ikke, hvordan jeg skal takke Dem, Hr. Kontorchef — ja og Dem, Frøken — men jeg skal naturligvis af al Magt søge at gøre mit bedste, det lover jeg Dem!« Og Muldrups Ansigt skinnede, som om han havde faaet Adgangskort til den syvende Himmel. Han saa' i et Nu sin Fremtid i straalende Perspektiv; han øjnede i Tankerne den hvide Villa i Charlottenlund i fuldt monteret Tilstand og saa' sig selv komme hjem og springe af Cyklen udenfor Laagen. Og indenfor denne stod en ung Dame i hvid Kjole og ventede.

Du gode Gud, hvor han nu var glad!

Men i det samme dukkede der en Sky op i hans Fremtidslands straalende Synsrand, og det var Amerikaneren. I Morgen tidlig kunde Konsulen være i København og en halv Time senere i Charlottenlund — Muldrup blev ganske hed i Hovedet ved Tanken.

Men den friske Vind, der strøg henover Vierwaldstättersøens blinkende Vover, pustede snart hans Ængstelse væk. Det ordner sig nok altsammen, plejede Justitsraadinden jo at sige, og det trøstede han sig med.

— Da han en Time senere gik i Land ved Schweizerhof-Kaien i Luzern, tog han en bevæget Afsked med sine nye Venner, der skulde rejse videre næste Morgen. Ja, saa skulde Kontorchefen nok se at ordne det fornødne, saa snart han kom hjem. Den unge Dame rakte Muldrup Haanden med et tilfreds Smil; han trykkede den varmt og taknemmeligt.

Han blev staaende og saa' efter dem, indtil den unge Piges brune Slør var forsvundet mellem Palmerne i Hotel Schweizerhofs Have; saa gik han hjemad langs den oplyste Kaj. Han begyndte næsten at tro paa Flyve-Rønnens vidunderlige Egenskaber. Eller var det den Smule Ulejlighed, han i sin Tid havde gjort sig for Kontorchefens Skyld, han kunde takke for sit Held? Det var det vel. »Kast et Brød paa Havet, og det vil bringe dig det igen,« havde Justitsraadinden engang sagt.

Nede ved Floden standsede han og fulgte med Øjnene dens skummende Løb. Saa tog han sin Hat af og strøg med Haanden op over sin Pande og sit stride Haar, medens han stirrede op mod den rene Sommeraftenshimmel. Aa, det havde været en vidunderlig Dag!

Saa kom han med eet i Tanker om Petersen. »Ja — Petersen!« udbrød han smilende. Tænk — han havde slet ikke savnet ham!

* * *

Den følgende Lørdag Aften kom der Brev fra Kontorchefen, hvori Aktieselskabet »Danmark«s Bestyrelse tilbød Hr. Cand. Muldrup Stillingen som Leder af dets kemiske Fabrikker i København.

Det kan nok være, at den første August var bleven imødeset med spændt Forventning ude i Pensionatet i Charlottenlund. Fru Nielsen havde — hvad der næsten kunde tydes som et Slags Mistillidsvotum til de svejtsiske Pensionater — bagt to vældige Sandkager, og den ny Kleopatra var bleven sat til at stryge Gardiner — nu, lige mod Slutningen af Sæsonen!

Justitsraadinden havde talt Dagene, som om det kunde været hendes egen Søn, der ventedes hjem, og saa havde hun givet sin gamle, sorte Havehat en Gang Hattelak, for nu var den sandelig bleven for slem.

Og Anna Louise? Ja, hun havde i den sidste Uge gaaet omkring i en underlig, sød Uro. Der var kommet et Skær af Lykke over hendes Ansigt, som gjorde hende endnu mere indtagende end før. Men det var jo ogsaa, som om alt det triste og graa, Livet havde haft at byde hende, med eet Pust var vejret hen; nu var Solen endelig brudt helt gennem Skyerne, og Fremtiden laa saa lys og lykkelig foran hende, som kunde den aldrig mere formørkes. Hun følte en inderlig Taknemmelighed mod Forsynet og en Glæde ved Livet, saa tryg og saa stærk, som hun aldrig før havde kendt den.

Blandt de nye Pensionærer var Nysgerrigheden naturligvis stor. Saa det var egentlig kun Direktøren og Hektor, der — i hvert Tilfælde tilsyneladende — havde bevaret den Sindsligevægt, der plejede at udmærke disse to Venner. Og dog, skønt de hele Tiden havde gaaet omkring og set ud, som om den Sag var noget, der ikke kom d e m ved, stod ikke desto mindre, da det store Øjeblik nærmede sig, Direktøren paa sin Udkigspost nede ved Havelaagen og spejdede ned ad Vejen, medens hans »Pulliehund« sad paa Vagt udenfor samme med Gummistemplet i Orden, rede til at paatrykke den Hjemvendende sin allernaadigste Indgangstilladelse.

»Der skal du se, Hektor, det endte alligevel med, at Justitsraadinden fik dem smækket sammen,« prustede Direktøren. »C e q u e f e m m e v e u t, D i e u l e v e u t, siger Franskmanden, og det vil paa godt Dansk sige saameget som, at har et Fruentimmer først sat sig noget i Hovedet, er der ingen Dævel, der kan faa hende fra det igen. Det var godt, vi ikke væddede med hende, du!«

— De to Venners Taalmodighed blev for Resten sat paa en temmelig haard Prøve; for da Anna Louise var gaaet Muldrup i Møde nede paa Jærnbanestien og havde truffet ham netop paa det Sted, hvor hun for to Aar siden havde taget Afsked med ham, var den unge Mand lige med eet kommen i Tanker om saa meget, der absolut ikke kunde afhandles her, at han nødvendigvis maatte føre hende ind igennem Skoven og det tilmed ad dens allerlønligste Stier — og saadant noget tager virkelig Tid!

Men hjem til Pensionatet kom de dog tilsidst, Arm i Arm og straalende lykkelige at se til. Samtlige Pensionærer havde taget Opstilling i Skyggen af Verandaen, og der blev da en Præsenteren og

en Gratuleren, som om Muldrup mindst havde været Prins af Blodet. Og Justitsraadinden generede sig aldeles ikke, men gav den unge Mand med Fuldskægget en Omfavnelse, der i Hjertelighed intet lod tilbage at ønske. Naa, det var naturligvis ikke mere, end hvad hendes gamle Stits ogsaa vilde have gjort.

Muldrup saa' sig helt bevæget om i den smukke Have, hvor Roserne blomstrede i overdaadig Fylde, akkurat ligesom for to Aar siden, og Vildvinen dyngede Ranke paa Ranke ned over Verandaens Ruder. Og her gik Justitsraadinden og saa' ud, som om det ikke var mere end to Dage siden, han havde talt med hende sidst!

»Aa ja, saadan en gammel Skrubtudse, som jeg er der jo ikke megen Forandring at se paa,« svarede hun, da han sagde det til hende. »Her, veed De nok, gaar man og har sine gode Dage. Ja — vi bliver her jo som sædvanlig til den femtende.«

»Det er, som De nok husker, den Dag, da Ørentvistene falder ned i Hovedet paa Justitsraadinden,« lagde Direktøren forklarende til.

»Ja, det er rigtigt; nu husker jeg det,« lo Muldrup og nikkede hjertelig til sin gamle Veninde. »Jeg har for Resten et Par Smaating med til Dem; blandt andet en virkelig Flyve-Røn, nede fra Vierwaldstättersøen.«

»Igen? De er dog Pokker til Menneske. Jeg troede dog, De kunde nøjes med den, De fandt her.«

»Naa, den! Ja undskyld, men — den var ikke ægte.«

»Hvad var den ikke?«

»Nej, det var ikke andet end en almindelig Hyldekvist, jeg plukkede inde paa Jærnbanestien.«

»Naa, De er saadan en Vindbeutel! Det skulde jeg bare have vidst —«

»Aa hvad, den var jo ligesaa god som en ægte. Den bragte mig jo Lykken alligevel,« svarede Muldrup og sendte Anna Louise et veltalende Blik. »Jeg hører,« vedblev han og saa' op til Hjørnevinduet paa første Sal, »at Konsul Smith aldrig siden har vist sig. Det undrer mig, da han dog utvivlsomt har været her i Landet.«

»Det har han ogsaa,« svarede Justitsraadinden rolig. »Han var her forleden.«

»Her?« spurgte Anna Louise og saa' helt forskrækket ud. »Er han her igen? Det har jeg slet ikke faaet at vide.«

»Nej, det kunde jo ogsaa være lige meget. Han var her en Formiddag, mens du var i Byen, og saa snakkede vi jo lidt sammen. Jeg lod ham naturligvis vide, at der var vinket af, for nu kom Muldrup hjem. Jeg maa for Resten sige, han tog det som en Gentleman — han var nu virkelig et nydeligt Menneske! Han var kommen til at holde meget af dig dengang, sagde han, men det var for ham ikke det afgørende. Han havde haabet paa, at du engang kunde komme til at holde af ham; men da han ikke havde haft Lykke til det, well — saa var der jo ikke andet for ham at gøre end at rejse sin Vej igen. Og saa bad han mig hilse jer Begge saa mange Gange.«

»Mon han virkelig tog sig det nær?« spurgte den unge Pige og saa' helt tankefuld ud.

»For Guds Skyld, Anna Louise — du begynder da ikke at fortryde det?« smilede Muldrup og greb hendes Haand. »Forhaabentlig trøster han sig nok.«

* * *